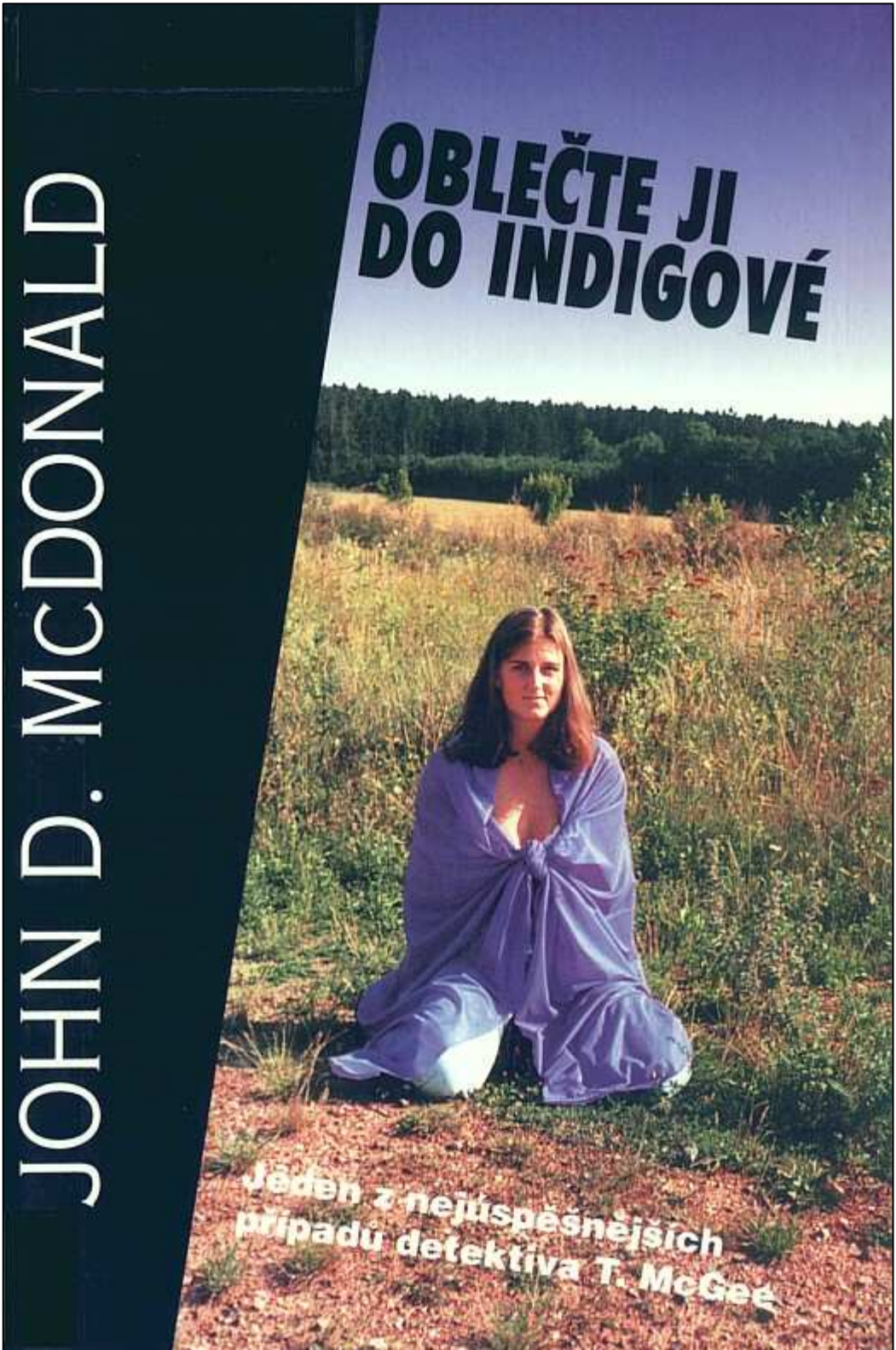
JOHN D. McDONALD

OBLEČTE JI DO INDIGOVÉ

Jeden z nejúspěšnějších případů detektiva T. McGee

John D. McDONALD
Oblečte ji do indigové

Z anglického originálu
Dress Her in Indigo
vydaného nakladatelstvím
Ballantine Books, new York 1982
přeložila Eva Hornová
Vydalo nakladatelství PERSEUS
jako svou 12. publikaci
Plzeň 1994
Vydání první

Text copyright © by John D. MacDonald
Translation © 1994 Eva Hornová
ISBN 80-901706-7-6

KAPITOLA JEDNA

V tom časném odpoledni ke konci srpna jsme s Meyerem prošli tunelem z plachtoviny na Miami International a nastoupili do velkého letadla patřícímu Aeronaves de Mexico, mířícímu přímo do Mexico City. Letěli jsme první třídou, protože šlo o soukromé, osobní a zarmucující poslání na příkaz velmi churavého bohatého muže.

Měli jsme sedadla na levé straně u přepážky, a jelikož měřím víc jak 6 stop, dostatečně oceňuji sedadlo, které poskytuje místo pro moje kolena.

Seděli jsme s řádnými turistickými dokumenty, s penězi v opasku a pouze s příručními zavazadly. A s nezvykle usedlou garderobou cestujících obchodníků, protože tito systémoví analytici a experti na vyhledávání míst pro výstavbu výrobních podniků, inženýři a obchodníci, dovozci a vývozci, podvodníci a specialisté na investice se pohybují tam a zpět neustále.

Mexické peso je pevné jako skála, hospodářská situace vzkvétá a počet obyvatel překročil padesát milionů. Takže splynout s davem je jistým ochranným zbarvením, protože většina služebních cest zahrnuje i pobavení, a pouhý turista je dobrým terčem pro všechny možné podvody.

Ale v jednom ohledu jsme nebyli naprosto hodnověrní. Posledních pár týdnů jsme strávili na mé jachtě, Zkroceném přívalu, v okolí Florida Bay a Keys s malou, veselou a velmi aktivní partou starých i nových přátel. Jestliže si svůj vnitřní čas přizpůsobíte běžné činnosti při kotvení u různých břehů, přijmete, režim mořských ptáků a dlouhé horké letní dny vyplníte rybařením, koupáním, procházkami po prázdných plážích a pobřežních útesech, průzkumnými vyjížďkami ve člunu opatřeném plachtou a potápěním se u útesů. Proto jsme oba byli opálení do jasně červeno-bronzového odstínu, který vznikne spálením

pokožky, zhnědlé po letech strávených na hluboké vodě, se sluncem vyšisovanými vlasy na mé solí vysušené a větrem ošlehané lebce, s pokožkou ztvrdlou od moře. Dokonce i Meyerovy husté černé chlupy byly trochu vybledlé a při správném osvětlení měly nádech do červena.

Takže pokud jsme měli být obchodními cestujícími, muselo to mít něco společného s inženýrstvím a s prací na čerstvém vzduchu, něco jako projekty vedení potrubí a zavlažování.

Meyer měl místo u okna. Seděli jsme v úmorném vedru plechového letadla, dokud konečně neotevřeli spojovací tunel, nezavřeli dveře a nezačali nás navádět směrem ke startu. Pak horký vzduch proudící z ventilátorů nad našimi hlavami zchladl a bílé košile se začaly odlepovat od těla.

Meyer pokrčil rameny, unaveně se usmál a řekl: „Chudák mizera nešťastnej."

Nebylo třeba to vysvětlovat. Vzpomínka na mou nedávnou krátkou návštěvu pana T. Harlana Bowie byla ještě živá. Každá náročnější životní pouť v naší vysoce strukturované společnosti je zřejmě jako stará žonglérská rutina, kdy je řada pružných hůlek dlouhých jako tágo připevněna na dlouhém úzkém stole a žonglér-klaun jde od jedné ke druhé a na každé roztáčí velký bílý talíř a kmitáním hůlky zrychluje jeho otáčení. Když se dostane k poslednímu, první už zpomalil a začal se nebezpečně kolébat, a tak běží zpátky a frenetickým kmitáním dostává talíř zpět do správného tempa. Pak vyžaduje pozornost třetí, pak druhý, pátý, osmý a mužík běhá tam a zpátky, vzhlíží k nim ve strašlivé úzkosti, všechny je udržuje v pohybu a každým okamžikem čeká katastrofa.

A bílé rotující talíře pana Bowieho byly označeny Viceguvernér a správce majetku velké banky v Miami, vlastník domu, pilíř obce, Lizin manžel, ředitel toho a onoho, člen představenstva tamtoho a otec krásné Beatrice, známé jako Bix, jeho jediného dítěte.

Talíře se mu dosud úspěšně dařilo udržovat v pohybu a myslím, že si představoval, že je nakonec jeden po druhém sundá z hůlek a s každým odstraněným bude jeho úkol zas o něco jednodušší, až tam zbude pouze jeden, nazvaný Léta západu slunce, který se bude točit klidně a nevzrušeně.

Leč život je zařízen tak, že jestliže se jeden talíř zakymácí příliš, sklouzne ze špičky hůlky a rozbije se, se zbytkem se stane totéž, jako by ta náhlá nemotornost byla nakažlivá.

Jednoho rána se ho Liz zeptala, zda nemá chuť na další šálek cukroví. Strašně se rozzlobila, když jí nerozuměl. Přinesla kouřící konvici, nalila další šálek a řekla: „Cukroví!“ Zaváhala, zamračila se a opravila se: „Káva? Samozřejmě, že je to káva! Jakže jsem to nazvala?“

A v době, kdy byla objednána na všechny možné neurologické testy na klinice v Baltimore, přestala rozlišovat rody a zaměňovala on a ona tak, že měla stále padesátiprocentní pravděpodobnost, že je použije správně. V té době také přiznala, že mívala v posledních několika měsících náhlé a kruté bolesti hlavy, ale že se snažila tomu věnovat co nejmenší pozornost, protože se nikdy nepotrpěla na nějaké fňukání. Odklopili jí vrchní část lebky jako víčko, trochu jí toho vzali, ale věděli, že nemohou vzít všechno, a vložili jí tam kobaltovou kuličku pro štěstí, i když věděli, že ona už štěstí mít nebude. Polovinu doby, která jí zbývala do smrti, prohovořila, ale její slova nešla složit do žádného schématu, který by někdo uměl přeložit. Pouhých pět měsíců uběhlo od toho rána, kdy svému milovanému manželovi nalila šálek cukroví. Bylo to hrozně drahé a pro Harlana Bowieho stále nepochopitelné. Zemřela na Kolumbův den. Dcera Bix strávila léto doma a samozřejmě zůstala déle a nevrátila se v září do posledního ročníku na Wellesley. Po Lizině smrti Bix tatínkovi řekla, že se pravděpodobně vrátí v polovině semestru.

Nevěnoval tomu příliš pozornosti nejen proto, že byl omráčen smrtí ženy, ale také protože došlo ke spojení několika bank a objevil se nový důležitý počítačový systém pro práci s investicemi trustu. Harl Bowie musel jezdit každý týden do Atlanty, aby se pokusil zjistit, o čem to vlastně mluví ti usedlí mladíci, kteří byli přiděleni do příslušného oddělení trustu.

Značně však zpozorněl, když mu hned po Vánocích řekla, že se rozhodla už nevrátit. Rozhodla se, že pojede na nějaký čas do Mexika „se známými“. Snažil se ji odradit všemožnými způsoby, na které přišel, ale nepohnul jí ani o píď. Nemohl z ní dokonce dostat ani náznak nějaké emoce. Jemně mu připomněla, že jí za měsíc bude dvacet dva a že je tu těch dvacet tisíc, které má zdědit po matce, a že by bylo hezké,

kdyby se kvůli tomu přestal chovat jako maniak, protože prostě pojede, ať už s jeho souhlasem nebo bez něj.

A tak jela a on od ní občas dostal několik pohlednic. Potom v dubnu jel v bouřce na letiště na další kolo jednání o analýze systému s lidmi v Atlantě, když do návěsu jedoucího v protisměru zadul silný poryv větru, návěs se uvolnil a vjel přes dělicí pruh do hustého proudu vozidel. Říkali, že jen zázrakem to nezabilo půltucet lidí. Vážně byl zraněn jen jeden člověk, vysoký úředník místní banky.

T. Harlan Bowie musel být ze svého rozmačkaného buicku vyproštěn pomocí techniky. V autě bylo tolik krve, že záchranáři pracovali co nejrychleji. Jak se ukázalo, udělali by daleko lépe, kdyby si dali na čas, neotáčeli, nekroutili s ním a nevytahovali ho nešetrně z kovového krunýře. Nikdo už potom nemohl nic dokázat. Rány byly povrchové. Ale byla tu zlomenina páteře a nechráněná mícha mezi druhým a třetím bederním obratlem byla uskřípnutá, rozdrcená, zhmožděná, přetrhaná a vůbec přerušená. Nikdo už pak nemohl říci, zda zásluhou nehody nebo úsilím záchranářů.

A to ho zabilo – od bodu zlomeniny dolů k palcům u nohou. Mezitím se sudičky po straně špinavě bavily dalším kouskem, který připravily pro toho starého nešťastného mizeru. T Harlan Bowie byl mazaný a měl vždy štěstí na to, co byla Liz zvyklá nazývat „Harlanův malý legrační kapitál“. S oblibou vkládal vejce do několika košíků a na košíky dával pozor jako ostříž. V den, kdy mu řekli, že chtějí odstranit vršek Liziny lebky, přestal na košíky dávat pozor. Byly to dvě technologické firmy. Investoval do nich asi osmdesát tisíc, které mezi ně rovnoměrně rozdělil. Nebyly to úspory, protože bankovní úředníci nevydělají tolik, aby po zdanění tolik uspořili. Byly to nahromaděné zisky z toho malého legračního kapitálu za nějakých dvanáct let.

Jeho soukromý makléř čas od času zavolal a snažil se mu sdělit, co se děje, ale Harl o tom nechtěl mluvit ani slyšet, dokonce ani o tom vědět. Po Lizině smrti byl tak rozrušen z té zatracené samoty a z Bix, že necítil ani nejmenší záchvěv zvědavosti na své dva mizerné druhy akcií. Pak tu samozřejmě byly týdny v nemocnici a začátkem července ho z nemocnice přestěhovali do elegantního ústavu, který byl kombinací domova a terapeutického centra. Když zjistil, že účet je sedmdesát pět na den plus extra výdaje, stimulovalo to jeho peněžní nerv a začal prověřovat, jak se věci mají. Starý a dobrý přítel vyklidil dům na

Cricket Bayou, dům ze sekvoje a kamene, který Liz tak milovala, uložil Harleyovy osobní věci a prodal dům za velmi slušnou cenu den poté, kdy byl nabídnut. Z pojistek na úraz, invaliditu a neštěstí byly vyplaceny pěkné sumy. Jeho právní zástupce vyjednal se společností, u které byl pojištěn řidič nákladního auta, překvapivě tučné odškodné. Předčasný důchod spolu s příjmem z bankovního pojištění pro případ invalidity byly zdrojem pilně chrlícím další peníze.

Nakonec tedy zavolal makléře, uslyšel jeho uctivý, důvěrný a zdvořilý tón a konečně pochopil, že ty dva druhy legračních cenných papírů přinesly zisk fantastické hodnoty, že mají cenné patenty v místech, o kterých Harl nikdy neslyšel, že jeden byl uveden na newyorskou burzu a u druhého se o to žádalo a že majetek obou byl několikrát štědře rozdělen. Takže co ho stálo šest dolarů, mělo cenu dvě stě padesát, horší druh šel pouze z osmi na sto dvacet dolarů. Jinými slovy nárůst na dva miliony dvě stě tisíc nebo po zdanění jeden milion šest set.

Když to zjistil, smál se. Smál se, až mu bylo špatně. Pověřil makléře, aby zajistil prodej prostřednictvím specialistů na minimální hodnotové hladiny, peníze, které by šly na daně, uložil do nezdaněných vládních cenných papírů a zbytek do komunálních nezdaněných cenných papírů a tak měl najednou nezdaněný denní příjem dvě stě čtyřicet dolarů a to navždy a byly to peníze, kterých se nemusel dotknout, protože příjmy ze všech ostatních zdrojů znamenaly samy o sobě víc, než mohl potřebovat, dokonce i v Zahradním apartmá č. 5 v Tropicana Grove Retreat.

Jeho právní zástupci se pokoušeli v Mexiku vyhledat Bix, aby jí řekli, že tatínek byl vážně zraněn. Ale ještě se měl rozbít poslední talíř a také se rozbil, když T. Harlana Bowieho vystopoval člověk z ministerstva zahraničí, aby mu zdvořile a šetrně oznámil, že slečna Beatrice Tracy Bowieová zahynula při nehodě nedaleko Oaxacy, když auto, které řídila, sjelo z horské silnice a že mexická strana chce vědět, kam má poslat tělo a kdo zařídí a zaplatí převoz.

Chudák starý, nemocný, nešťastný a zatraceně bohatý mizera.

Jediné, co k tomu můžete říci, je: Nu, někdy se to tak zamotá. Někdy se nic nedaří a všechno zlé je vám servírováno ve velkých nestravitelných porcích. Jako kdyby vás chtěli odepsat co nejrychleji. Jako kdyby bylo záměrem zničit celé vaše zázemí, posypat ho solí a postří-

kat kyselinou a co nejrychleji zmizet na cestě za další obětí, která se zrovna náhodou zastavila, usmívá se a myslí si, že život je v poslední době docela fajn.

Takže jediná dcera byla dopravena zpět do místa posledního odpočinku vedle matky Liz v jednom z těch šťastných údolí, kde jsou cedulky se jmény zapuštěny v úrovni země, kde brány a cestičky mají jména a kde se z velmi vkusných reproduktorů, které jsou zaručeně odolné proti povětrnostním vlivům a jsou umístěné vysoko na sloupech, linou nahrávky varhanní hudby.

Nikdo nevěděl, jestli se jí v Mexiku líbilo.

Takže před třemi dny Meyerovi zatelefonoval T. Harlan Bowie, dlouho spolu mluvili a pak mi Meyer řekl, že s ním mám jet do Miami a pohovořit si s jeho přítelem. Odpověděl jsem mu, že o ničem s nikým mluvit nechci, protože jsem měl velmi příjemnou plavbu a chci si jí užívat a vychutnat v plném rozsahu.

Meyer mi pak připomněl, že jsem Bix Bowieovou znal, když ji asi týden po pohřbu matky přivedl. Spolu s ní a dalšími lidmi jsme šli na Příval a plavili se vzhůru a zdálo se, že se děvče docela baví, i když to člověk může těžko uhodnout. Vysvětlil mi, že když byla menší, před tím, než začala jezdit do školy, byl něco jako její neoficiální kmotr.

V paměti se mi něco lehce pohnulo, ale dívku samotnou jsem si nemohl jasně vybavit. Zdá se, že svět je v poslední době plný tichých hezkých blondýnek, a problém je v tom, že když jsou zticha a uzavřené, nikdo už neví, jestli je to ostýchavost, totální nezájem nebo zakrývaná a opovržlivá neotesanost.

Viděl jsem ale, že kdybych Meyera dál mučil neochotou a pokračoval s výmluvami, určitě by mě prosil a pak bych si nemohl pomoci, takže jsem souhlasil už předtím, než mohl říci to kouzelné slůvko, které by přátelé mezi sebou nikdy neměli použít.

Na cestě hovořil o tom, jak ho Liz byla kdysi zvyklá žádat, aby přišel do školy, když byla nějaká akce pro rodiče a Harlan Bowie byl příliš zaneprázdněn, aby to mohl stihnout. Myslel si, že Bix bude ráda, když přijde, ale nikdy si tím nebyl jistý. Nikdy se mu nepodařilo přiblížit se jí. Uměla navenek zachovat nevyzpytatelnou tvář a uměla se výtečně ovládat. Byli spolu s Liz na předávání jejího maturitního vysvědčení, protože Harl byl ten den služebně v Tallahassee.

Nadhodil jsem, že si myslím, že otec by si měl udělat čas alespoň při maturitě jediného dítěte a jediné dcery. A Meyer opáčil, že mu to často připadalo také tak.

Jeli jsme tedy do Tropicana Groove Retreat a Meyer byl tak zarmoucen, že jsem zjistil, že začínám být emociálně připoután k té blondýně, kterou si nemohu vybavit. Vždyť namouduši kdokoli, kdo se plaví s McGeem, si zaslouží lepší zacházení, než jakého se jí dostalo od sudiček nebo od vlastního otce.

Ústav byl umístěn v tiché oblasti v Coral Gables – nízké budovy, hodně hezkých starých banyánů, spousta zeleně, zpěvných ptáků a mnoho starých pacientů na vozících, postrkovaných po točitých cestičkách. Z přijímací kanceláře někam zavolali. Objevila se přísná žena v šedobílé uniformě a představila se jako paní Kriegrová. Na důkaz, že Meyera poznává, se příjemně usmála a odvedla nás zpět po zahradních pěšinkách do Zahradního apartmá č. 5. T. Harl Bowie seděl na vozíčku v klimatizovaném obývacím pokoji s kobercem a sledoval na kabelové televizi měnící se ceny na trhu s nemovitostmi, zatímco někdo mluvil o železničních akciích potvrzujících index Dow. Dálkovým ovládáním televizi vypnul.

Vysoký, hubený a křehký muž. Stisk jeho ruky byl slabý a nejistý. Jeho oči měly ten Pohled. Není to ani tak pohled štvance nebo prázdný pohled. Je to pohled nepřetržitého pečlivého hodnocení, který trvá bez ohledu na konverzaci, bez ohledu na veškerá rozptýlení. Každý člověk, který přestane věřit dětským mýtům, je na devadesát devět procent přesvědčen, že musí zemřít. Jenže pak jednou ucítí mrazivý dech na šíji a záchvěv vzduchu od černého chmurného anděla. Když si člověk uvědomí stoprocentní nevyhnutelnost vlastní smrti, začne se takhle dívat.

Měl podlouhlý obličej, vysoké čelo a husté šedivé vlasy, které mívají původní blonďáci. Paní Kreigerová mu řekla, že se pro něj vrátí za hodinu na terapii. Měla široké bledé rty, hezké oči a ze způsobu, jakým se pohybovala, vyzařovala půvabná energičnost. Vesele nám s patrnou stopou německého přízvuku oznámila, že pan Bowie pohnul prsty na pravé noze.

Zrudl. Částečně podrážděním. Částečně jakoby chtěl říci: ale jděte, vždyť to nic nebylo.

Podíval se na dveře, které za sebou zavřela a řekl:

„Und brzy už Herr Bowie budete běhat závody, nein?“ Pobídl nás, abychom se posadili. Meyerovi řekl: „Řekl jste panu McGeeovi, o čem jsme diskutovali?“

„Jenom něco, Harlane. Ne o tom, co chceš dělat.“

Trochu si pootočil židli, aby na mě lépe viděl. „Pane McGee, vím zatraceně málo o tom, co má dcera Bix cítila, co si myslela a čemu věřila. Měl jsem spoustu času na přemýšlení. A to přemýšlení bylo často bolestné. Jestliže se mám ohodnotit jako otec – byl jsem velmi, velmi špatný. Vím jen, že když byla batole, měli jsme k sobě blízko. Zbožňovala mne. To byla ta dobrá stránka. Naše jediná holčička. Liz si zažila své. Nemohla už mít víc dětí. Víte, Bix nikdy neprošla žádným ošklivým obdobím. Byla roztomilé dítě, hezká holčička, půvabná dospívající dívka. Žádné uhry, žádná rovnátka, žádné období neohrabanosti. Myslím, že jsme si s Liz byli až příliš vědomi toho, že je jedináček. A až jsme měli strach z toho, jak moc byla hezká a znepokojovalo nás, kolik obdivu se jí dostávalo. Takže jsme k ní byli dost tvrdí. Dva na jednu. Spojená fronta. Musela se strašně pachtit, aby si získala naše uznání a my jsme byli příliš upjatí, abychom ho dali najevo. Udělali jsme z ní poslušné, poddajné, líbezné děvče, které však pravděpodobně o sobě pochybuje. Ale jak to můžete vědět? Kolik příležitostí vychovat dítě se vám dostane? Měl jsem strašně moc práce. Takže to šlo mimo mne, Bix jako osoba mne nezajímala. Byla předmět. Krásné dítě.

Pak, když Liz… onemocněla, Bix přijela. Byla s matkou až do konce. A nebylo to nic pěkného. Bix byla tvrdá jako skála. Bral jsem to jako samozřejmost. Bral jsem její sílu jako samozřejmost. Jen bůh ví, jak moc ji to rozervalo. Nikdy mi to neřekla. Bez Liz jsem byl jak chodící mrtvola. Prošel jsem si svým. Měli jsme na to tehdy být dva. Otec a dcera. Ale každý z nás byl sám. Prožil jsem si vlastní peklo. Nevím, kde trávila čas. Prostě tam jen… byla.“

Zoufale se na mne podíval a bezmocně pohnul rukama. „Vlastně jen tak plácám. Víte, já ani nevím, jak žila, když byla se mnou v Miami. Potkával jsem ji doma s kamarády. Vypadali dost divně. Když jsem je míjel, zírali na mne, jako bych spadl z Marsu, jako by můj dům bylo autobusové nádraží a já nějaký divný pasažér. Prázdné oči, hlasitá hudba. Letos začátkem ledna odjela do Mexika. Za sedm měsíců byla mrtva. Chci vědět… co se stalo. Chci vědět – ach můj bože – chci

prostě jenom vědět, jestli se jí tam líbilo.“ Hlas se mu zlomil a rukou si zakryl oči.

Meyer řekl: „Harl si najal agenturu, aby něco zjistila. Ale jejich hlášení a fakta jsou taková bezbarvá. Rozjel by se po jejích stopách sám, kdyby mohl. Zkusil najít někoho, kdo se může sebrat a odjet, někoho, kdo nemá stálé zaměstnání nebo rodinu, a přišel na mne. Když jsme o tom mluvili, řekl jsem, že ty jsi ten pravý na takovou práci. Chce, abychom jeli oba. Veškeré výdaje hrazené. Nepospíchat, udělat to dobře, vrátit se a říci mu, jak se jí tam líbilo.“

„A zjistit,“ pokračoval Bowie, „s jakými lidmi se stýkala – zjistit, jestli s ní nehráli… nějakou krutou hru.“

Zeptal jsem se, co tím myslí, a on mi vše vysvětlil. Poté, co se dozvěděl o smrtelné nehodě své dcery, dostal dopis napsaný nejméně týden předtím, než zemřela. Dopis byl adresovaný do domu, který už byl prodán, a dlouho se zdržel, než došel. Vyňal ho ze zásuvky a podal mi ho.

Obyčejná zásilka. Odesláno z Oaxacy v červenci, datum na razítku tak rozmazané, že to mohlo být 23. nebo 28. Levná obálka, levný papír. Modrá propiska. Malé, neúhledné písmo, napůl psací, napůl tiskací, aniž by šlo zjistit pohlaví nebo osobu pisatele. Bez oslovení nebo data, bez podpisu.

Chcete-li, aby se Bix ještě někdy vrátila nebo aby se ještě chtěla vrátit, měl byste za ní přijet nebo pro ni rychle někoho poslat, protože poslední dobou nemá ponětí, co se s ní děje.

„Moje dcera vždycky přesně věděla, co se děje,“ řekl Bowie. „Někdo se jí snažil dělat problémy. Nevím proč. Nějaká krutá hříčka. Ta část o tom, že se nechce vrátit určitě znamená, že ten dopis nemá nic společného s její nehodou.“

Pak jsme ještě spolu chvíli hovořili, ale věděl jsem, že to bylo jen kvůli tomu, abychom zjistili, jaký byl konec krátkého a šťastného života slečny Bix Bowie. Nevypadal však na to, že by chtěl slyšet něco opravdu ošklivého.

Možná, že to ale pro slečnu Bix Bowieovou nebylo pěkné.

Možná, že to byl podezřelý způsob, jak sejít ze světa.

Takže jsme měli stručné zprávy vyšetřovací agentury a překlad úmrtního listu mexické policie a zásobu fotek z negativu, který nám Harl Bowie dal. Fotografie mi však nepomohla vybavit si ji. Byla to

momentka z posledních Vánoc, kdy byla rodina ještě neporušená. Doma ze školy. Bez pohledu školačky. Dospělá žena. Dlouhý řinoucí se vodopád hustých blonďatých vlasů odstínu slonové kosti. Pozorné oči. Meyer mi řekl, že byly modré, tmavě modré. Vykrojená ústa neprozrazených tajemství. Její výraz si sám odporoval. Vypadala dobromyslně a rezervovaně, skoro spokojeně. Ale sklon blesku zachytil jemné vyboulení na konci čelisti, malý svalový svazek, výraz napětí pevné zaťatých zubů držených železnou vůlí.

Plechové letadlo se s řevem hnalo po ranveji a vzneslo se v ostrém úhlu, zatímco každý hrál obvyklou hru na totální lhostejnost, za kterou se skrývá povrchní dýchání a sevřené svěrače. Díval jsem se přes modrý záliv, na fantazii zvanou Miami Beach. Kostky cukrových javorů. Cukrovinkové minarety. Zvláštní letní slevy. Odstartovali jsme, abychom začali u konce jejího života a šli zpět.

KAPITOLA DRUHÁ

Dvě mexické letušky v první třídě byly upravené, hezké, zdatné a velmi zdvořilé. Uklidnilo mne, že zřejmě nebyly naprogramované, aby se bez přestání usmívaly. Vozík s pitím byl velmi dobře zásoben a zastavil u vás, kdykoli jste chtěli. Oběd se podával dost pozdě, byl velmi sytý, a ačkoli to nebyla žádná gurmánská hostina, způsob servírování ve vás zanechal větší iluzi stálosti, než je tomu u plastického nádobí na jedno použití na domácích linkách ve Státech.

Talíře byly z těžkého porcelánu krémové barvy se zlatým proužkem, ubrusy a ubrousky z naškrobeného lnu, příbory z masivního postříbřeného kovu. Smetana, cukr, sůl a pepř se podávaly v robustních broušených nádobách.

Meyerovi se to celé zdálo příjemně nesourodé. „Trysková letadla jsou omezeným, život umožňujícím systémem. Visí tady nahoře nad bouřkovými mraky, jsou vytápěna, natlakována, klimatizována, se

zásobami jídla, vody a s odstraňováním odpadu. Trvání systému závisí na dodávce paliva. Takže když nějaké spadne na nepravé místo kvůli špatné rychlosti nebo z jiných důvodů, trosky, které logicky vzniknou, by se měly skládat pouze z věcí na jedno použití. Travisi, mysl se vzpírá při představě zalesněného kopce, pokrytého střepy talířů, šálků, podšálků a stříbrných příborů. Jako kdyby z nebe spadla jídelna. Ty příšerné malé plastikové talíře a lepenkové kelímky na smetanu a salátovou zálivku jsou vhodnější pro katastrofické scény. Takže to celé je samo o sobě ubezpečením, že to nemůže spadnout z nebe. Jemné a zajímavé. Kdyby jen ještě pokryli ty plastikové přepážky hracího automatu tenkými dýhami týkového nebo dubového dřeva na knihovny…“

„Mocný guru, přestaňte zaměstnávat váš překypující mozek psychologií cestování vzduchem a zaměřte ho na vašeho starého kámoše, T. Harlana Bowieho. Nevyjádřil se nahlas a jasně. Někde je v tom něco, co nesedí.“

Meyer pokrčil rameny. „Jistě.“

„Co tím myslíš?“

„Na to, jaký je, to myslí opravdově. Ty jen cítíš, že je jeho záměr trochu předstíraný. Není. Je omezený vlastní omezeností. Využívá nás, aby si koupil jistý druh citové serióznosti. Využívá nás, aby si spravil vlastní představu o sobě. Ó jak ji zbožňoval, když byla batole. Malinké holčičky jsou roztomilé a akorát na pomazlení jako štěňata nebo koťata. Mnoho lidí zbožňuje koťata, a když se z nich stanou kočky, vezmou je na hezkou projížďku, někde po cestě je odloží a pak si představují, že žijí v nějaké pěkné stodole a chytají myši. McGee, svět je plný takových docela slušných chlapíků jako Harl. Založí domov, rodinu, ale bez skutečné lásky, bez hlubokých citů. Je to druh napodobování. Jsou to nevědomí, každodenní pokrytci. Jsou zakrnělí způsobem, který nepoznají a ani nemohou poznat. Kdybych to měl přesně definovat, řekl bych, že lidé jako Harl žijí s nevysloveným a neuvědomělým přesvědčením, že na světě skutečně neexistuje nic jiného než… něco kulis pro životní roli, kterou hrají. Takže součástí té představy je manželka, dítě, práce a domov a on si ji hýčkal a oprašoval, ale bez jakéhokoli hlubšího zájmu o nikoho kromě T. Harlana Bowieho. Nyní studuje, jak pojme svou novou roli. Tragickou roli invalidy. Takže divadelní efekty jsou trochu falešné. A slzy nejsou

úplně opravdové. Naše poslání je součástí jeho nové představy o sobě samém. Ale neodsuzuj ho. On opravdu věří, že je a vždy byl uprostřed veškerého dění. Na nic nepřišel, protože nikdy nic jiného nepoznal. Omezený člověk věří, že citová realita je skutečně jeho vlastní citovou realitou.“

„Cožpak každý z nás trochu po svém nepředstírá?“

„Jistě. A jsi si toho vědom, když to děláš, ne?“

„S jistým znepokojením.“

„Ale on ne. A v tom je ten rozdíl.“

Uvažoval jsem o tom. „Díky za odpověď, Meyere. Jaká byla jeho žena?“

„Milá paní. Příjemná. Vyrovnaná.“

„Rozuměla by Bix tomu, co jsi mi o něm řekl?“

„Věděla by, že to existuje. Jiná věc je, zda by rozuměla nebo ne. Možná by si myslela, že je to, co lidé míní, když dnes mluví o generační propasti. Asi by z toho měla dojem, že i kdyby se snažila sebevíc, nikdy by ho opravdu nemohla potěšit. Možná, že „skutečně věřila, že existuje nějaký zdroj tepla, porozumění a lásky, kterého nikdy nemůže dosáhnout, aniž by si uvědomila, že ho dosáhnout nemůže, protože tam žádný není ani pro ni, ani pro nikoho jiného.“

Vytáhl jsem z vnitřní kapsy saka zprávy o vyšetřování, pečlivě jsem je pročetl a hledal nějaké vodítko, které jsem třeba minule přehlédl.

Jejich pětičlenná skupina odjela z Miami třetího ledna v modrém nákladním, dva roky starém Chevroletu pick-up s floridskou poznávací značkou registrovanou na jméno Walter Rockland, který byl až do Vánoc plavčíkem v hotelu Sultana v Miami Beach. Několik dnů před Vánocemi slečna Beatrice Bowieová vybrala ze svých úspor osm tisíc dolarů a nechala zůstatek třináct tisíc dvě stě jedenáct dolarů a šedesát centů, z nichž dvanáct tisíc bylo součástí dvaceti tisíc z majetku její matky. Koupila nový přívěs pro naklaďák a celá skupina nakoupila spousta tábornického vybavení a zásob – spací pytle, vojenský stan, sekyrky, kempinková kamínka, sítě, petrolejky, baterky, balíčky první pomoci.

Desátého ledna se objevili ve veřejných záznamech v Brownsville Texasu, kde požádali o turistické identifikační karty na šest měsíců. Další tři členové skupiny byli Minda McLeenová, věk dvacet let, studentka, adresa Box 80, Coral Gables, Florida; Carl Sessions, věk dva-

cet dva, hudebník, mající stejnou adresu jako slečna McLeenová, a Jerome Nesta, věk dvacet šest, sochař, adresa Box 2130, Key West, Florida.

Agentura o této pětici zjistila pouze několik málo dalších informací. Slečna McLeenová přestala chodit do školy na univerzitu v Miami v květnu předchozího roku. Waltera Rocklanda z hotelu Sultana vyhodili a, i když šéf osobního oddělení neřekl proč, vedení hotelu mělo důvod si myslet, že byl nějakým způsobem zapleten do série přepadení zimních hotelových hostů. Jerome Nesta byl před třemi a půl rokem zatčen při akci protidrogového komanda v Marathonu na Floridě, byl obviněn z přechovávání marihuany, což popíral. Když případ přišel před soud, nenašel se dostatečný důkaz potvrzující, že inkriminovaná nádoba označená visačkou je totožná s tou, která mu byla odebrána, když byl vzat do vazby, a žádosti obhajoby na propuštění soudce vyhověl.

A to, že přechovávání marihuany je těžkým zločinem, je samozřejmě tragickou chybou. Bez ohledu na to, je-li marihuana neškodná, jak si někteří myslí, nebo je-li tak nebezpečná a je-li zlem, jak věří jiní, je barbarský a nekompromisní zákon špatným zákonem a dobrý a humánní soudce uvítá jakoukoli formalitu, která mu zabrání udělit tak barbarský a krutý trest. Pokrytecké pilíře církve a společnosti požadují, aby byl „obchod s drogami vymýcen“, a myslí si, že se to vyřeší tím, že z přechovávání učiní těžký zločin. Jejich neznalost podstaty obchodu s drogami je tak velká jako neznalost zákona.

Řekněme, že kluk z Floridy, osmnáctiletý mladík z univerzity, je chycen s několika cigaretami marihuany. Je obviněn z přechovávání, což je automaticky těžký zločin, a je podmíněně odsouzen. Co ztratil? Soudce, který uděluje trest, ví, že ten kluk ztratil volební právo, právo vlastnit zbraň, kandidovat na veřejnou funkci. Nikdy se nemůže stát lékařem, zubařem, diplomovaným účetním, inženýrem, právníkem, architektem, majitelem realitní kanceláře, chiropraktikem, terapeutem, soukromým detektivem, lékárníkem, učitelem, holičem, ředitelem pohřební služby, masérem nebo burzovním makléřem. Nikdy nebude moci dělat práci vyžadující vázanou živnost nebo licenci. Nebude moci pracovat pro město, okres nebo federální vládu. Nedostane se do West Pointu, Annapolisu nebo do letecké akademie. Může se přihlásit

do armády, ale nebude si moci vybrat druh služby a bude pravděpodobně zařazen do pracovního oddílu.

Je to příliš tvrdé. Uzavře to příliš mnoho dveří. Život toho chlapce se tak efektivně zničí. Je to příliš krutý trest za malé snobské experimentování. Soudce to ví. Takže hledá jakoukoli cestu ven a pak se tomu klukovi nestane vůbec nic. Mnohokrát to dopadne tak, že příliš tvrdý zákon ve skutečnosti nepotrestá nijak. Veškeré zákony, podle nichž je skutek automaticky těžkým zločinem, jsou bez výjimky špatnými zákony počínaje Sullivanovým zákonem v New Yorku a konče kalifornským zákonem o úniku z místa nehody a neposkytnutí pomoci. Ničí moudrost soudu a jeho prostor pro rozhodování a brání účelu, kterému mají sloužit.

Přemýšlel jsem, jestli sochař Jerry Nesta věděl, jak blízko na okraj propasti se dostal. Přemýšlel jsem, zda ho to nějak poznamenalo. A přemýšlel jsem, zdali budu mít někdy příležitost se ho na to zeptat.

Takže desátého ledna překročili hranice v mexickém Matamoros a o nějakých sedm měsíců později, podle překladu policejního hlášení třetího srpna, jela za soumraku dvaadvacetiletá americká turistka slečna Beatrice Bowieová po dálnici č. 175 jihovýchodně směrem na Oaxacu. Na strmém a nebezpečném úseku vůz opustil dálnici ve vzdálenosti patnácti mil od města. Řidič autobusu viděl ze serpentiny na opačné straně údolí záři plamenů a po příjezdu do Oaxacy to oznámil. Protože už se setmělo, policie mohla automobil lokalizovat až druhý den ráno. Byla sama. Auto byl britský ford s poznávací značkou Oaxaca a vlastníkem trvale zde žijící Američan Bruce Bundy, 44 let, bydliště 81 Calle las Artes, Oaxaca.

Ten vypověděl; že v sobotu odpoledne svůj vůz půjčil mladému americkému turistovi, kterého znal pouze jako George. Nevěděl, proč byla ve voze pouze ta dívka, ani proč byla na cestě. Policie nenašla nic, co by ji identifikovalo. V pondělí odpoledne přišla do pohřebního ústavu nějaká žena a prohlásila, že jde o tělo slečny Beatrice Bowieové. Vyjádřila se v tom smyslu, že slečna Bowieová a slečna McLeenová bydlely v pokoji pro hosty v jejím zimním bytu na Avenida de las Mariposas, v části zvané La Colonia. Tato žena, Francouzka, na policii vypověděla, že se před několika dny její návštěvnice evidentně pohádaly a že slečna McLeenová odjela do Mexico City. Řekla, že slečna Bowieová se jí zdála rozčilená a v depresi. Když se v neděli

večer nevrátila do pokoje pro hosty a když se dozvěděla o nálezu neidentifikované ženy, myslela si, že by to mohla být slečna Bowieová, a zjistila, že tomu tak skutečně je. Pana Bundyho znala, ale nevěří, že ho znala i slečna Bowieová. Jméno George jí nic neříkalo. Ale bylo.pravděpodobné, že ho slečna Bowieová znala. Zdá se, že všichni mladí američtí turisté se mezi sebou znají.

Policie se s paní Vitrierovou vrátila do jejího bytu a zajistila zde osobní věci slečny Bowieové, včetně její kabelky a turistické karty, která by(a v den její smrti již téměř měsíc prošlá. Pátrání po mladíkovi známém pouze jako George bylo neúspěšné.

Když jsem dokumenty znovu odkládal, Meyer se zeptal: „Něco nového?“

„Pouze další otázky. Kdy si poslala pro příkaz k výplatě zbytku peněz na svém účtu?“

„Harl říkal, že to bylo koncem dubna.“

Měl jsem adresu, kam to poslali. Byla v Los Tres Rios Trailer Park v Culiacánu, ve státě Silanoa, v Gulf of California a příkaz byl napsán na ni a měl být vyplacen v pobočce Banco Nacional v Culiacánu.

„Moje první otázka, Meyere, souvisí s tím, že to je zatraceně daleko z Brownsville do Culiacánu a pak z Culiacánu do Oaxacy. A jeli všichni a jeli s tím přívěsem a kdy, kde a jak se rozdělili? Mexičané jsou velmi hákliví na lidi vracející se na hranice po uplynutí šesti měsíců. Můžeš si prodloužit platnost povolení k pobytu, ale nezkoušej si nechat vypršet platnost své turistické karty. Proč chtěla všechny ty peníze a proč si nechala projít povolení k pobytu?“

„Zavři zobák,“ řekl Meyer, „a podívej se na tu hezkou sopku, McGee. Tedy, na ty tři pěkné sopky. Ne, bože, jsou tam čtyři.“

„Citlaltepetl, Malinche, Ixtaccihuatl a Popocatepetl.“

„Tobě něco zaskočilo v krku Travisi?“

„Pokud chceš trochu podvádět, můžeš tu první místo Citlaltepetl nazvat Orizaba.“

„Nevěděl jsem, že se vyznáš v mexických sněhem pokrytých vrcholech.“

„Kdysi bývala, kamaráde, v Pueblu zahrada na střeše a vedlo k ní malé dlaždicové schodiště a byla tam ta největší houpací síť, jakou jsi kdy viděl. A při správném měsíčním svitu voňavé noci mohl člověk vyšlapat ty dlaždicové schody a natáhnout se v té síti a jistá Maria

Amparo Celestina Rodriguez de la Vega si zabrala svoji teplou třetinu řečené sítě a nutila tě pojmenovat každou sopku a to správně.“

„Tak odtud máš svoji lámanou španělštinu, seňor?“

„Pomohlo to.“

A tak jsme se připoutali a v pozdním odpoledni zamířili dolů, do té mlhavé, jedovaté, šafránové skvrny, která zpola naplňuje horskou nádobu tohoto velkého města. Více než šest z padesáti milionů Mexičanů žije na této bažinaté plošině ve výšce sedm tisíc pět set stop. Nepřesným přirovnáním by bylo, že v Denveru žije dvacet čtyři milionů Američanů. Prstenec hor okolo mexické plošiny uzavírá a drží zplodiny z nepočítaných tisíců nákladních automobilů a autobusů od nejnovějších až po ty nejstarší, pohybující se rachtavým, supícím a dýchavičným, šouravým pohybem. A zplodiny z omračujícího počtu volkswagenů. Velká nová továrna na dálnici z Puebla je chrlí jako housky a každá ulice je kombinací plazící se demonstrace, vybíjené a manifestace mužnosti. Přidejte k tomu kouř z několika stovek tisíců malých sporáků na dřevěné uhlí a máte město v nikdy nemizícím oparu, v letních dnech šafránově-zlatém, a když je pod mrakem, v purpurově hnědém.

Náš taxikář byl mohutný, hlučný, veselý typ s přístrojovou deskou pokrytou náboženskými soškami a medailóny. S půvabnými úspornými pohyby ruky a zápěstí na volantu pronikal do otvorů, které se otvíraly právě, když se tam dostal, a mizely, když jimi pronikl. Řekl, že jsme měli velké štěstí, že ještě není pět hodin, protože do hotelu Camino Real Hotel se dostaneme za dvacet minut, kdežto o půl hodiny později by nám to mohlo trvat hodinu dvacet. Meyerovi jsem překládal. Meyer seděl se zavřenýma očima a řekl, že byl dal raději přednost té verzi s hodinou dvacet.

Jakmile se dostal na Paseo de la Reforma směřující na Chapultepec, začal si na každém kruhovém náměstí zahrávat – u Colóna, Cuauhtémocy, Independencie, Diany. Hra spočívá v tom, že se dostanete do řady pěti vozidel vedle sebe a při vjezdu na náměstí zrychlíte na padesát, s řevem a smýkáním se řítíte okolo památníku uprostřed, najdete místo, kde se vymaníte ze skupiny, a vyjedete z náměstí ulicí, kterou chcete.

Meyer otevřel oči. Byly otevřené až moc. Zkusil jsem ho rozptýlit povídáním o zdejších tradicích a reáliích – jako například, že Chapul-

tepec znamená Kopec kobylek. Ale jediné, co řekl za bedlivého pozorování dopravy vzdálené od nás sotva několik palců, bylo sotva slyšitelné „prokristapána“. Řekl to několikrát.

U Diany jsme byli vyvrženi z proudu vozidel, předjeli oblouk několika autobusů, a jak jsme se přibližovali k Mariano Escobedo, postupně jsme zpomalovali. Řidič zahnul do hotelového vjezdu, prudce zastavil, otočil se na nás, podíval se na hodinky a se zářivým úsměvem pronesl lámanou angličtinou: „Dvacet dva minut!“

„Budu ještě chvíli sedět,“ ucedil Meyer.

Ale mohutný mladík, oděný po způsobu ekvádorských admirálů, nás vykázal a vtáhl nás i naše zavazadla do proudu směřujícího do hotelu. Můj první pohled na Camino Real. Nejméně za pětadvacet milionů dolarů. Sedm propojených budov, nejvyšší pouze pětipatrová. Vstupní hala o rozměru fotbalového hřiště, s podlahou z malých obdélníků z lesknoucího se tvrdého dřeva, každý kousek menší než vršek krabičky cigaret. Jasné barvy, odvážná architektura, ohromující , vyhlídky, jeden velký labyrint s obchody, bary, salónky, fontánami a bazény a restauracemi, schodišti a chodbami s koberci, vyložený luxus. Sedm set a něco pokojů a apartmá.

Rezervace byla v pořádku, poslíčci hbití a po velmi krátkém svezení výtahem a dlouhotrvající chůzi jsme byli odloženi do dvou propojených jednolůžkových pokojů ve třetím patře ložnicového křídla. Pití přišlo okamžitě. Vybalil jsem si. Slyšel jsem Meyerův zvýšený hlas, jak si pobrukuje nosovou melodii, přešel jsem k němu a našel jsem ho v obrovské vaně s pitím na mramorové desce obklopující vanu, černé chlupy na hrudi a ramenou pokrytá mýdlovou pěnou.

„Ještě k těm posledním Ivům,“ řekl. „Byli příliš tlustí, ospalí a lhostejní. Pošli chlapce, aby sehnali hubené a vyhládlé. Jak můžeme do těch křesťanů naočkovat bázeň před bohem, když nebudeme mít rychlejší lvy?

„Ještě něco?“

„Kdo zařizoval poslední orgii? Byly tam pouze tři tanečnice na jednoho. Chudá orgie přestává být orgií.“

„Poznamenám si to.“

„A sežeň moje housle.“

„Tak brzy? Ještě jsme neuhasili poslední oheň.“

Pozvedl sklenici. „Připíjím na primitivní, zaostalé Mexiko. Připíjím na strádání.“

Nechal jsem ho, jak se tam šťastně cachtá v mydlinkové vodě a zpívá si. Šel jsem k sobě, abych vyhledal v tlustém telefonním seznamu číslo Rona Townsenda. Mohl jsem ho točit přímo. Na telefonu byl takový malý knoflík. Stačilo ho stisknout a vytáčet.

Ozvala se nějaká dívka a já jsem požádal o Rona.

Měla příjemný hlas, chraptivý a velmi osobní. Zeptala se mne na jméno, vrátila se a řekla: „Vydrž, kamaráde, než mu sluha vytře z očí mýdlo.“

Ohlásil se s patřičnou hladinou nadšení v hlasu. Je začínající partner u jedné reklamní firmy v Miami. Narodil se a částečně vyrostl na Kubě. Pracuje jako specialista agentury pro Mexiko a vede si dobře. Před nějakým časem jsem jim docela pomohl, když jim svobodná sekretářka utekla s penězi ze sejfu. Bylo jich tolik, že by je to mohlo přivést docela do pěkného maléru. Měl radost, že je Meyer se mnou a omlouval se, že má zrovna schůzku, kterou nemůže zrušit. Řekl ale, že se může na cestě zastavit, a tak jsme se asi za půl hodiny sešli v jeho oblíbeném baru na Camino Real zvaném Azulejos. Přivedl s sebou ten hlas z telefonu, mladou dívku přijatelně atraktivní a oděnou v kožených minišatech, které držely pohromadě díky velkým mosazným řetězům a drukům. Jmenovala se Miranda Dale a právě skončila natáčení roličky v německém filmu, točeném v Mazatlánu na západním pobřeží Mexika.

Vyložil jsem Ronovi, o co nám jde. Dívka poslouchala s půvabným účastným výrazem zájmu. Požádal jsem ho, zda by nám nemohl doporučit někoho vlivného v Oaxace. Přišel na jakéhosi Enelia Fuentesa, napsal jeho jméno na vizitku a přistrčil mi ji. Řekl, že Enelio je jeho starý přítel, má VW agenturu a mnoho dalších podnikatelských aktivit rozptýlených po celém státu Oaxaca. Ale v Culiacánu si nemohl vzpomenout na nikoho. Řekl, že zavolá Fuentesovi a řekne mu, aby se o mne postaral, pokud ho budu muset vyhledat.

Pak jsem se ho zeptal, jak by postupoval při identifikaci Chevroletu a přívěsu s floridskou poznávací značkou na jméno Walter Rockland. Odpověděl mi, že by to ani nezkoušel. Teoreticky dostanete na hranicích dokumenty k vozu a v místě vstupu si ponechají jednu kopii. Když území opouštíte v jiném místě hranice, mají se orazítkované

dokumenty zaslat zpět do místa vstupu a pak mají být všechny odeslány do Mexico City, kde jsou kdesi, pravděpodobně v nějakém oddělení mexického úřadu cestovního ruchu, archivovány. Ale to je pouze teorie.

Řekl jsem, že se dříve či později stejně do Mexico City vrátíme, ale v tomto okamžiku je nejdůležitější dostat se do Oaxacy, dokud ještě existuje pravděpodobnost, že se tam vyskytují přátelé slečny Bix.

Museli už jít. Přešli tmavou a přeplněnou místností. Zdálo se, že její dlouhé, sladké nohy v karamelově lesklé kůži kozaček a minišatů soustředily veškeré světlo a odrážely ho. Na jevišti stáli tři lidoví hudebníci, jeden zpíval baladu. Začal improvizovat, ale nerozuměl jsem. Ron se otočil a s úsměvem na rtech cosi zavolal na hudebníky. Následoval smích a aplaus.

Meyer a já jsme zůstali. Meyer zjistil, že *tequila aňejo commemorativo* ve spojení se *sangritou* je jeden z nejpříjemnějších drinků na světě. Aňejo – kde „j“ se vyslovuje s jakýmsi hrdelním přídechem znamená starý. Commemorativo znamená velmi zvláštní postup destilace. Pije se to samotné, má bledou barvu jantaru, je to silný nápoj jemné a čisté chuti. Plné jméno druhého nápoje je *sangrita de la viuda*, což z nějakého důvodu, který ještě musím zjistit, znamená „vdoví krvička“. Je to rajčatová a citrónová šťáva s několika kombinacemi pepře a koření. Působí to na chuťové pohárky, připravuje je pro další doušek tequily. Meyer si pobrukoval, zářil a objednával si další a další.

Později ale změnil náladu. „Vulgarita se může projevovat mnoha způsoby,“ prohlásil. „Jedním může být i to, když si člověk užívá na cestě po stopách smrti dcery starého přítele. Mrtvých mladých žen je strašná škoda.“

Dojedli jsme pozdní večeři. „Tequila by na tebe neměla působit tak, že budeš zasmušilý,“ namítl jsem.

„Bez ní bych asi brečel,“ zakončil naši krátkou debatu.

KAPITOLA TŘETÍ

Rezervovali jsme si let se společností Mexicana časně ráno. Byl to postarší, plně obsazený Douglas se čtyřmi opravdovými vrtulemi. Hlučné motory, olejové skvrny na krytech, špinavá podlaha, tu a tam vystupující nýty a silné vibrace. Teď byla řada na mně, abych seděl u okna. S řevem a kodrcáním jsme se rozjeli po ranveji a vznesli se. Časem si u těchto letadel zvyknete na strmý výstup. Letadlo se odlepilo a zdálo se, že prostě visí ve vzduchu a bojuje o každou stopu výšky. Máte mnoho času na pohled do ulic. Při výchozí poloze sedm tisíc pět set stop a při plném vytížení chvíli trvalo, než jsme se nakonec vyškrábali nad poslední vrstvu ranního oparu a provedli dlouhý a pomalý obrat.

Tělnatá letuška ve špinavé uniformě podávala kávu v papírových šálcích a sladké rohlíky. Často přitom s cestujícími žertovala. Pak jsme proletěli mezi Popo a jeho spící paní, Ixtaccihuatl. Zářící bílé vrcholky těchto vyhaslých sopek mohly být klidně tisíc stop nad námi a vypadaly velmi živě v indigové modři oblohy. Byli jsme tak blízko, že jsme viděli, jak se po srázech Ixty v ranním větru pohybují a mizí z dohledu hroudy sněhu.

A dole na rozervané a členité zemi se válely prastaré kameny, rozsypané podél Sierra Madre. Bylo tak jasno, že byly vidět titěrné vesničky a bledé úzké obrysy oslích stezek podél hřebenů. Příliš drsná země, aby se tu mohl udržet život, a přesto se udržel. Španělé by ji nikdy nemohli od domorodců získat bez těch roztomilých politických intrik, které je stavěly proti sobě. Starý a dosluhující DC pomalu supěl podél skalisek jako cínová impertinentní věcička, hlučící navzdory kamenné lhostejnosti sopečné krajiny. Můžete tak v klidu konzumovat sladký rohlík a prohlížet si svět starý tisíc let. Mexicana Airlines prodává vstupenky na stroj času.

A tak jsme přistáli v údolí Oaxaca – vyslovujte Oa-hak-a. Sestup začal na horním konci údolí, asi dvacet mil od přistávací plochy. Zelené údolí, obklopené starými dohněda sežehnutými zaoblenými kopci. Je to údolí náhorní plošiny ve výšce pět tisíc stop v Sierra Madre del Sur, nedaleko od Pacifiku.

Podíval jsem se níže. Uviděl jsem rozbitý a opuštěný kamenný kostel uprostřed obilného pole. Viděl jsem muže, jak vytlačuje dřevěným

pluhem rýhu do hnědé země. Do pluhu byl zapřažen pomalu se pohybující vůl. Viděl jsem děti z vesnice, zářivé jako rozsypané květy. A náš pilot usadil ten starý křáp tak přesně a s takovou láskyplnou jemností, že jsme uslyšeli pouze jeden slabý zvuk drhnuté gumy a neucítili jsme ani jeden otřes.

Příjemné, malé letiště, teplý vzduch jako víno, zmatek vítání, zavazadel, taxíků a hotelových vozidel. Člověk z našeho hotelu na sebe upozornil tak, že si razil cestu zmatkem a vyvolával „Vík Tory Ááá, Vík Tory Ááá!“

Brzy jsme se ocitli v autobusu značky VW Našimi spolucestujícími byly dvě dámy s kamennými tvářemi, modrými vlasy, velkými kabelami a německými průvodci a jeden mexický pár. Dívka na sobě měla elegantní cestovní kostým, který přímo zářil novotou. Mladík se díval všude, jen ne na ni. Jejich zlaté prstýnky se blýskaly novotou.

Na cestě do města jsme minuli nápis oznamující, že zde žije osmdesát tisíc lidí. Projeli jsme okraj města, vyšplhali strmý svah a na druhé straně se dali po dlouhé, strmě se vinoucí rozdělené silnici vedoucí na parkoviště na vrcholu a k vstupnímu sloupořadí hotelu Viktoria.

Moderní pětipatrový hotel, táhnoucí se po hřebenu, s výhledem na celé město. Ve svahu za obrovským bazénem byly neuspořádaně usazeny jednotlivé bungalovy, každý s krytou plochou pro auto, s nádhernými květinami okolo a s kvetoucími popínavými rostlinami. Schody z neopracovaného kamene, cesty a kamenné příjezdy se vinuly okolo bungalovů, všechny za střeženým bezpečnostním plotem.

Místo čísel měly bungalovy dívčí jména. Ubytovali nás v Alicii. Byla tu jedna velká, jednoduše zařízená místnost s dlaždicovou podlahou, dvě manželské postele, koupelna, šatna a vpředu malá veranda s výhledem na celé panoráma-veranda s kovovým stolem a zahradními židlemi. Alicia stála dvě stě padesát peso denně pro dva. Dvacet dolarů. Vysvětlil jsem Meyerovi rychlý a jednoduchý McGeeův systém, jak být v obraze s ohledem na peníze. Bankovka v hodnotě padesát peso je rovna čtyřdolarové bankovce. Desetipesó je osmdesát centů.

Meyer stál na verandě a díval se na město, hory a modrou, modravou oblohu. Čichal vůně letního vzduchu. Pak se ke mně otočil a řekl: „Chtěl bych mít takovou šikovnou kouzelnou hůlku a trochu tě s ní přečarovat. Čáry máry fuk! A najednou jsi Miranda Dale a díváš se na mě, jak se dívala na Rona Townsenda.“

„Cožpak tě ty její nohy neznejisťovaly?“

„Jo a taky věk tý holčičky. Ale tohle je přesně to místo, kde bych se mohl pokusit o překonávání nevýznamných překážek.“

„Jsi zarostlý, zbytečně moc vzdělaný starý chlípník.“

„Lichotky na mě neplatí, McGee. Je čtvrt na dvanáct. Co teď?“

„Naše kola.“ Zajeti jsme taxíkem do města. Kancelář firmy Hertz byla v postranní uličce blízko *zocala* – náměstí. Ten člověk byl celkem příjemný, ale neměl absolutně žádný záznam o rezervaci. Brzy bude mít mnoho pěkných aut. Možná za týden. Řekl, že je zoufalý. že nám nemůže pomoci. Řekl jsem, že bych mu rád dal čtyřdolarovou bankovku, abych zmírnil jeho zoufalství. Řekl jsem, že to rozhodně není proto, abych ho pobídl k větší aktivitě v mém zájmu, protože jsem si jist, že by pro mne udělal vše, co je v jeho silách. Byl to důkaz mého porozumění. Řekl, že ve skutečnosti by tady bylo jedno auto, ale byla by hanba mi ho pronajmout, protože jsem určitě zvyklý na lepší a zasloužím si lepší. Má najeto mnoho, mnoho *kilometros*, potřebuje.drobné opravy a není moc čisté. Přitáhl ho sem jeden kluk halucinující o Le Mans.

Byl to Ford Falcon z montážního závodu v Guadaiajaře. Vyrobený v Mexiku a Mexičany. Bledě zelený. Čtyřdveřový. Standardní rychlosti. Měl najeto třicet pět tisíc kilometrů a na obou stranách byl katastrofálně zprohýbaný. A jezdil po prašných silnicích. Vzal jsem ho. Rozjel jsem se s Meyerem jako spolujezdcem na zkušební projížďku. Řídili jsme se podle plánu města, který nám dali na letišti. Buď se mexičtí konstruktéři rozhodli, že Mexičané jsou rasou s menším vzrůstem, nebo se auta v suchém klimatu scvrkávají. Při nejvzdálenější poloze sedadla jsem měl kolena po stranách volantu, a pokud jsem zapomněl uhnout pravým kolenem, uhodil jsem se bolestivě při každém řazení do vnitřního okraje čéšky. Když jsme narazili na první výmol, zjistil jsem, že odešel přední nárazník. Kovový náraz a pak už jen rachtání.

Zeptal jsem se na cestu a našel Ford servis asi sedm bloků západně od zocala. Bylo něco po poledni. Šéf s ním objel blok, při zpáteční cestě nevěřícně kroutil hlavou a řekl, že ho mohu mít ve čtyři.

Šli jsme pěšky na centrální náměstí po úzkých chodnících v úzkých uličkách. Kamenná průčelí dvoupatrových obytných domů a obchodů byla omítnuta a natřena a opakovaně natírána čistými a křiklavými barvami. Jedna modrá zeď donutila Meyera, aby se zastavil. Byla snad

natírána a opravována padesátkrát. Jednotlivé vrstvy pukaly, olupovaly se a přecházely jedna v druhou. Byly tam všechny odstíny modré, které existují.

„Zpevni to průhledným epoxydem," řekl, „odloupni osm stop dlouhý a pět stop vysoký obdélník, zarámuj ho do neopracovaného rámu z cypřišového dřeva s bílou skvrnou a vezmi to do jakékoli slušné galerie –"

„A někdo ti řekne, že jejich dcerka by to udělala líp."

„Tvořivou operací je, *jaký* obdélník vybrat. Je to zatraceně krásné, Travisi. A ta talentovaná dceruška je rozmazlená holka."

Autobusy, nákladáky, auta a všudypřítomné bublání a supění mexického moru – skútrů. A tak jsme přišli ze slunka do chladivého stínu gigantických stromů honosného zocala. Uprostřed mělo vyzdobené kruhové pódium, křižující se široké chodníky a cestu po obvodu shluku křiklavých záhonů. Auta to objížděla proti směru hodinových ručiček. Byli tu muži, ženy, děti prodávající ponča, krémy na boty, žvýkačky, proutěné koše a zvířata ze slámy, černou keramiku, čerstvé květiny a povadlé květiny, ponča, cigarety, padělky indiánských relikvií, stříbrné šperky, cetky, dělbuchy, zástěry, ponča, zmrzlinu, limonády a horké sendviče plněné bůhvíjakým masem. A ponča.

Nacházeli jsme jasné známky chudoby, žebráky se zkroucenými údy, nemocné děti, toulavé psy, ale byl tady cítit obrovský duch vitality a přetrvávajícího smíchu. Objevili jsme prázdnou lavičku. Meyer se posadil a všechno to viděl, vstřebával do sebe a usmíval se a usmíval se. A byl to Meyer, kdo spatřil skupinku na jedné z úhlopříčných pěšin, jak nese nákup z trhu a míří k největšímu hotelu, který stál na zocalu, hotel ze starého zdobného kamene a štukou s nápisem hlásajícím, že to je Hotel Marqués del Valle. Napříč průčelí stál dlouhý, úzký krytý přístřešek několik schodů nad úrovní chodníku. Silné cementové sloupy podpíraly oblouky, držící vystupující části budovy hotelu. Přístřešek byl na dva stoly široký a dlouhý asi pro třicet stolů, z nich byla asi polovina obsazena. Číšníci s bílými saky zde roznášeli jídlo a pití.

Byla to skupina čtyř mladíků a tří dívek. Mládenci vysokoškolského věku měli na sobě obnošené mexické pracovní košile a vybledlé khaki kalhoty. Dva muži a jedna dívka byli bosi, ostatní měli mexické sandály. Dívky na sobě měly šortky, zářivé bavlněné indiánské blůzy a

mladíci byli extravagantně vousatí a s dlouhými vlasy. To, jak Meyer zdůraznil, bylo jasným důkazem, že už žijí v Mexiku dlouho. Vláda už dávno uzavřela hranice před takzvanými „hipíky“, takže ustřižené prstýnky a vousy musely znovu narůst na jižní straně hranice.

Vstali jsme a šli za nimi. Číšníci pro ně srazili dva stoly dohromady. Sedli jsme si s Meyerem ke stolu asi dvacet stop od nich, který byl nejblíže volný. Rytmus náměstí se viditelně snižoval. Obchody se zavíraly. Byl čas siesty a až do půl třetí nebo tří hodin se město neprobudí. Pouze prodavači ponča zůstávali na chodníku s ručně tkanými křiklavými vlněnými tkaninami a snažili se upoutat zrak a zájem turistů. A špinavé dítě s velkýma očima putovalo bez zájmu od stolu ke stolu a snažilo se prodat své „čekulády“.

Sedm mladých lidí zabraných do hovoru tvořilo uzavřenou společnost, naprosto lhostejnou ke všemu a ke všem okolo nich. Bylo jich příliš mnoho na počáteční kontakt. Tak jsem si začal prohlížet menu. Meyer mi musel věřit. Číšník byl velmi trpělivý s mojí španělštinou bez sloves a já jsem byl rovněž trpělivý s jeho elementární angličtinou. Takže se mi podařilo najít uspokojující řešení kuřecí enchiladas[1] posypané sýrem Chihuahua a zapečené. Řekl, že nemají Dos Equis, ale pokud chceme černé pivo, mohlo by nám chutnat Negro Modelo. A opravdu nám chutnalo, pili jsme už druhou láhev, než přišly teplem se nadouvající enchiladas na oválných ocelových nádobách.

Po chvíli zamyšleného přežvykování, přerušovaného doušky černého piva, Meyer řekl: „Mimochodem, jaké jsou tu imigrační zákony?“

„Prostě tě tady nechám a můžeš zkusit štěstí.“

„Pošlu ti na Vánoce pozdrav.“

Objevil se další studentský pár. Obrovitý mladík s malou hlavou a citlivým jemným obličejem, blonďatými jemnými vlasy a vousy jako Kristus. Přišel s malou černou dívkou s tuhými vlasy a pokožkou jako zaprášená břidlice. Nesla se v africké halence a vysokém pevně utaženém africkém účesu s několika hrozivými odbarvenými prameny jantarově žluté barvy.

„Drž mi palce,“ řekl jsem Meyerovi a s pivem ruce jsem se lhostejně přiloudal k jejich stolu. Byla tu jedna volná židle.

„Mohu si na chvíli přisednout?“

---

[1] *(pozn. překl. plněná kukuřičná placka s paprikou)*

Rychle na mě pohlédli se stejnou ostražitostí, uhnuli pohledem a pokračovali v hovoru, jako bych tam nebyl. Špatná taktika. Měli toho cizince požádat, aby šel pryč.

A tak jsem si sedl s vemlouvavým úsměvem a přerušil jsem jejich konverzaci slovy: „Nejsem tu na dovolené, děcka. Nezajímají mě hrátky a zábava. Nejsem opilý. Nejsem fízl."

Podívala se na mne a její tmavé oči vyzařovaly hmatatelné nepřátelství. Pronesla: „Slyšel jsi to divné slovo miláčku? Ten chlápek trpí nějakým skupinovým syndromem."

„Fízl," pravil mladík přemýšlivě. „Nebyla v tom, Dello, nějaká slovní hříčka, které jsme nerozuměli?" Bostonský akcent.

„Teď si zrovna nemohu vzpomenout, miláčku."

Začal předvádět minstrelskou show, hudebníka na konci řady, který tancuje sambu velmi špatně. „Slyšte, víte, co se stalo Jemině?"

„Ne!" řekla. „Co se stalo chudince Jemině?"

„Nechala se sebrat fízlem."

„Božíčku! To si teda dala."

„Ha, ha, ha," řekl jsem bez úsměvu.

„Jděte pryč," vybídla mě Della. „Nedělejte potíže. Vraťte se k vašemu příteli."

„Kdybyste museli hádat, proč myslíte, že jsem přišel?"

Podívali se na sebe. Mladík pokrčil rameny. „Rekl bych, že jste nám nejspíš přišel udělat kázání o toleranci, mísení ras a tak podobně, abyste mohl předstírat, jak moc nám rozumíte, a taky pro vaše špinavé vzrušení a abyste to mohl dát k lepšímu někde v hospodě tam, odkud pocházíte, ať už je to kdekoli. A taky, abyste si mohl namlouvat, že je ve vás něco neodolatelného, co může překonat komunikační propast."

Rozesmál jsem se. Nemohl jsem si pomoci. Myslelo mu to. Měl pravdu a přitom se naprosto mýlil. Zvrátil jsem se na židli a smál jsem se. Vypadali poplašeně, pak rozzlobeně, pak se snažili překonat smích a pak se smáli. Ona se pronikavě chichotala, on se smál hlubokým rytmickým hýkavým smíchem. Lidé se po nás dívali. Když jsem nakonec popadl dech, řekl jsem: „Jmenuji se Travis McGee. Fort Lauderdale, Florida."

„Della Davisová," odpověděl. „Já jsem Mike Barrington." Měl velkou pevnou svalnatou ruku.

„Jedna jedna?“ zeptal jsem se. Přitakal. Ona měla škytavku. „Mám v sobě mnoho druhů tolerance a netolerance a bráním se pouze tehdy, když přijdu na typ tolerance nebo netolerance, o kterém jsem nevěděl, že ho mám, nebo o kterém jsem si myslel, že je něčím jiným. Špinavé vzrušení potřebují pouze lidé, kteří mají nějaký sexuální problém a já myslím, že jsem ho měl asi tak ve dvanácti letech, ale rozhodně ne poslední dobou. Nepotřebuji další dávku malicherných hovorů. A i kdyby, nehledal bych jejich zdroj na hotelové verandě. Každý, kdo o tom aspoň trochu přemýšlí, ví, že komunikační propast existovala u každého a vždycky. Kdyby se dva lidé mohli někdy opravdu seznámit s myšlenkami toho druhého, vyděsilo by je to k smrti. Nechci Miku sdílet vaše naděje a sny. Chci pouze komunikovat velmi omezeným způsobem, zdvořile, aniž bych na někoho tlačil.“

„Myslím, že asi přece jenom nebudou od důlní společnosti,“ řekla mu Della. Obrátil se na mne. „Všimli jsme si vás dvou a došli jsme k názoru, že nejste turisté. Severovýchodně od města nahoře v kopcích je důl. Dobrá, pane McGee, komunikujme vaším omezeným způsobem.“

„Pokud jste vy dva tady nebyli ani měsíc, komunikace končí.“

„Přijeli jsme sem… druhého května nebo června, miláčku?“ zeptala se.

„Května,“ odpověděl Mike, „a já hádám znovu. Hledáte něčího mazlíčka, abyste ho svým šarmem a rozumnými argumenty přesvědčil, aby se vrátil domů k tatínkovi. Nebo možná je tamten, co tam s vámi seděl, tatínek. Až ji nebo ho najdete, položíte na stůl ten druh lístků, které nelze prodat.“

„Přihořívá. Ale tamten není tatínek. Tatínek je na Floridě, protože se ne úplně, ale skoro, rozsekal na cucky. Mazlíček už domů odjel. Tady odtud. Začátkem měsíce v rakvi.“

„Aha. Tamta s tou přezdívkou jako z venkovské školy. Dello, jak jí to jen říkali?“

„Hrnmm. Dox? Nax? Bay?… Bix!“

Položil jsem na stůl jednu z fotografií a podíval jsem se na Dellu Davisovou. Přitáhla si ji blíže. „Tady ta?“ zeptal jsem se.

„To je ona,“ přitakala Della. „Viděli jsme ji tady. Víte, jak to chodí. Když se tu chvíli zdržíte, uvidíte každého. Pokynete si a usmějete se. Nekamarádila se. Ta parta, ve které byla, nebo se kterou utekla, my

takhle nežijeme. Rozumějte, já proti nim nic nemám. Svoboda znamená dělat to, co chcete. Mike je malíř.“

„Chce být malíř,“ opravil ji.

„A nechce o tom mluvit. Vstává brzy a celý den pracuje a pak jde spát. A já se tady potuluju a vedu zápasy ve smlouvání o ceny kukuřičných placek, fazolí a rýže a pak vymýšlím nové způsoby, jak je uvařit. Dnes jsem dostala šek od sestry z Detroitu, takže ho utrácíme. Chci tím říci, že tady nejsme často, takže nejsme moc v obraze. V každém případě je mrtvá. Co chcete zjistit?“

Mike Barrington řekl: „Kdyby starý pan otec chtěl vědět, jestli mazlíčka někdo z toho kopce nepostrčil, možná, že by sem poslal někoho jako McGee, aby tady trochu čmuchal.“

„On nepochybuje, že to byla nehoda. Policejní protokol byl v pořádku. Nebyli ve styku od loňského ledna, když odjela do Mexika. Chce vědět, jak prožila posledních šest měsíců svého života. Jak žila, co si myslela a jak umřela.“

„A,“ navázala Della s falešným úsměvem, „předpokládám, že to byla vždycky hodná holka.“

„Pokojíček si uklízela,“ řekl jsem, „dostávala pěkné známky, pamatovala si jména, děkovala hostitelce, čistila si zuby a modlila se. Myslím, že asi chce vědět, co vlastně byla zač.“

„Nikdo z nich neví, co jsme my zač,“ řekl Mike. „Ani je to moc nezajímá. Poflakují se tu s představou, se kterou mohou žít, a vyhovuje jim to. Vy nevíte, kdo jsou oni, a oni neví, kdo jste vy.“

„Tak kdo vlastně byla Bix Bowieová?“

„Holka, která umřela zamlada,“ řekla Della Davis.

„Kdybych měl hádat proč,“ pokračoval Mike, „a teď ji nechci kritizovat, řekl bych, že asi měla šlehnuto. Letěla si jako motýlek, sjížděla přitom z kopce a nevěděla, jestli se jí to zdá nebo ne, a náhodou se jí to zrovna nezdálo. Ve snu, když se dostanete až dolů, probudíte se. Problém je v tom, že to, co dostanete ve Státech na recept, můžete tady koupit v každé lékárně. Potřebujete akorát znát název toho, co chcete. Obíhá tady mezi lidmi takový seznam. Správné názvy thorazinu, compazinu, demerolu v pilulkách, doridenu, reserpinu, mardilu a dalších amfetaminů. A tam na trhu u stánků s bylinkami si můžete nakoupit kilo velmi dobré silné směsi. Je to všechno jedna velká zkušebna. Smícháte je úplně novým způsobem a dáváte pozor, co to s

vámi udělá. Když se vám to líbí, pokusíte se namíchat si stejnou kombinaci znovu.“

Vsunula mu svou tenkou ruku do jeho a prohodila: „To kdysi taky bývala tvoje hra, miláčku.“

„Existuje lepší euforie,“ odpověděl a usmál se jí do očí. „A nemusím se z ní vůbec vracet do reality.“

Vyzývavě na mě mrkla a to mrknutí bůhvíproč naprosto postrádalo jakoukoli vulgaritu a řekla: „Je to jako to staré přísloví, úplně jsem ho změnila.“

„Potřeboval jsem to,“ přikývl Mike.

„Myslíte, že byla závislá?“ zeptal jsem se jich.

„Nevím,“ odvětil Mike. „Neznal jsem ji. Není fér takhle spekulovat. Možná, že se jí jenom na silnici připletla jedna z těch zatracených krav, ona uhnula a řízení se jí vymklo z rukou. Myslím ale, že je fér říci, že určitě něco brala, protože většinou byla s lidmi, kteří brali, ale nevím kolik nebo jak často, ani co.“

„Z těch sedmi tamhle u stolu. Věděl by některý z nich o ní něco více?“

Della se zaklonila a začala je podrobně zkoumat. „Nevím. Pokud vůbec někdo, tak by to byla tamta dívka s kulatým obličejem, nazrzlými vlasy a velkými brýlemi proti slunci, co sedí tímto směrem a ten hubeňour vlevo od ní. Myslím, že oni jsou tu nejdéle.“

„Víte, jak se jmenují?“

„Miku, neříkají té holce Backspin?“

„Ano. Bůhví proč.“

Vzal jsem si k ruce svůj zápisník, abych si osvěžil paměť. „Budu vám říkat jména lidí, se kterými sem v lednu přijela. Zastavte mne, jestli přijdu na někoho, koho znáte. Carl Sessions? Jerry Nest<~? Minda McLeenová?“

„Ano,“ zarazila ho Della Davisová. „Taková tmavá holka. Ona a Bix byly obvykle spolu. Chovala se divně. Poslední dobou jsem ji tu neviděla. Ale to nic neznamená. Miku, miláčku, ten hroznej otrava s tím směšným kloboukem. Nejmenoval se…?“

„McLeen. Minulý týden jsem šel s Dell na trh a on se mi představil. Říkal, že hledá dceru.“

„Je tu pořád?“

„Nemám tušení.“

„Walter Rockland?“

Ani ťuk, oba krčili rameny.

„Přijeli modrým pickupem s novým přívěsem.“

Podívala se na Mika. „Rocko?“ zeptala se.

„Říká, že se jmenuje Rockland a to auto pasuje. Je o něco starší než ostatní, pane McGee? Robustní chlapík?“

„Přesně tak.“

„V tom případě sem slečna Bix přijela se špatnou společností,“ řekla Della. „Ten chlap je podlý mizera. Je to vychytralec a hajzl. Kdy jsme s ním měli ten výstup, miláčku?“

„Myslím, že někdy kolem čtvrtého července. Ten den po čtvrtém.“ Střídali se ve vyprávění. Jeli na návštěvu ke známým, kteří bydleli v traileru v kempu blízko Plaza de la Danza. Rockův přívěs byl nedaleko. Někdo zřejmě vypáčil malé dveře na boku přívěsu a ukradl mu nádržku s plynovými bombičkami. Přišel k traileru v hrozné náladě a choval se, jakoby Mikovi a Dellini známí mohli za to, že nic neviděli. Mike ho chlácholil, aby si to tak nebral. Rocko zhodnotil situaci a řekl Mikovi, že od něj, ani od jeho negerské kamarádky žádnou radu nepotřebuje. Stáli před trailerem. Mike se na Rocka rozmáchl, ale minul a Rocko ho zasáhl ve chvíli, kdy se Mike skláněl dopředu ve snaze zachovat si rovnováhu.

„A,“ vyprávěla Della, „pak už Mike neměl šanci. A ten zlý bastard to věděl a ještě předtím, než upadl, ho třikrát udeřil. Pak ho ještě kopl do boku. Skočila jsem mu na záda a snažila jsem se ho poškrábat v obličeji a on mě mrštil přímo proti boku traileru. Nějak jsem si přitom hnula s krkem a chodila jsem pak týden s hlavou takhle na stranu.“

„Je tam ještě?“

„Naši známí brzo potom odjeli. A my jsme neměli důvod se tam vracet. Možná, že tam pořád je.“ Řekli mi, jak to najdu. Bylo to blízko lunaparku. Bylo to blízko školy. Bylo to ohrazené železným plotem. A bylo to blízko servisu pro vozy značky Ford. Ach ano, jmenovalo se to Los Pájaros Trailer Court.

Della značně ožívla a řekla: „Máme takový bláznivý příbytek vestavěný do rohu obezděné zahrady, kde býval jakýsi penzion, co vyhořel. V Mexico City na umělecké škole jsme potkali jednoho strašně milého chlápka, docházely nám peníze a on nám řekl, že tam můžeme bydlet. Je tam plyn, kanalizace a studna s pumpou, kterou Mike spravil a

spousta kytek, které zdivočely. Je to asi míle po coyotepecké silnici. Měl byste k nám přijít a…“

Zarazila se a oči se jí zúžily a jejich výraz se změnil. „Jste nějakej práskač. Co to sakra vykládám? Kdo vás zná?“

„My ho známe, lásko,“ řekl Mike něžně. „Musíš věřit vlastnímu dojmu. Nemůžeme se pořád úplně izolovat. Nemůžeme chtít napřed doporučující dopisy.“

„Pro tebe je to snazší,“ odsekla. „Ten chlap umí být strašně milý a pak tě jeho kámoš vezme po tvé kudrnaté hlavě, až ti poteče krev z uší, a pak tady ten začne znova se svými vemlouvavými řečičkami.“

„Stavte se u nás, budete-li mít možnost. Je to po levé straně ve směru na letiště,“ řekl Mike. „Dívejte se po starém červeném džípu zaparkovaném pod stromy u zdi.“

„Promiňte,“ omluvila se Della Davisová.

„Zastavím se u vás na chvíli. Díky za pozvání. Ještě jsem se zapomněl zeptat. Ten člověk, kterému patřilo auto, s nímž spadla ze silnice. Bruce Bundy. Znáte ho? Nebo ženu, která identifikovala tělo, Francouzka, paní Vitrierovou?“

Neznali je. Mike řekl: „Tady v těch malých mexických letoviscích žijí občas záhadní lidé. Tady a v Cuernavaca a Taxco a v San Miguel. Někteří jsou prachatí a někteří tak tak vystačí. A léto je pro ně oboustrannou loveckou sezónou. Nahrne se sem halda lidí a určité typy se začnou kolem nich ochomýtat, zatímco někteří příchozí se zase začnou lepit na místní podivíny. Taky jsem byl takový. Ale teď už to nepotřebuju. Podle toho, na jaké kumpány narazíte, můžete zažít cokoli: od srandy a legrácek až po noční můry, o kterých nemáte představu.“

Číšník přišel s účtem. Udělal jsem hloupý pohyb, jako bych chtěl platit, a skoro jsem je oba ztratil. Napravil jsem to tím, že jsem řekl Mikovi: „Měl to být odpočitatelný příspěvek na umění.“

Vzali to, jejich hrdost zůstala nedotčena.

Řekli jsme si na shledanou, uvidíme se, uvidíme se brzy a já se vrátil k Meyerovi.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Právě když jsem dokončoval rekapitulaci faktů pro Meyera, ze skupiny sedmi odešli čtyři. Jedna z dívek a tři mladíci se zvedli a pomalu v ospalé atmosféře horkého odpoledne v čase siesty zamířili po jedné stinné pěšině, která zahýbala napříč zocalem. Na verandě byl obsazen jenom asi půltucet stolů. Slunce se sklánělo a pronikalo dovnitř. Zbývající tři – rusovláska s kulatým obličejem a zvláštní přezdívkou, strašně vyhublý mládenec a svalnatá dívka s pevnou helmou hnědých kudrlin a brýlemi proti slunci s modrými skly – se přesunuli k prázdnému zadnímu stolu, který byl z dosahu slunce. Přistoupil k nim zívající číšník.

Kolem projel červený džíp s Mikem za volantem. Della na něj mluvila a štíhlýma černýma rukama přitom mávala krátkými úsečnými pohyby. Přední sklo bylo sklopené a proud vzduchu Mikovi přihlazoval hedvábné vlasy a vousy.

Číšník nám přinesl další Negro Modelo, a když jsem se znovu podíval na ty tři, viděl jsem, že po odchodu čtyř kamarádů už nebyli zabraní do sebe, nehovořili ve vlastním uzavřeném světě, ale brali v úvahu své okolí. Začali se o nás zajímat. S pohledem upřeným na nás jim rusovláska řekla něco, co nebylo slyšet. Mladík se smál a smál. Dívka s širokými rameny a brýlemi s modrými skly nereagovala. Byl to jen povrchní zájem, ale představovali jsme možnost vystřelit si z nás. Obchodníci. Vyšší vrstva. Nevedla si špatně ve svých žertících. Krmila mladíka dalšími vtípky, které ho znovu a znovu rozchechtávaly, a přitom ze mne nespouštěla oči. Jasným záměrem bylo přivést mne do rozpaků, a kdybych reagoval, hru by to ještě vylepšilo. Takže jsem poskytl reakci.

Varovně jsem na Meyera mrkl, zvedl jsem se a s řádně nevrlým a podrážděným výrazem jsem k nim přišel a řekl: „Zdá se, že je tady něco hrozně k smíchu. Co kdybyste mi to taky pověděli?“

Byli v sedmém nebi. Oběť se sama přišla nechat odstřelit. Hubeňour se chopil příležitosti: „Napadlo mě, že by takovej vzácnej turista jako vy mohl mít chuť na hezkou čistou americkou studentku. Tady ta se jmenuje Jeanie. Hezká silná holka. Řekněme tři sta pesos? Vem si jí hned k sobě nahoru, kamaráde. Bude se ti to s ní líbit. Líbíš se jí. Že jo, Jeanie? Líbí se ti vzácnej pán, holčičko?“

Dívka velmi pomalu otočila hlavu a když ke mně vzhlédla, neviděl jsem za modrými skly její oči. Přitáhl jsem si volnou židli a posadil se. Hubeňour a rusovláska vyčkávali v příjemné předtuše trapasu. Říkalo se tomu znemožnění náhodného člena establišmentu. Nechal jsem v ohromení poklesnout čelist, hodnotil jsem je a hledal jsem záchytné body, které bych mohl použít pro svůj další postup. Zblízka byli daleko méně atraktivní než z dálky. Větší dívka nevypadala tak svalnatě, měla spíš špeky a žlukle páchla. V záhybech na krku rusovlásky byla zažraná špína a předek její indiánské košile byl celý flekatý. Tmavý mladík měl odporně špinavé ruce. Dva páry očí, které jsem mohl vidět, se nedívaly moc jasně. Byly jemně rozostřené a měly ten typ lehce skelného laskavého pohledu, který naznačuje, že mysl skrývající se za těmito očima je vychýlena o stupínek nebo dva ze svého centra.

Existovalo několik způsobů, jak postupovat. Zvolil jsem ten, o kterém jsem předpokládal, že by je mohl nejvíce popíchnout. Natočil jsem si židli tak, že jsem mohl zavolat na Meyera a současně koutkem oka pozorovat svoje trio.

„Hej, Charlie!“ zavolal jsem na Meyera.

„Co chceš?“ zařval.

Obrátil jsem se k těm třem: „Můj kámoš je trochu nedoslýchavý.“ Zesílil jsem hlas tak, že to poděsilo prodavače ponča. „Charlie, tady to za to nestojí. Za tu velkou s modrejma brejlema chce dvacet čtyři dolarů. Zrzavá by možná šla za třicet. Ale abych ti řekl pravdu, jsou obě tak strašně špinavé, že by se ti zvedl žaludek. Zrzavá má celou košili pobryndanou od jídla a měl bys vidět její krk.“

„Stačilo!“ řekl mladík slabým stísněným hlasem.

„Charlie, ta velká se jmenuje Jeanie a nekoupe se. A všichni tři jsou něčím zfetovaný. Ten kluk má nejšpinavější ruce, jaký jsem kdy viděl. Malý hubený bastard. Myslím, že kdybys ho vůbec přinutil, aby se umyl, asi by ho nenahmatal ani starý Crazy Eddie.“

„Vypadni! Vypadni! Vypadni!“ poděšeně kvílela rusovláska. Všichni číšníci byli na nohou. Chodci se zastavili a obdivovali sílu hlasu. Turisté od některých stolů na nás zírali a oči jim lehce vylézaly z důlků. Koutkem oka jsem zaregistroval mladíkův pohyb, jak chňapl po láhvi. Takže jsem se mu začal plně věnovat, vymrštil jsem ruku a nechal láhev dopadnout do dlaně. Uhnul jsem s ní a opatrně ji postavil

zpět na stůl. Usmál jsem se na něj vlčím úsměvem a pravil jsem: „To je ošklivé chování, synku.“

Volal jsem a oznámil: „Charley, možná, že před pár lety by ty tlusté coury stály za pokus, ale teď jsou už tak daleko za svým zenitem… Charley! Charley, slyšíš mě?“

„Sotva,“ zařval.

„I kdyby byly umyté a hezky oblečené, nemohly by vydělat ani na náklady, spojené se svoláním spolku prodavačů železářského zboží v Duluthu.“

Vrátil jsem se k srdečnému konverzačnímu tónu a řekl jsem jim: „V každém případě vám děkuji, děcka. Jestli máte nějaké štíhlé, čisté a hezké kamarádky, které potřebují víc peněz na prázdniny, pošlete je do Viktorie a řekněte jim, aby se ptaly po panu McGee. Neposílejte ale žádná zfetovaná čuňata, jako jste vy dvě chudinky. Povyražení je povyražení, ale člověk si musí zachovat sebeúctu. Jasné? Mějte se.“

Vrátil jsem se k Meyerovi. Zakoulel očima, když jsem se k němu usadil. Vklouzl jsem na židli, překřížil nohy, zahákl palce za pásek a přívětivě se na ty tři usmál.

Chvíli se snažili tvářit se naštvaně. Pak ale rusovláska začala popotahovat a dusit se. Posbírali si balíčky z trhu a dali se nejkratší cestou za roh a z dohledu.

Meyer si povzdychl: „Myslím, že určitým zvráceným způsobem se mi to líbilo. A tobě?“

„Cílem byla rusovláska.“

„A?“

„Nebude to moci nechat jen tak, Meyere. Bude jí to vrtat hlavou. Není na tom ještě tak špatně jako ti druzí dva. Nemůže snést, aby se k ní někdo takhle choval. Ten někdo se musí mýlit. Musí mi přijít říct, jak moc se mýlím. Zraněná pýcha. A pak se budu moci zeptat na Nestu, Rocklanda a zbytek party. Co kdybych se jich zeptal dnes?“

Přikývl. „Pořád zapomínám, jak jsi někdy nevyzpytatelný. McGee, tohle bylo jedno z tvých lepších představení. Měl jsi dobrý hlas. Ale… bylo to brutální.“

„Protože to bylo příliš blízko pravdě. Pojďme.“

Když jsme se vrátili do servisu, auto už bylo hotové. Řadicí páka mě sice pořád mlátila do kolena, ale jinak bylo všechno v pořádku. Našel jsem místo k zaparkování nedaleko od servisu a pak jsem našel

kemp pro přívěsy Los Pájaros. Byl ohrazen zašpičatělým železným plotem mezi rozpadajícími se kamennými sloupy. Rostly tu velké staré stromy se zaprášenými listy, které stínily zanedbané záhony. Pěšiny vyhubily trávu a sem tam poházené odpadky už dlouho nikdo neposbíral.

Šéf byl veselý, tlustý a malý chlapík v roztrhané modré pracovní košili a khaki kalhotách se skvrnami od barvy. Široce se smál, takže mu bylo vidět zlaté zuby a uměl víc anglicky než já španělsky. Vstoupili jsme do jeho malé kanceláře, která byla současně obchodem, a on se podíval do knihy hostů. Když vyslovil Rockland, znělo to jako „Rouk-lón."

„Aha, ano. Seňor Rouk-lón, na místě *número* šestnáct, od… dvacátého čtvrtého dubna do dvacátého třetího července? Ano. Tři měsíce. Měli tady obytné auto, floridský Chevrolet, barva… jak se to řekne?… *azul."*

„Modrý."

„Ano, modrý!" Najednou se mu úsměv z tváře vytratil. „Aha! to byl tamten. Vy jste jeho přítel?"

„Ne, nejsem jeho přítel, seňor."

„Pak vám něco řeknu. Je tady hodně, moc lidí. Milí Američané *turista*. A ten, ten Rouk-ó, byl jediný, koho jsem musel požádat, aby se koncem měsíce sebral a šel. Příliš mnoho rvaček a hluku. Mockrát mi nadával. To není správné, to není správné. Nic pro něj není dobré. Musel jsem přivést *polícia*, abych zajistil, že půjde."

„Kam odtud šel?"

„Kdo ví? Určitě pryč z Oaxacy."

„Kdo byl s ním, když odcházel?"

„Kdo ví. Různí lidé s ním tady žijí ty dva měsíce. Jeden, dva, tři, čtyři. Někdy různá děvčata. Chlapci a děvčata. Neznám jména, nikoho. Není to moje věc. Takže teď být pryč… měsíc a šest dnů." Široce se usmíval, když říkal: „Můžete se vsadit, že mi moc nechybí. Ještě jeden seňor se ptal na to samé, myslím, že je to asi dva týdny. Ptá se na svou dceru."

„Jmenoval se McLeen?"

„Ach, ano. Seňor McLeen. Ale já o té dívce nic nevím. Podle mě, seňor, otec teď nikdy nenechá dceru jít samotnou tak daleko. Všechno

se mění, že?“ Někteří z těch mladých Američanů jsou velmi milí a hodní. Ale pak jsou tady ti jako Rouk-ó, kteří dělají špatné věci.“

„Jsou tady nějací mladí lidé, kteří se s Rocklandem přátelili?“

„Myslím, že možná někteří ho budou znát. Někteří jsou tu mnoho měsíců. Možná ti mladí, ten seňor a seňora… nemohu říci. Tady, podívejte se, jsou jejich jména.“

Pan a paní Benjamin Knighton, Kerville, Texas. Tábořili na místě číslo dvacet. Byl to trailer s plátěnou stříškou, rozšiřující obytnou část. Ale ať už byl napojen na jakékoli vozidlo, nebylo tam a trailer byl zamčený. Veselý tlusťoch nám vysvětlil, že mladý pán je amatérský archeolog, který píše román o civilizaci Zapotecanů v předkolumbovském Mexiku, a řekl, že oba dva jezdili na mnoho nalezišť ve svém „Lón růvru.“

„Velmi mladí. Velmi milí. Moc šťastní.“

Bylo něco po páté dvacátého devátého dne měsíce srpna a já jsem se zeptal Meyera, zda nenastala správná doba, abychom si pohovořili s tím odrodivším se Američanem, Brucem Bundym, který půjčil svůj vůz jakémusi neznámému Georgovi a ten ho půjčil Bix, která v něm, nebo blízko něho, zahynula.

„Taky jsem býval velmi mladý, milý a moc šťastný,“ pronesl Meyer melancholicky.

„Tak a nyní jsi starý a milý a šťastný. A neposloucháš. Bundy. Bruce Bundy. Teď?“

„Ale ano, samozřejmě.“

Zkoumal jsem mapu a našel Las Artes, krátkou ulici asi deset bloků severně od zocala směrem k našemu hotelu. Zaparkoval jsem na konci ulice, zamkl auto a vydali jsme se hledat číslo osmdesát jedna.

Byl to velmi úzký dvoupatrový dům zmáčknutý mezi svými mohutnějšími sousedy. Omítka fasády měla barvu vybledlých malin. Mřížové železné dveře v obloukovém vchodu byly zamčené, ale vnitřní dvířka byla otevřena. Skrz dlouhou stinnou chodbu bylo vidět květiny zářivých barev na zadním dvorku. Zatáhl jsem za zakroucené kožené poutko a zvon pověšený v klenutém vchodu se rozezněl. V chodbě se objevila štíhlá, rychle se pohybující silueta muže. Když nás spatřil, zpomalil a zamžoural na okraji; kam pronikalo denní světlo, jeden dlouhý krok od brány.

„Hledáte někoho?“ zeptal se.

„Pana Bruce Bundyho.“

„To jsem já,“ odpověděl a to mě překvapilo, protože nevypadal na víc než třicet čtyři a policejní protokol hovořil o čtyřiceti čtyřech. „Proč jste přišli?“

„Kvůli té smrtelné nehodě ve vašem autě třetího tohoto měsíce.“ Potřásl hlavou a povzdychl si. „Ach Bože, cožpak tohle *nikdy* neskončí. Zodpověděl jsem už *nekonečné* množství otázek a vyplnil jsem nekonečné množství formulářů. Jaká je vaše role v tom všem?“

„Tohle je můj kolega, pan Meyer. Jmenuji se McGee. Je mi líto, že vás obtěžuji, ale je to nezbytná součást vyšetřování pojistné události. Můžeme jít dál?“

„*Pozor!* Snažíte se mě nějak dostat nebo co? Celá záležitost byla uzavřena. A musím říci, že to vůči mně bylo strašně nespravedlivé. Měl jsem dostat plné odškodnění za své nádherné malé auto, ale oni pořád mleli o tom, že jsem toho chlápka, George, neuvedl na seznam lidí oprávněných řídit to auto. Můžu vám říci, že už nikdy *nikomu* auto nepůjčím, i kdyby se stavěl na hlavu.“

„Životní pojištění,“ řekl jsem, „zesnulé slečny Beatrice Bowieové z Miami na Floridě. V pojistce je ustanovení týkající se smrti zaviněné nehodou.“

„A vy jste sem přijeli z *Floridy!*“

„Jedná se tu o velké peníze, pane Bundy.“

„A jsem si jist, že je to pro vás a vaši společnost a příjemce peněz atd. strašně důležité a předpokládám, že jste tady proto, abyste se chytli jakéhokoli náznaku, že se ta hezká holka zabila úmyslně, takže byste ušetřili dost peněz, za což, předpokládám, jste také placeni. Ale já čekám hosty a právě jsem se chystal dělat svou vyhlášenou salátovou zálivku. Proč nepřijdete zítra, pane McGoo? Ale já vám nebudu moci nic říci. S těmi dvěma dívkami jsem se sice setkal, ale znal jsem je tak málo, že jsem si pletl jejich jména. Myslel jsem, že Bix říkali té malé černé a byl jsem překvapen, když jsem zjistil, že to byla ta vysoká tichá blondýna.“

„Bude to trvat jen pár minut.“

„Bohužel. Zítřek se mi hodí daleko víc. Přijďte prosím tak kolem… půl dvanácté dopoledne.“ Odvrátil se a když udělal dva kroky, vyhodil jsem svou udičku. „Podle toho, co mi řekl Rocko, počítal jsem, že budeš víc spolupracovat, Bruci.“

Zastavil se a velmi pomalu se otáčel. „Kdo?“

„Walter Rockland.“

Přesunul se blíž k bráně a vzhlédl ke mně se skloněnou hlavou a staženými rty. Měl na sobě hrubou bavlněnou ručně tkanou košili našedle bílé barvy s dlouhými rukávy a stříbrnými knoflíčky na pevně sepjatých manžetách. Kolem krku žlutý hedvábný šátek, těsné zelené kalhoty a páskové sandály barvy lesklého vlašského ořechu. Jeho hnědošedé vlasy byly ostříhány na ofinu, měl křehký opálený obličej a oči bledé jantarové hnědi.

„Kde jste mohl potkat tohle stvoření?“

„Kdybychom mohli na chvíli dál.“

„Co o mně říkal?“

„Slibuji, že vás moc nezdržíme.“

Odemkl bránu. Vstoupil jsem za Meyerem. Bundy bránu zase zamkl a vybídl nás, abychom šli rovnou na zahradu, přijde za námi za několik okamžiků. Prohlásil, že chce udělat zálivku a vydat posluhovačce instrukce týkající se hlavního chodu. Řekl nám, že si máme nalít.

Malý domek obklopovala vysoká zeď a v jednom rohu stál vodotrysk. Dvorek byl vydlážděn zeleným kamenem a květiny a keře rostly v obrovských kameninových nádobách. Nábytek byl z tmavého těžkého dřeva s čalouněním jasné barvy. V bambusových klecích cvrlikali zářiví ptáci.

Nalil jsem si trochu bengálského ginu s ledem s ledem. Když si Meyer připravoval whisky se sodou, zeptal se: „Odkud přišla tahle inspirace, pane McGoo?“

„Raději se ani nebudu pokoušet na to přijít. Kdybych to věděl, třeba by už žádná nepřišla.“

Prohrabal jsem svou náprsní tašku a našel jednu z mých pojišťovacích karet Central General Insurance a ukázal jsem ji Meyerovi, aby alespoň věděl, pro koho že to pracujeme.

Bundy přišel na dvůr se sklenkou vína v ruce. Usedl na nízkou kamennou lavičku a podíval se na mne. Byl to pohled, který znal každý starý hráč pokeru, pohled, který zkoumal, zdali má protivník v ruce něco, co stojí za přihození.

„Myslím, že byste mi to měl raději říct, pane McGoo –“

„McGee.“

„Ach, promiňte. Tedy, pane McGee. Řekněte mi, kde a kdy jste viděl Charlese Rocklanda.“

„*Waltera* Rocklanda.“

„Ach, pardon. Charles nezněl moc dobře, že? Ale samozřejmě, Rocko se k němu hodí nejlépe.“

„Viděli jsme ho předevčírem v Mexico City, pane Bundy.“

„Opravdu?“

„Obvyklá rutina. Konec konců, *opravdu* mu patřilo auto Chevy a obytný přívěs, který přijel desátého ledna do Mexika. A slečna Bowieová byla jedna z té skupiny. Slečna Bowieová, slečna Minda McLeenová, Carl Sessions a Jerome Nesta. Napsal příteli v Miami a uvedl svou adresu v Mexico City. Takže jsme ho samozřejmě vyhledali.“

„Přirozeně. Součást vašeho vyšetřování. Pokračujte.“

Začalo to vypadat bledě. Riskovat se dá pouze do určité míry. Ale když to pak začne vypadat bledě, alespoň víte, kdy to začalo, a to může být užitečné.

„Pokračujte s čím?“

„Samozřejmě co vám o mně řekl.“

„Jenom to, že když nebudete chtít spolupracovat, máme vám připomenout jeho jméno.“

Dopil víno, olízl si prst a objížděl s ním okraj sklenky, dokud nevyloudil tenký vysoký tón.

Usmál se na mne. Byl to posměšný a koketní úsměv.

„Pitomost,“ řekl měkce.

Usmál jsem se na něj. „Alespoň jsem to zkusil, Bruce.“

„Drahý pane, hříčky intrik, předivo podvůdků, to všechno je až moc součást mého prostředí. Roky jsem dělal jevištní výpravu v New Yorku a roky totéž ve filmu na Pobřeží. Přesto vám ale udělím na čelo jednu zlatou hvězdičku. Jste o něco *bystřejší*, než vypadáte. U vašeho tělnatého srdečného a otevřeného typu bych očekával takovéto neohrabané tápání. Jako například Rocko. Bože, kdybych se v tomto stadiu svého života nenaučil bránit se proti všemu, co si kdejaký mizera na mne vymyslí, byl bych strašně zranitelný a naivní, že? Nemyslíte, že bude nejlepší, když teď půjdete?“

„Nikdy se nehádej s rozhodčím. Pojďme, Meyere.“

Doprovodil nás k bráně. Když odemykal, řekl: „Předpokládám, že jestli jste skutečně, za co se vydáváte a opravdu chcete zjistit, zda to byla nehoda nebo sebevražda, myslím, že by vám nejvíce pomohla ta malá brunetka, kamarádka té Bowieovic holky. Její otec teď obrací město vzhůru nohama, jak se ji snaží najít. Strašně smutný a nudný člověk jednoho z těch příšerných států Středozápadu, které začínají na samohlásku. Produkt Kiwanise a Daie Carnegieho, a jakmile se jednou na vás přilepí, budete ho muset odkrouhnout jako tlustou rybu.“

Když jsem mu děkoval, přijeli s plnou parádou jeho dva hosté v malém žvýkačkově růžovém kabrioletu Lotus Elan s černým čalouněním. Z místa řidiče vystoupila vysoká, štíhlá, nohatá a čiperná žena ve světle modrých přiléhavých šatech do půli stehen, bez rukávů. Měla divokou lví hřívu větrem rozcuchaných vlasů, sandály na vysokém podpatku a kabelku, která se barvou hodila k autu. Malinkou chvilku se zdálo, že je jí dvacet a něco, ale když jí na obličej dopadlo světlo, bylo vidět, že je jí třicet a něco a že má dvacetileté tělo. Mladíkovi bylo málo přes dvacet, měl bílou rozhalenku, nažehlené khaki kalhoty a modré sako, které se přesně hodilo k šatům jeho partnerky. Byl od slunce cihlově červený. Ostříhaný na ježka měděné barvy. Měl zamračený obličej, výrazné rysy a pohyboval se s netečnou lhostejnosti, půvabem a nenuceností jedné z těch velkých kočkovitých šelem nebo jedné z mnoha imitací Branda.

„Brucey!“ radostně vykřikla na pozdrav.

„Becky, miláčku!“ zvolal.

Podívala se po nás nedůvěřivým, zpytavým pohledem a běžela obejmout hostitele. Přitom britským přízvukem prohodila: „David dnes strávil vzrušující den na vykopávkách. Našli celý pytlík malinkých kostěných a nefritových korálků a ten chudáček musel strávit skoro celý den na kolenou v obrovské díře, jak z nich odstraňoval prach a vyjímal je pinzetou. Strašně moc potřebuje velkou whisky, že miláčku?“

Spálený mladík zamručel a Bruce se je snažil zavést dovnitř. Poodešli jsme asi šest kroků, když Becky zakrákorala panovačným tónem vyšších vrstev: „Vy! Říkám vy dva! Počkejte chvíli! Miláčku, proč musí jedni hosté odejít, když přijdou další? Je pravda, že je tvůj dům dost malý. Ale *tak* malý zase není.“

Došlo mi, jak by se to mohlo vyvíjet, a zatímco on jí to potichu vymlouval, vrátil jsem se. Řekl jsem: „To vůbec nebyla přátelská návštěva, madam. Vlastně bychom se ani nedostali dovnitř, kdybych nezkusil malý chyták. Ale fungovalo to jenom chvíli. Pan Bundy mne prohlédl. Takže si nemyslím, že by se mu líbilo, abychom se vrátili jako hosté."

Změřila si mne přes hmotu svých rezavo-blonďato-zlato-červenohnědých vlasů živýma smaragdovýma očima, zářícíma prohnaným čtveráctvím a s impulzivností sobě vlastní se rozhodla: „Nesmysl! Jsme tady na sebe hrozně přivyklí. Celý rok stejným obličejům vykládáme pořád to samé na stejných, známých místech. Bruci, miláčku, ti pánové by náš večer trochu oživili."

„Ale Becky, to jsou *pojišťováci* z Floridy. A jde o ten hloupý případ s mrtvou dívkou Bowieovou, oni vědí, že sem přijela s Rocklandem. Zdá se, že ta dívka měla uzavřenou životní pojistku."

„Ale Bruce, co na tom, že to *jsou* pojišťováci? Znamená to, že snad musíme celý večer mluvit o pojistném? Nech nás, abychom si trochu rozšířili horizont, miláčku."

Zaváhal a pak jsem podle nepatrného pokrčení ramen viděl, že to vzdal. Řekl: „Paní Rebecca Divin-Harrisonová je jedna z nejatraktivnějších místních osobností a, jak jste možná zjistili, její rozmary jsou ze železa. Becky, rád bych ti představil pana McGee a pana Meyera. Pánové, prosím, vraťte se do mého domu jako mí zvaní hosté."

„Bravo!" zvolala Becky. „To byl opravdu znak dobrého vychování, Bruce. Jako když dítě bere lék. Pane McGee, já jsem Becky a vy jste…"

„Travis. A Meyer je Meyer."

„A tohle je David Saunders, který je zde na stipendiu a plahočí se tu po ruinách. Bruci, hodláš mne držet tady na ulici? Začínám se cítit jako Apple Mary."

A tak jsme se vrátili, Meyer na mne pobaveně mrkl s uznalým pokynutím hlavy. Vyšli jsme na dvůr v počínajícím soumraku, příjemném ve večerním zpěvu ptáků, těžkém vůní květů s masitými růžovými okvětními plátky, které se začínaly otevírat vstříc nočním hodinám, a vůní, která připomínala jasmín.

Každá skupinka cizích lidí si vytvoří vlastní rovnováhu a nevyslovené úmluvy. Vytvářejí se a rozpadají se křehké vztahy, dokud se ne-

vytvoří ty, které mohou vydržet alespoň jeden večer. Dlouhý zvyk mne a Meyera naučil hovořit na jedné úrovni a současně udržovat úspornou komunikaci, která je nedosažitelná pro zbylé tři. Bruce a Becky dělali totéž, jejich nevinné výrazy měly skrytý význam.

Bruce pobíhal okolo nás, s potěšením plnil svou úlohu hostitele, připravoval pití, rozsvěcoval venkovní lucerny, přivolával vážnou, malinkou Mexičanku s předkrmy a úzkostně očekával naše hodnocení každé lahůdky.

Becky byla energie sama, pořád v pohybu, pronášela sarkastické a obscénní soudy, doplněné drsným řehotem. Ve své zralosti byla ještě pořád jako holčička, ten zvláštní typ děvčete, které si neuvědomuje samu sebe, která může se svýma dlouhýma nohama mrštně pohybovat sem a tam, smát se s otevřenou pusou, odhazovat roztaženými prsty dozadu své nedbale upravené vlasy, škrabat se, shodit sandály z nohou, ošklivě stát a olizovat drobky z prstů. Oplývala a sálala z ní energie a pulzující železné zdraví. Člověk si nedovedl představit, že by se někdy mohla nudit. Její pití bylo bledé španělské sherry ve staromódní sklenici s jedinou kostkou ledu a zdálo se, že dokáže, aby se vůbec nerozpustila.

David Saunders byl obvyklý typ, svalnatý, statný, a přesto s kočičí mrštností. Pohyboval se malátným půvabem. Seděl bez hnutí ve svých khaki kalhotách vyboulených na stehnech očividně bez zájmu a lhostejný ke všemu a ke všem okolo něj. Byl to ten zvláštní typ arogance, který jeho nositele zbavuje povinnosti s kýmkoli komunikovat nebo kohokoli potěšit. Zrovna tak dobře mohl být v autobusové čekárně a čekat na zpožděný autobus. Ale nestal se nenápadným nebo neviditelným. Vyznačoval se rozmrzelostí, která lidi nutila, aby se ho pokusili rozptýlit a zapojit do hovoru. Pil, k Bundyho zjevnému rozčarování, Bourbon s kolou a obracel ho do sebe s netečnou pravidelností metronomu.

Rozhodl jsem se, že bych mohl v zájmu potenciálního přínosu riskovat a značně zpochybnit naši pojišťováckou historku, a Bruceovo prohlášení o jeho práci na filmové výpravě v Kalifornii mi k tomu poskytlo příležitost. Takže jsem ve vhodném momentu ledabyle prohodil jedno velmi známé ženské jméno z této branže.

„*Ta* potvora mizerná!“ zvolal Bruce. „Je to ta nejnafoukanější malá coura na světě, na to můžete vzít jed. Dělal jsem pro ni jednu vyloženě

komerční záležitost. Byla to dobová věc, jedna z těch, kdy jí ovinou ten její malý zadek krinolínou a nechají ji vystřídat postele poloviny vojáků Konfederační armády. Dal jsem dohromady malý tábor s patřičnou výzdobou, ne, abych se předváděl, ale abych udělal jemnou narážku, kterou by pochopili pouze znalci. A ona začala příšerně vyvádět, že moje barvy a vzory se k ní nehodí. Chce sama hrát, režírovat, produkovat, psát scénář a dělat výpravu a přitom neumí ani vlastní řemeslo. Jediné hraní, které je u ní jakžtakž autentické, je to, když je v horizontální poloze. Ona je jeden z důvodů, proč jsem veškeré dobré živobytí, které mi od nich plynulo, dával do dobrých cenných papírů, a když jsem měl dost, aby mi to stačilo na pohodlný život do konce mých dnů, řekl jsem jim, co mi mohou políbit.“ Odmlčel se a podíval se na mne s podezřívavým zábleskem v očích. „Ale neříkejte mi, že se pojišťovala na Floridě.“

„V tom bylo něco jiného, Bruci. Pořádala na střeše party s partou naháčů a někdo s dobrým dalekohledem se pokoušel rychle zbohatnout.“

Přitakal. „Pamatuji si, že kolovaly pověsti, že snad má nějaké takové problémy, ale nic se nestalo.“

„Měl jsem štěstí.“

„Ale proč byste se, Travisi, měl zaplést do něčeho takového?“

„Protože za mnou přišla a požádala mě o to.“

„Proč by za vámi chodila?“

„Protože jsem dostal z jiné bryndy někoho, koho znala.“

„To znamená, že ve skutečnosti nejste pojišťovák?“

Usmál jsem se na něj. „Vlastně nevím. Myslím ale, že ta dáma by byla ochotna prohlásit, že to byl určitý druh pojištění.“

„Ale o co se pokoušíte tady? Koho se snažíte… pojistit, pane McGee?“

„Myslím, že kdybych lidem na potkání vykládal, co se snažím pro tu herečku udělat, nedopadlo by to tak dobře.“

Meyer se do toho vložil a řekl: „Prostě jenom pomáháme lidem, Bruci. Myslím, že je to jistý druh syndromu provinění. Problém s těmito větrnými mlýny je ten, že při správném směru větru na jeden mrštíte oštěp a pouze docílíte toho, že vás to div nezabije.“

Bundy si nás chvíli měřil zúženýma očima a pak to nechal plavat. A brzy se začal přesouvat na stranu, kam David Sanders neviděl. Ale

ještě předtím došlo mezi Brucem a Becky k hovoru, který byl veden přes Davidovu zamračenou hlavu.

Bruce povídal: „Becky, miláčku, Larry mi minulý týden sdělil, žes mu prakticky *dala* tu nádhernou slavnostní masku z Juchantenga."

Viděl jsem, jak jí znejistěly oči a jak našpulila ústa, a ačkoliv se vmžiku vzpamatovala, stačilo mi, abych byl přesvědčen, že žádná maska a možná, že ani osoba jménem Larry neexistuje.

„Zdálo se mi, že ji chce."

„Trochu ho to rozrušilo. Myslím to tak, že věděl, jak moc jsi o ni stála, když jsi ji dostala. A on nechtěl využít tvého přátelství."

„To je ale hloupost!" odsekla, „dělala jsem pořádek ve své galerii a vzpomněla si, že ji obdivoval. Takže jsem ji vzala a zeptala se ho, jestli ji nechce. Kdybych si ji chtěla nechat, myslíš, že bych ji vezla k němu?"

„Myslím, že si chtěl být jenom jistý, že to nebyl jen okamžitý nápad, kterého bys později litovala."

„Až ho uvidíš, pověz mu, aby si s tím nedělal hlavu. Vlastně jsem mu to řekla přímo. Když jsem mu ji přivezla, sdělila jsem mu, že to ve skutečnosti není prvotřídní práce, jak jsem si myslela původně. Je samozřejmě velmi primitivní a docela autentická, ale je to jedna z věcí, které tě už unavují, protože je vidíš každý den. Možná proto, že postrádá hloubku.

„Asi je to spíš něco pro Larryho než pro tebe."

„Asi určitě. Myslím, že jsem to cítila."

Přenos byl v dobré víře učiněn. A tak Bundy zapojil Meyera do amatérského hovoru o archeologii. Nakonec ho zakončil: „Prostě si jenom nedovedu *představit*, jak ti kněží mohli přivést indiánské rolníky do téhle nehostinné oblasti, kde není voda, a založit celou kulturu, aniž by tisíce z nich ztratili."

A to zatáhlo Saunderse do jeho prvního hovoru za celý večer. „Podle toho, co teď víme, vysílali těsně před obdobím dešťů velkou skupinu specialistů se zásobami vody. Když nenašli spolehlivé studny nebo prameny, vykopali hluboko v zemi obrovské nádrže, které byly u dna široké a u ústí úzké. Vypadaly jako gigantické láhve z kamene utěsněné hlínou. Pak okolo ústí láhve zpevnili povrch ve vzdálenosti padesáti nebo šedesáti stop a navršili ho šikmo směrem k hrdlu láhve. Deště láhve naplnily a oni z hlíny vyrobili velkou zátku, která zabraňovala

vypařování. Pak přivedli celé indiánské rodiny s obilím, drůbeží a nářadím a poradili jim, kde mají postavit vesnice a kde zasít obilí.“

Bruce vykřikl, že ho to fascinuje. „Ti dávní lidé byli ale chytří! A jak jsou chytří dnešní lidé, kteří rekonstruují tu ztracenou úžasnou historii!“

A tak ho ještě chvíli nechal mluvit, až byl čas na večeři. Schválně jsem prohodil, že musíme jít, abych viděl, jak moc bude protestovat. A on opravdu s upřímnou vehemencí protestoval, protože bylo jasné, že kdyby tam byli jen tři, nemohl by se zaměřit na Davida.

Takže jsme zdráhavě vřelé pozvání přijali.

KAPITOLA PÁTÁ

Jídlo bylo znamenité. Plameny svíček mihotavě zářily v nočním vánku. Podávalo se dobré opojné řecké víno.

Kulatý stůl. Luxusní stříbrné příbory, prostírání, sklo, keramický jídelní servis. Tlumená hudba z dobrého reprodukčního systému kdesi v domě. Bundy měl paní Rebeccu po pravici, Davida po levici se mnou na Beckině pravé straně a Meyer seděl mezi mnou a Davidem.

Rebecca se přede mnou začala elegantně předvádět a povedlo se jí svým nedbalým způsobem chování mistrně vzbudit úplné smyslové uvědomění – zrakové, čichové, očividně bezděčného doteku. Ale co bylo ještě důležitější, dobře věděla, že nejvýznamnější ingrediencí veškerého šarmu a svádění je umění poslouchat a reagovat tak, že jsem se cítil, jako bych byl nejvíce vzrušujícím, úspěšným a důležitým mužem, jakého potkala za mnoho let. A že kdybych se neobjevil, její život by byl i nadále pustý a bezútěšný. Vyžaduje to nejen umění poslouchat tak, aby se neztratilo jediné slovo, jediná nuance, ale rovněž schopnost poznat, kdy opačný názor ještě posílí rostoucí pocit vzájemné blízkosti. Věděl jsem, co dělá, a znal jsem některé nástroje, které používala. Toto vědomí však nezabránilo rostoucímu pocitu, že

to je opravdu výjimečná žena, se kterou je člověku dobře a která stojí za to, aby se k ní člověk dostal tak blízko, jak jen bude možné.

Bruce Bundy se jiným způsobem a na jiné úrovni zaměřil na Davida Saundersе. A bylo zajímavé pozorovat, oč mužnější se Bruce stal hlasově, gestikulací a při vyjadřování názorů. A jak Bruce, tak Becky používali Meyera jako nezbytný filtr, který zmírňoval jejich zvídavou prudkost, když se na něj obraceli a ptali se stejným způsobem, jako kouzelník na jevišti nechává nahlédnout do svých rukávů nebo cylindru.

Oči jim ve světle svící zářily a obličeje měli hladké, mladistvé a oživené a hovořili bystře, výmluvně a zábavně. Byli jako hezcí dravci, kteří používají své osvědčené dovednosti při nejnovějším lovu.

Zdálo se, že David Saunders byl u sto(u snadnou vepřovou kořistí. Skláněl hlavu až téměř k talíři, cpal se plnými vidličkami, úporně žvýkal, až se mu dělaly boule za ušima a pak to splachoval vínem. Ohryzek mu při polykání nabíhal a pohyboval se nahoru a dolů.

A tak napůl v sebeobraně a napůl v zájmu dostat kupředu naše poslání jsem uprostřed mezery v konverzaci zapředl řeč novým směrem. „Rád bych se setkal a promluvil si s Evou Vitrierovou. Můžete to zařídit, Bruci, Becky?“

Následovala chvilka ostražitého mlčení, jako když se menší saprofágové dozvědí, že se dravec vrací džunglí do loviště.

„To ale musí být Bruce. Umí to s tou ženskou bezvadně. A mimochodem kamaráde, její křestní jméno se spíš rýmuje se setbou než s kletbou. Je strašně bohatá. A nestýká se s námi.“

Bundy podotkl: „Nevídám ji často. Vždycky přijede a odjede bez ohlášení. Není moc společenský typ. I kdyby tady teď byla, Travisi, dalo by dost práce zorganizovat seznámení. Ale pokud vím, odjela ihned po identifikaci toho hrozného těla. A já se jí nedivím, že chtěla změnit prostředí.“

„Kam jela?“

„Nikdy mi nedala žádnou adresu,“ odvětil.

„Ale,“ vložila se Becky, „povídá se, že má po světě roztroušeno několik malých pevností. Ta ženština si potrpí na tajemno. Je naprosto ztřeštěná.“

„Přece ale měla doma ta dvě děvčata jako své hosty,“ namítl jsem. „To se mi zdá jako výraz určitého společenského chování.“

„Člověk by pak mohl říct, že stejným výrazem dojemného přátelství a společenského chování je pozvání na večeři od Borgiů," oponovala Becky.

„Noste velký prsten," poznamenal Meyer a nostalgicky tak vzdal poctu Lenny Bruceovi. Jeho poznámka vyvolalo jen prázdné pohledy.

Neočekávaně jsem na Bruce zaútočil. „Neříkal jste náhodou, že se musíte chránit před něčím, co si vymyslel Rocko?" Přihladil si dlaní hnědou prošedivělou ofinu. Ve světle svíčky se zatřpytil jeho zlatý prsten ve tvaru smyčky.

„Proč se tak strašně snažíte, abyste vypadal chytře, McGee?" zeptal se.

„Odpovězte na otázku otázkou," poznamenal jsem, „a získáte čas si to rozmyslet."

„Užil jsem jméno Rocko spíš v obecném než konkrétním slova smyslu. Rockové tohoto světa vždycky intrikují, nemám pravdu? Zrovna tak jako vy, když jste sem poprvé přišel. Řekl jsem pouze to, že jsem schopen se chránit proti pletichám… Rocků a McGeeů."

„Ale s tou dívkou, Bix Bowieovou, jste se setkal, ne?"

„Myslíte?"

„Proč ne? Buď přes Rocka nebo přes Evu Vitierovou tak nebo tak."

Usmál se. „Před mnoha lety jsem, kamaráde, prodělal terapii u jednoho vyhlášeného psychiatra v New Yorku. Používal takový legrační trik, jak ve vás vzbudit vinu tak, že se ptal přesně stejným způsobem. Člověk *většinou* psychiatrovi lže. Pravda někdy bývá tak odporná. Člověk se chce prezentovat v lepším světle. Ale při nekonečných rozhovorech je strašně obtížné si zapamatovat, co jste možná řekl před dvanácti dny na sezení. Ne, s tím děvčetem jsem se nesetkal. A není mi jasné, proč bych měl nebo, kdybych se s ní setkal, proč bych si na ni měl pamatovat. O co vám *opravdu* jde?"

„Chci zjistit veškeré důvody, proč se ta dívka zřítila ve vašem autě z kopce, Bruci."

„To té malé couře nikdy, nikdy neodpustím. Bylo to nádherné autíčko. Velmi loajální a spolehlivé."

David Saunders zívl, říhl a natáhl se po láhvi s vínem.

„Vidíte?" vykřikla Becky. „*Nudíme* chudáka Davida. Výborné jídlo, Bruci. Nemáš trochu té vynikající brandy? Tu, jak mám ráda. Ne-

vzpomenu si na jméno. Stačí! Jenom trochu, ne víc než lžíci. A můžeme odejít od stolu? Díky, miláčku.“

Když jsme vstali, Meyer řekl: „Pane Bundy, velmi si cením vaší pohostinnosti a laskavosti, ale myslím, že mi začíná být nevolno. Asi ta nadmořská výška a to víno. Bude pro mne nejlepší se trochu projít na čerstvém vzduchu. Mohu jít dolů na náměstí a taxíkem dojet nahoru do hotelu. Ne, Travisi, neobtěžuj se. Budu v pořádku.“

Půvabně a mazaně zahráno, kamaráde. Když odešel, podávalo se brandy a všiml jsem si, že Bruce Davida Saunderse nechal, aby si nalil sám a dal mu tak velkou sklenku, která přímo nabízela jakoukoli ztřeštěnost. Zašli do domu. Bruce chtěl Davidovi ukázat artefakty, které nasbíral.

Becky a já jsme poodešli do vzdáleného rohu verandy a usedli na kamennou lavičku blízko malého a neúnavného vodotrysku.

„To od vás bylo, Travisi, opravdu ošklivé.“

„Co jsem udělal?“

„Nehrajte si na neviňátko. Byl to příjemný večer a pak jste Bruce tak strašně vyvedl z míry, že znervózněl. Byl tou věcí kolem Rocklanda strašně rozrušen. Je to přesně ta poslední věc, o které by chtěl slyšet.“

„A vy o tom víte všechno?“

„Hovoří se mnou o svých problémech. Ptá se mne na radu. Není špatný. Někdy se chová hloupě a impulzivně a dostává se do… problémů, které jsou typické pro prostředí, ve kterém žije. Myslím, že protože jsem ho nikdy neodsuzovala, mohli jsme se stát přáteli.“

„Tak dobří přátelé, že jste mu přivezla malý dárek.“

„Dárek?“

„Jednoho statného, spáleného, mladého archeologa.“

„Ale samozřejmě! Jsme strašní a ošklivý zvrhlíci, kteří své bývalé milence předkládají starým kamarádům. A myslím, že vás to asi dost odrazuje, že?“

„Nic o tom nevím. Nebo o vás.“

„O mně? Jsem prohnaná stará ženská s nenasytnou chutí na silné a mladé muže. Obvykle jsou milí a dojemní a vděční. Ale tenhle… se nějak nepovedl. Představuje si sebe jako nějakého absolutního samce. Ale má sklon k brutalitě, což prozrazuje, co je skutečně zač. Začala jsem ho podezřívat a on mi pak vyprávěl hrůzostrašný příběh o mlá-

cení a okrádání homosexuálů, když byl ještě ve škole. Takoví chlapíci obvykle své sklony před sebou skrývají. Rozhodla jsem se, že ho pustím k vodě, protože je opravdu tupý. Nemá vůbec smysl pro humor. Ale popsala jsem ho Bruceovi a on mi řekl, že kdybych ho přivedla, mohl by mi rychle říci, zda je moje podezření podložené. Po deseti minutách to bylo Bruceovi jasné a řekl mi to. Takže… by to pro Bruce po fiasku s Rocklandem mohla být docela milá změna. Bruce je letos dost osamělý. Ten chlápek, co s ním žil, se loni utopil na surfu v Acapulcu, když tam byli za přáteli. Pro Bruce to byl hrozný šok.

Zní to, jako bych prosila o odpuštění a porozumění? Sotva! Koneckonců jsem ho nepraštila po hlavě, nezabalila do dárkového papíru a nepoložila na schody, že?“

„Co se stalo s Rocklandem?“

„Kamaráde, jste strašně milý. Ale, a na to vemte jed, někdy jste tak strašně únavný! Sedíme tady úplně sami, oba víme, že by se nám to spolu v posteli určitě líbilo, a jediné, co ode mne chcete, je dlouhá a únavná historka – příliš dlouhá na to, abych ji tady vykládala. Já vím, že na mne berete. Začínáme si příjemně uvědomovat jeden druhého. Neměl byste se raději pokoušet mne tady odtud rychle dostat do mé opuštěné postele, místo abyste zanechal svádění? Mám dost mladých, mladých chlapců. Jsou k dispozici, kam se jen podíváte, a narozdíl od chudáka Davida jsou velice sladcí, svědomití a drazí. Jsou ale příliš sladcí. Jako nekonečné zákusky. Přejíte se jich. Ale člověk je bere, protože ti zralí, kteří mají styl a třídu, jsou většinou ženatí. A tady mám své zásady. Příliš se to podobá loupeži.“

„Ale co má žena a pět dětí?“

„Lžete, pane! Žena zanechá stopu, svůj pach, svůj tvar na tom, co je její. Ať už jsou to kožichy, její prádlo nebo její muž. Vy nejste ženatý a pochybuji, jestli jste kdy vůbec byl. Ačkoli já jsem kdysi byla vdaná, před několika staletími.“

„A už je to tady zas, jsem únavný jako vždycky. Jak něco zjistím o Rocklandovi?“

„Nu, myslím, že byste si měl sednout s Brucem a přinutit ho, aby vám o něm řekl.“

„Oprava. Jak něco zjistím o Rocklandovi od vás?“

„Nechte mne přemýšlet. Chcete po mně, abych vyzradila důvěrnou informaci. To znamená, že bych musela mít moc dobrý důvod, abych

porušila slovo. Měla bych přesně vědět, proč to všechno chcete znát, a rozumět vašim pohnutkám. A samozřejmě bych vám musela věřit. To je ta komplikovanější část, protože vy tolik lžete. A lžete tak *dobře!* Žádná žena skutečně nepozná muže nebo mu nezačne věřit, dokud se spolu nemilovali. A samozřejmě často zjistí, že věřila naprostému lumpovi. Pak už je ale příliš pozdě, že?“

„Počkejte. Sbalila jste mne na chodníku před domem. Nepila jste tolik, aby to zakalilo mysl dámy, která si potrpí na muže. Jste zatraceně přitažlivá, Becky. A já tady sedím na verandě v krásné Oaxace a nechávám vás, abyste mi vložila kruh do nosu a zavedla mne do postele. Takové věci se nestávají.“

„To je ale hrozná, podezíravá a ošklivá myšlenka. Jste nádherný chlap, připadáte mi jako tvrdý muž a strašně moc mne přitahujete. Vaše bledé oči a velké ruce a tvar vašich rtů a jaký máte hlas, to všechno mne hrozně vzrušuje. Takže jsem se rozhodla, že se nebudu červenat a culit se a flirtovat, protože muži se tak usilovně snaží chránit si svou hrdost a velmi často se ani o nic nepokusí, protože se bojí odmítnutí. A život je strašně krátký a každý den je o jeden den kratší. A je tady ještě něco, co vám možná časem o sobě řeknu nebo ne. Uvidíme.“

„Dobře. Takové věci se tedy stávají.“

„Ale v případě, že se necítíte ve formě, nemusíme se teď domlouvat napevno. Můžu vám dát něco k pití a pak o tom můžeme hlasovat nebo tak nějak. Ale pojďme teď najít naše dva chlapce a rozloučit se s nimi.“

Když jsme byli uprostřed verandy, objevil se David a Bruce na chodbě a šli směrem k nám. Bruce držel Davida za rameno. David Saunders klopýtal, mumlal, rozmáchle gestikuloval a zakopával na hrbolech dlaždic.

Podíval se na nás, chodidla doširoka rozkročená, a vymanil rameno z Bruceovy ruky. Začal mumlat něco nesrozumitelného a udělal další gesto, které ho vyvedlo z rovnováhy. Zhroutil se na dlaždice, skutálel se na záda a začal chrápat.

„Myslím, že trochu moc pil,“ podotkl Bruce.

„Bylo by to pro tebe moc velké obtěžování, kdybys ho tu nechal přes noc, miláčku?“

„Samozřejmě, že ne!“

„Chcete, abych vám s ním pomohl?“ zeptal jsem se.

„Děkuji, zvládnu to sám. Becky, dvířka jsou na západku. Až je zavřete, zkuste, jestli jsou opravdu zavřená, budeš tak hodná?“

„Samozřejmě,“ odvětila. Poděkovali jsme za večeři. Nebral to na vědomí. Sedl si na bobek, vsunul jednu paži pod Davidova ramena, druhou pod jeho stehna, chvíli se připravoval a pak se energicky zvedl s plandavou masitou zátěží. Davidova hlava bezvládně visela a paže se mu ochable kývaly. Ve spánku jeho zamračenost zmizela. David byl velké snící dítě. Jeho opálené rysy vypadaly jemněji. Bruceův čin byl impozantní a měl jsem podezření, že byl učiněn kvůli mně. Opravdu si mohl myslet, že je schopen se o sebe postarat sám.

Jeli jsme Beckyným Lotusem. Ujistila mě, že moje vypůjčené auto bude docela v bezpečí tam, kde je zaparkováno. Řídila pozorně a zkušeně tmavými ulicemi s bradou vzhůru, rukama pevně položenýma na volantu, skrz návaly větru, okolo tmavých budov.

Řekla, že bydlí v La Colonia. Širší ulice. Vysoké zdi. Brány. Zabočila a zastavila, přední světla svítila na železnou bránu. Dala mi klíče a ukázala, který se hodí k bráně. Odemkl jsem a otevřel. Vjela dovnitř a čekala, až zavřu a zamknu bránu. Pak jsme jeli po vinoucí se cestě vysypané bílým štěrkem. V domě bylo rozsvíceno noční osvětlení. Nechali jsme auto před domem. Prošli jsme velkými, oficiálně působícími místnostmi ven do ohrazeného prostoru za domem. Rozsvítila malá bodová světla a kužely a světla pod hladinou velkého zaobleného bazénu.

„Vím,“ začala, „bylo to trochu nevkusné. Ale Bruce se kvůli tomu nebude zlobit. Svlékne chudáka Davida, uloží do velké postele a nechá ho být. Ráno bude plačtivý a hrozně rozrušený a bude Davida obviňovat ze všech možných způsobů milostné agrese a říkat, že mi to řekne. Chudák David bude šokovaný, vystrašený a zahanbený. A někdy zítra se políbí a odpustí si a myslím, že asi tak po víkendu se David k němu nastěhuje a za několik měsíců začne hezky šišlat. Ale myslím, že by se z něj mohl stát mnohem příjemnější člověk. Takže už se přestaň tvářit tak zamyšleně a vyčítavě. Otevři dvířka té poličky a najdeš led a všechny možné druhy alkoholu. A seber se, k čertu!“

Tak jsem si udělal pití. Ona odmítla. Chvíli vedle mne tiše seděla, pak vstala z lehátka a šla ke vzdálenému konci bazénu. Bez pózování, předvádění nebo vyumělkovanosti skopla boty, vysvékla se z miniša-

tů, odhodila zmuchlanou podprsenku na hromadu, osvobodila se z kalhotek a zahákla nahé palce za okraj. Postavu měla zralejší, než bych očekával, ale plnou, hladkou a pevnou asi jako cirkusačky, akrobatky nebo baletky.

„Hodí se to k tvému pití nebo ne?“ zavolala na mne.

„Záleží na tobě, člověče.“

Ponořila se prudkou a elegantní šipkou.

Tak, chlapče, musíš jít za ní, abys něco zjistil o Bix Bowieové. A přece žádná oběť není dost velká, když člověk jednou dal slovo, ne? A abys poznal zemi, musíš přece poznat lidi. A i když je bazén dost velký a zvlášť se to zdá s tím osvětlením, měl bys ji být schopen chytit. Takže si myslím, že odpověď bude, že pokud se to opravdu hodí k tomu pití, pak…

Pak jsem ale zjistil, že se už stejně snažím sundat si kalhoty, i když jsem ještě obutý. Proto jsem si znovu sedl, rozvázal boty, a tak jsem ten problém vyřešil bez velkých obtíží.

Držela se mne, po těle jí lehce vystupoval pot a stále ještě dýchala zhluboka a tiskla škrábající konečky svých žlutohnědých kudrlin ke straně mého pohybujícího se ohryzku; spokojeně se zasmála svým krákoravým smíchem.

„*Musíš* přece něco říct,“ naléhala paní Becky. „Nějaký postřeh. Nějakou povrchní poznámku. Ty lepší si ráda pamatuji.“

„Dobře. Povrchní poznámka: Uvozovky nahoře Svatá Makrela. Uvozovky dole.“

Překulila se na loket. „Myslím, že jsi velmi milý, McGee. Myslím, že ti řeknu, čeho sis to vlastně užil.“

„Já sám bych to nechtěl popisovat.“

„Musím se ti, miláčku, přiznat, jak jsem letitá. Jsem strašně stará. Byla jsem vdaná před Bitvou o Anglii. Celé jsem to zažila v Londýně. Strašně vážná a obětavá a udatná. Rodinná tradice. Všichni hrdinové. Dobrovolná ošetřovatelka. Pevně sevřené rty. Můj milovaný manžel byl pilot a sestřelili ho hned na začátku. Postupně umírali ostatní. Kamarádi a bratři, příbuzní, sestra. Vzchop se, děvče. Jede se dál. A pak to skončilo. Přišel mír a za dva dny došlo k nějakému zatraceně zpožděnému náletu a to jsem byla ve službě naposledy. Spadla řada bytovek a začala hořet. Držela jsem vedle sebe na klíně dva křičící prcky, zuhelnatělá škvrňata a snažila jsem se jim píchnout morfium, než ze-

mřou. U jednoho se mi to povedlo, u druhého ne. Hrozný smrad. Bylo to naprosto beze smyslu. Prochodila jsem celou noc a říkala divné věci. Dali mi volno. Čekali, že se seberu a nějak začnu znova. Že budu dělat prospěšnou práci. Ale všechno bylo jinak, chlapče. A já jsem měla dost prospěšné práce.

Takže jsem začala účtovat. Měla jsem, pánbůh zaplať, dost peněz, dost času a silné tělo. A žila jsem ve světě, kde se upalovaly malé děti, a měla jsem toho dost. To, co jsem na Robinovi obdivovala nejvíc, byla jeho nádherná manželská smilnění. Nikdy neměl dost. Říkával, že mám na to obrovský přirozený talent. Takže jsem přísahala, že se ze mne stane ta nejlepší veselá anglosaská děvka v celém křesťanském světě. Je smutné a příznačné, že lidé o tom ve skutečnosti vědí tak málo. Prostě v tom jen tak tápají a spoléhají se na štěstí. Věděla jsem, že jediné, s čím musím pracovat, je moje tělo. Musela jsem ho udržovat co nejsvůdnější, protože člověk musí vzbudit intenzivní touhu, jinak je hra prohraná ještě předtím, než začala. Jak? Moje váha se, chlapče, nezměnila za dvacet let ani o kousek, ano o libru. Dodržuji přísnou dietu a cvičím. A dvakrát ročně jezdím na jednu švýcarskou kliniku na hormonální kúru a pak je v té tvé Kalifornii jeden chytrý japonský lékař, který dělá důmyslné operace, když jsou třeba. A abys věděl, jak používat tělo, musíš chodit na jógu. Ach bože, co jsem se jen natrápila a pak najednou všechno šlo jak po másle. Mám teď absolutní a nezávislou kontrolu nad každým svalem svého těla, dokonce i nad těmi reakcemi, o kterých se předpokládá, že jsou bezděčnou odezvou na erotický stimul. A po celou tu dobu jsem studovala veškeré knihy o umění milovat, které jsem mohla sehnat. Hinduistické, arabské, ze starověkého Egypta. Jsem nyní pokladnice veškerého tohoto učení a dovedností. A umím některé úžasné věci. Vlastně je to ale zodpovědnost. Musela jsem se hodně naučit o anatomii, neurologii, funkcích žláz a podobně. Takže vidíš, kamaráde, co mám v zásobě? Měl jsi styl. A teď tě kousek po kousku rozkošnicky zničím. Protože budeš reagovat znova a znova, až ti bude naprosto jasné, že už nemůžeš. Potřebuju pouze dělat určité zvláštní věci jako… tohle?“

A když jsem byl svržen do své role posvátnou bází naplněného účastníka druhého vyčerpávajícího virtuózního představení, uvědomil jsem si, že jsem přišel na typický příklad toho unikátního anglického fenoménu opravdové výstřednosti. Někteří staví katedrály ze sirek.

Někteří počítají stébla sena v průměrném stohu. Někteří píší stovku dopisů týdně do londýnských *Times*. Někteří zaznamenávají všechny ptáky na padesáti loukách. Všichni jsou šílení, ale nevědí o tom, protože si pro svou monomanii najdou společensky přijatelný ventil. Tato žena zešílela v šílené válce a zachovala si kousíček zdravého rozumu a postavila na něm to, co jí ze života zbylo. Ale nemohl jsem v úvahách pokračovat, protože se začalo dít něco mně až dosud neznámého, a bylo to, jako když se mi začíná opékat hlava u kořínků vlasů. Myslím, že jsem slyšel, jak se směje, ale pak jsem v nějakém vzdáleném rohu nejprimitivnější části svého vědomí slyšel, jak atavisticky a osaměle řvu.

Pak byl další oddech, kdy jsem se váhavě zeptal na Bruce Bundyho a Rocklanda. Řekla mi, že se setkali na verandě v Marqués del Valle před mnoha týdny a že Bruce věděl, že by se Rockland nechal sbalit. Bruce jí řekl, že Rockland není úplně nezkušený. Pak začal od Bruce žádat, aby mu půjčoval peníze. Hodně. Deset nebo patnáct tisíc. Mělo to být na nějakou investici. Rockland naznačil, že je to sice ilegální, ale úplně bezpečné. Zdvojnásobí Bruceovy peníze. Pak se urazil, když mu Bruce řekl, že neprodá výborné cenné papíry proto, aby mohl půjčit peníze nějakému zvířeti z ulice. Pak asi Rocko musel odejít z kempu. Bruce mu dovolil přivézt auto a postavit ho do přístřešku za zdí, kde měl Bruce rovněž svého malého anglického Forda. Bylo tam místo pro oba. Zdálo se, že se k Bruceovi nastěhoval nastálo. Ale v úterý posledního července strávil celý den a velkou část večera mimo. Když se vrátil, požádal Bruce, aby mu půjčil menší částku. Tři tisíce nebo jen dva. Když Bruce odmítl, Rockland se s tím příliš klidně smířil. V pátek brzy ráno slyšel Bruce vzdálený hluk, jak se Rocko snažil nastartovat svůj vůz. Oblékl se a pospíchal ven. Řekla, že Bruce prý cosi vymontoval z Rockova motoru a schoval to. Rocko vystoupil z vozu a chtěl Bruce udeřit. Ale Bruce kdysi získat nějaký pásek v jakémsi speciálním bojovém umění a udržoval se ve výborné kondici. Udeřil Rocka tak, že ztratil vědomí. Když Rocko upadl, uhodil se nosem o kamennou podlahu a začal krvácet. Z toho se Bruceovi udělalo špatně. Když mohl Rocko vstát, byl stále ještě slabý a roztřesený, proto mu Bruce pomohl do domu a do postele. Pak se vrátil do auta, prohledal ho a našel svoje Picassovy bronzové plastiky a amulety z Yucatánu z

masivního zlata, tisky a kresby slavných mexických umělců a nějaké lepší kusy svého stříbrného stolního servisu.

V tomto stadiu vyprávění jsem ji přerušil a se vzrůstajícím pocitem zamlžení mysli jsem se jí zeptal, co dělá.

„Drahý, nešponuj se takhle. Věř své Becky. Takhle. Ještě se trošku takhle natoč. To je ono, miláčku. To tě uvolní a odpočineš si. Je to něco, co znaly Japonky před tisíci lety. Nemysli na mne. Nemysli na nic. Nech svou mysl vznášet."

Takže, i když to bylo divné, bylo to uvolňující, uklidňující a konejšivé. Opravdu bylo. Chvíli. A pak to začalo vést k úplně jinému efektu. A když tento efekt byl dostatečně a nepochybně viditelný, paní Rebecca Divin-Harrisonová se triumfálně a bujně vyhoupla s ostruhami, bičem a uzdou na koně a neúnavně a šťastně jezdila po nekonečných planinách.

Ležel jsem mrtev, ale přesto se mi ještě povedlo říci: „Co se stalo dál?"

„Cožpak jsi nedával pozor?"

„Myslím s Brucem a Rocklandem."

„Ne, miláčku, už jsem ti řekla až moc. Protentokrát toho bylo dost. Správně jsem ti neměla říct nic."

„Pak asi půjdu spát."

„Opravdu? Opravdu?… Opravdu?"

„Nech toho, Becky. Ať už je tohle jakýkoli starověký rituál, nech toho. Protože by to k ničemu nebylo. Podívej, mně nevadí přiznat se, že mám dost. Jsem vyřízený. Nemám nejmenší touhu lámat rekordy. A rovněž necítím dětinskou potřebu někomu něco dokazovat. Jasné? *Musím* jít spát, Becky."

„Ano, miláčku. Souhlasím. Naprosto. Úplně jsem tě oddělala, chudáčku."

„Tak přestaň."

„Neodvracej se ode mě takhle. Je to strašně nezdvořilé. Travisi, miláčku, chci se jen ujistit, že máme oba pravdu, že už nemáš nic, čím bys mohl dnes večer přispět."

„To už jsem dokázal."

Začala si prozpěvovat. Nedala si pokoj. Nastav jiskru a cívku. Vyskoč ven a běž k chladiči, zkus kliku. Uhni pro případ zpětného zážehu. Zpátky jiskra, cívka, směs. Perfektní karburátor. Znovu klika. Co

si to k čertu prozpěvuje? Ježíšmarjá, *Vyvalte sudy*. Měla by si zpívat *Všem jim požehnej*. Věkovitý motor naskočí, zabublá, zhasne, znovu chytne. A pak, bože, se ustálí na hlubokém vrčení. Skoč za volant, zařaď. A tak jsem dal znovu dohromady tu horkou a pružnou dovednost, překonal její spokojené chichotání, překulil ji na záda s páteří z ocelové pružiny a pokoušel jsem se jí ve své nekonečné, bezmyšlenkovité, idiotské posedlosti zatlouct skrz ta zatracená hedvábná prostěradla, skrz molitan a péra, skrz koberec a dlaždice a trámy dolů do hluboké černé mexické země pod touto hezkou konvenční mexickou střechou, kde bych mohl být bez fanfár pohřben a navždy, navždy a navždy spát.

KAPITOLA ŠESTÁ

V sobotu ráno jsem se probudil a Meyer nikde. Když jsem vyšel ze sprchy, seděl na své posteli, za uchem měl vetknutou zářivě červenou květinu a široce se na mne usmíval.

„Slyšel jsem tě přijít," poznamenal. „Hned po rozednění. Spíše by se dalo říct, že se *připotácel*. Ještě nikdy jsem neslyšel takové sípání. Zněl jsi jako píchlá pneumatika náklaďáku."

Natáhl jsem si šortky, otočil se a opáčil: „Nikdy jsem si nevšiml, jaké máš zlé modré oči, kámo."

„Co se stalo, když jsem odešel?"

„Chudáček David ztvrdnul a byl povýšen do stavu hosta domu."

„Všimni si, že nejsem překvapen."

„A já jsem jel k paní Rebecce na skleničku."

„Rovněž nic překvapujícího. A pak?"

Usedl jsem na postel, abych si trochu odpočinul. „Získal jsem několik informací o Rocklandovi, které ti za chvíli sdělím, Meyere. Co se týče té dámy, o tom nemám ve zvyku diskutovat. Ale chtěl bych říct, že těch několik informací jsem si *vydělal*."

Mírný úžas. „Opravdu, chlapče? Jak jsem tu paní viděl, řekl bych, že to s ní bylo veselé a zábavné dovádění, ne? Byla celá taková dráždivá a pěkně do ruky. Dobrosrdečná holka, která nezkazí žádnou legraci, ne?“

„Přísahám, že kdybych měl sílu, natáhl bych se a jednu ti vrazil, kamaráde.“

Dělal, že náhle porozuměl. „Aha! Ach! Tak takhle? Ne že by to bylo špatné, že? Chceš říci, že měla vkus a byla poněkud náročná, chlapče?“

„Meyere, věř mi. Nikdy se nebudu pokoušet ti to vysvětlovat nebo popisovat. Nechci na to myslet. Můžeš pro mě udělat tohle. Jednou za dva nebo tři roky najmi tu nejlascivnější, bezzásadovou a horkokrevnou děvku, jakou budeš moci najít. Řekni jí, aby se svlékla a propašuj ji na *Příval* do postele jejího majitele, zatímco tento bude spát. Pak počkej venku. Až uslyšíš nějaké bouchnutí, bude to její dívčí zadek narážející o palubu poté, co jsem ji vykopl z postele. Potom ji odveď, počkej rok a pak to zkus znova.“

„Takhle že mluví McGee?“

„McGee, misogyn. Ode dneška je pro mne, kamaráde, každá ženská svůdná asi tak jako gumová kachna. Raději bych měl hrst studených rozmačkaných brambor než dvě hrsti teplých mladých savčích vnad.“

„Nebyl jsi včera moc na slunci?“

„Prostě mi pomoz přežít dnešek, Meyere. Pomoz mi a zavři zobák. Chytej mě, až se začnu potácet. Chraň mě před průvanem. Objednej mi dobré výživné jídlo a ulož mě brzo do postele. A teď mě doveď nahoru do jídelny.“

Při snídani jsem mu pověděl vše, co jsem věděl o románku Rocko-Brucey. Shodli jsme se, že to zapadá do toho, jak nás Bruce Bundy náhle pozval dovnitř, když jsme na něj vyrukovali se jménem Rockland. Musel se dozvědět, zdali Rockland nepřišel na nějaký plán, jak mu otrávit život, a neposlal nás za ním, abychom ho provedli.

Meyer si s tím lámal hlavu, starý chlupatý pes kost a kůže. „To nás vede o krok dál. Bundy musel věřit, že by Rocko *mohl* dělat problémy.“

„Začíná to vypadat,“ řekl jsem, „jako kdyby Rockland věděl, jak dělat lidem problémy. Myslím, že v hotelu si při těch narážkách na krádeže nechali pro sebe ošklivou pravdu. Myslím, že obíral starší osa-

mělé hosty. Vydělával na nich. Lákal je na marihuanu a sex, muže nebo ženy a pak z nich ždímal prachy.“

„A člověk jako on přijede do Mexika v náklaďáku a přívěsu? Protloukat se?“

„Před odjezdem vybrala Bix část svých peněz. A zůstatek vybrala v Mexiku. Dvacet není zrovna málo.“

„Pokud věděl, že je má,“ připomenul Meyer.

„A snadněji to z ní mohl vypumpovat v cizině. Musíme ale najít někoho z těch ostatních, abychom k čertu zjistili, co se stalo. Buď samotného Rocklanda nebo toho muzikanta nebo sochaře nebo tu druhou dívku.“

V tomto stadiu hry se zdálo, že by bylo dobré, abychom se rozešli. Na Meyera se lidé lepí jako klíšťata na chlupatého psa. Usmívá se a pozorně poslouchá a jeho malé modré oči sálají dobrou náladou a zájmem o druhou osobu. Říká správné věci ve správný čas a, i když se to může zdát překvapující, často mu náhodný cizinec řekne to, co by neřekl příbuznému nebo psychiatrovi. Žádný jakkoli velký otrava není schopen Meyera znudit. Mít napořád o každého zájem je velký talent.

Dohodli jsme se, že nejlepší bude, když Meyera zavezu do centra a pak se pojedu podívat, co bych mohl zjistit u Evy Vitierové. Dvakrát jsem se ztratil v obvodu Colonia, než jsem našel Avenidu de las Mariposas. Řidič zásobovacího vozu mi pomohl najít místo, kde žije Eva Vitrierová.

Byl to komplex obklopený vysokou kamennou zdí. Ranní slunce zářilo skrz úlomky skla z desetitisíce rozbitých lahví připevněných na vrchol zdi. Našel jsem zamčenou posuvnou bránu s dvojitým řetězem. Zalomcoval jsem bránou a zakřičel, ale nevyvolalo to žádnou odezvu. Přes tyče jsem viděl zatáčku cihlové cesty, která mizela mezi stromy a porostem, ale nemohl jsem uvnitř rozeznat ani náznak nějaké budovy. Našel jsem hlavní vchod pro pěší, těžké a masivní dveře z prastarého dřeva, pobité železem. Vedle dveří v kamenném výklenku bylo tlačítko zvonku. Nikdo se neozval. Za rohem, na užší ulici jsem našel menší dřevěné dveře a za nimi dvojité dveře, které se daly otevřít tak, že by jimi mohl projet náklaďák slušných rozměrů. U menších dveří jsem znovu stlačil knoflík jiného zvonku a uslyšel jsem vzdálené zvonění. Když jsem zvonil potřetí a naposledy, otevřelo se dokořán sklápěcí

čtvercové okénko osazené do dveří a hleděl na mě široký, bronzový, netečný domorodý obličej.

Zeptal jsem se na seňoru. Řekl, že není doma. Zeptal jsem se, kdy se vrátí. Řekl, že neví. Zítra? Ach, ne. Možná mnoho týdnů, mnoho měsíců, možná rok. Kde tedy je? To člověk neví. Kdo to tedy ví? Člověk se musí zeptat seňora Gaona. Kdo to je? Je to právní zástupce seňory. Kde je? Bezpochyby ve své kanceláři. Kde je jeho kancelář? Je ve městě. V tomto městě? Kde jinde? V jaké ulici je jeho kancelář? Je v ulici Avenida Independencia. Jaké číslo? Člověk nemůže říci. Je to blízko rohu s Avenidou Cinco de Mayo. Když jsem začal děkovat, přibouchl mi okénko před nosem. Polekalo mě to. Hrubý Mexičan je velká výjimka.

Musel jsem čekat patnáct minut, než mne mohl seňor Alfredo Gaona y Navares přijmout. Čekal jsem na zadky vyleštěné dřevěné lavici v zatuchlé kanceláři deset krát deset, které vévodila statná stará dáma u velkého starého psacího stolu. Psala na stroji, který vypadal, jako by ho vynalezl Mark Twain. Nakonec z vnitřní kanceláře vyšly dvě tlumeně štkající ženy v černém, s rukama vzájemně okolo ramen. Bylo mi pokynuto, abych vešel.

Seňor Gaona byl postarší. Měl malý bledý obličej a výraz unaveného znechucení. Nevstal, ani mi nepodal ruku. Za ním byly o zeď opřené hliníkové berle.

„Proč si přejete vidět seňoru Vitrier?“ Jeho angličtina byla přesná, bez přízvuku a s podáním, které připomínalo naprogramovaný počítač.

„Chtěl jsem s ní mluvit o dvou Američankách, které u ní bydlely jako její hosté.“

„Za jakým účelem?“

„Seňore Gaona, je to osobní služba pro otce dívky jménem Bowie. Byl zraněn při automobilové nehodě, jinak by tu byl sám. Nebyl ve styku se svou dcerou sedm měsíců. Chce vědět, jak tady žila, kde žila a jaký to pro ni byl život.“

„Seňora Vitrier nebude mít zájem o tom diskutovat.“

„Jak si můžete být tak jistý?“

Zaváhal. „Nemusím to sice vysvětlovat, ale udělám to. Z vrozené štědrosti těm dvěma dívkám nabídla střechu nad hlavou, když neměly kam jít. To nebylo moudré. Člověk nemá soudit podle vzhledu. Možná, že ty dívky nebyly typy, které by člověk chtěl mít doma. Poté, co

se pohádaly a jedna odešla, druhá se zabila při nehodě v horách, jak jistě víte. Seňora Vitrier přišla a vykonala svou povinnost, identifikovala mrtvou mladou ženu a předala její majetek policii. Byla to pro ni velmi ošklivá zkušenost. Jsem si naprosto jist, že nebude chtít, aby jí to někdo připomínal nebo aby o tom diskutovala.“

„Nemohl byste ji nechat, aby to rozhodla sama? Jak se s ní mohu spojit?“

„Je to velmi, velmi bohatá žena. Ten dům, který si zde drží, je jeden z mnoha v různých částech světa. Najala si mne proto, aby nebyla obtěžována cizími lidmi a rovněž proto, aby zde byl její dům udržován v pořádku a aby se kdykoli mohla bez ohlášení vrátit a znovu tu začít bydlet.“

„Co by se stalo, kdybych jí napsal dopis?“

„Přišel by sem, do této kanceláře, já bych ho otevřel a přečetl a rozhodl bych, zda se to týká něčeho, o čem by měla vědět. Kdybych se rozhodl, že ano, poslal bych ho do její banky do Curychu a oni by ho poslali na adresu, na které se nyní zdržuje.“

„Co by se stalo, kdyby tu její dům vyhořel?“

„Informoval bych Curych.“

„A můj dopis by vás tedy neobešel?“

„V žádném případě, pane. Dala mi jasné instrukce v tom smyslu, že nechce o té záležitosti víc slyšet, i kdyby se jí dívka, co přežila, pokusila napsat dopis.“

„A pokusila se?“

„Ne.“

„Pokusil se někdo jiný v souvislosti se smrtí té dívky?“

„Vysvětlil jsem vám situaci detailněji, než je mým zvykem, pane. Neexistuje žádný způsob, jak byste se mohl dostat k seňoře Vitrier. Takže musíme považovat tuto záležitost za uzavřenou. Mějte se hezky.“

A opravdu jsem se měl hezky. Stará dáma ke mně zezadu neslyšně přistoupila a vylekala mě, když pronesla: „Tudy.“ Za devět vteřin nato jsem stál na chodníku. A o deset minut později jsem se nacházel ve svěže moderní kanceláři, kudy procházely zářivě se usmívající kočičky v minisukních a vyjímaly dokumenty z přihrádek označených „ven“ a plnily přihrádky označené „sem“. A já jsem si potřásal rukou s přítelem Rona Townsenda z místní mocenské struktury, Enelio

Fuentesem. Skleněný panel ve zdi umožňoval asi z výšky třicet osm stop přehled o dvou akrech plochy betonové dílny, kde se seřizovalo, kontrolovalo a opravovalo množství Volkswagenů, vypadajících jako včelí roj.

Eneliovi bylo třicet nebo něco málo přes, měl pohledné, ostře řezané rysy, široká ramena, pracně vyrobenou, ale ledabyle vypadající kadeř černých vlasů padající do čela, úzký pas, velký přátelský úsměv a silný a mocný stisk ruky.

„Ron mi volal a mluvil o vás. Sedněte si. Jak se vám u nás líbí? A co Ronova holka? Setkal jste se s ní? Ta velká Miranda. Stojí za to. Ron strávil půl života úprkem pokaždé, když se na něj nějaká kočka podívala tím manželským pohledem. Velká Miranda s tímhle nechce mít nic společného a on to chce tak moc, za se ani nemůže zhluboka nadechnout. Říkám vám, to je ale kus. A vůbec, chcete Bloody Mary? Dobře. Hej, Esperanzo, namíchej tady pro pana Travise McGee a pro mne dvě Bloody Mary a přestaň na něj dělat oči a kroutit zadečkem. Pan McGee nemá zájem o malá, ošklivá děvčátka.“ Byla to příjemná kočička a cestou ven se chichotala. „To je taky případ,“ poznamenal láskyplně. „Neumí psát na stroji, neumí zakládat dokumenty, neumí přepojovat telefony. Ale umí namíchat jakékoli pití, o kterém jste kdy slyšel, kamaráde. Můj táta pořád říká: „Nelio, proč jsem k čertu vyhazoval peníze a nechal tě studovat obchod na Standfordské univerzitě, když jediné, co děláš, je, že sem přijímáš hezká děvčata?“

A já na to neříkám nic, prostě mu dávám čtvrtletní výkazy, ukážu mu zisk a zeptám se ho, zda by to raději nevrátil bratrovi, mému strýci. Ten přijímal ženský, co vypadaly jako utahané feny, pracovaly hrůzy hodin přesčas a někdy ani nevydělaly na vlastní režii. Teď se tady strýc prdelkuje s tou vedlejší leteckou linkou, kterou jsme loni koupili, Aeronaves Fuentes, a podle toho, jak vypadá účetnictví, myslím, že tam budu muset brzy udělat pořádek. Á, tady je. Ochutnejte, Travisi McGee. Dobré? Nestůj tady, děvče a neposlouchej, o čem tu šéf mluví. Jdi něco někam založit tak, aby to už nikdy nikdo nenašel.“

Vzhlédl skrz skleněnou stěnu a náhle ztuhl, úsměv mu zmizel z tváře. Stlačil tlačítko na místním rozhlasu a sklonil se k němu. Jeho španělština byla příliš rychlá, než abych rozuměl. Podíval jsem se do dílny a náhle jsem uviděl muže v bílém saku, jak míří, napůl v poklusu,

směrem ke dvěma lidem bezmocně stojících vedle starého černého Volkswagenu.

Enelio se zašklebil a natáhl se. .„Ach bože, pět miliónkrát jim říkám, aby když kdokoli přijde, hned zjistili, co chce. Rychle. Pak aby jim řekli, jak dlouho to bude trvat a kolik to bude stát. A aby to udělali ve lhůtě, kterou určili a vyúčtovali, kolik bylo řečeno a rychle je vypoklonkovali na ulici.“ Uviděl jsem něco, co jsem předtím přehlédl. Široký úsměv nezměnil výraz očí. Zůstaly chladné, mazané a hodnotící.

Vešla vysoká, vážná dívka s poštou k podpisu. Přikývl a pobídl ji, aby přistoupila blíž. Rychle dopisy přelétl, na každý naškrábal velký podpis, podal je dívce a když se otočila, energicky ji plácl přes sukni. Vyjekla a vyskočila a on něco řekl rychlou nedbalou španělštinou. Pronesla něco protestujícím tónem. Znovu promluvil. Usmála se, začervenala a rychle odešla.

„Tahleta,“ vysvětlil, „Rosita, ta prožita nešťastný milostný románek a tak teď chodí s protáhlým obličejem. Řekl jsem jí, že chci vidět, jestli jí ještě tam vzadu zbyl nějaký cit. Požádala mě, abych k ní měl větší respekt. Pak jsem prohodil něco, co se nedá přeložit. Ale způsobilo to, že se začervenala a usmála, že? Hej, cokoli chcete, stačí říct. Jasné?“

Seznámil jsem ho ve stručnosti se situací a s tím, o co se tady pokoušíme. Ukázal jsem mu fotografii Bix. Rychle se dostal do obrazu. Pochopil otcovu potřebu zaplnit všechna bílá místa.

Podíval se do telefonního seznamu a nechal si v ústředně vytočit nějaké číslo. Za několik okamžiků mu telefon na stole začal zvonit. Zvedl ho a po několika minutách čekání se spojil s někým, komu říkal Roberto. Sem tam jsem porozuměl tu slovu, tu frázi. Položil mu nějaké otázky, pak tomu muži poděkoval a zavěsil.

„Seržant, který prováděl vyšetřování, neumí vůbec anglicky. *Nada*. Bude to takhle. Dnes ve dvě hodiny přijde do Marqués del Valle. Tady dnes zavíráme v poledne. Přijedu autem. Vy a váš přítel a ten seržant pojedeme do hor, on nám ukáže to místo a já vám povím, co říká.“

„Nechci vám způsobit –“

„*Silencio, gringo!* Jak můžete vědět, jestli to pro mne třeba není příležitost vypadnout z něčeho, do čeho se mi nechce?“

„Dobrá. Další problém. Jak by se mi mohlo podařit mluvit s paní Evou Vitrierovou?“

„To je bohatá paní. Pamatuji si, že to je asi osm, devět let, co se prodával ten dům. Téměř dva miliony pesos. A pak ještě daleko víc na opravy. Všichni ostatní boháči v Colonii by byli dali nevím co za to, aby zjistili, čí to je. Mysleli si, že tam bude nějaká zábava. Chtěli vidět, jak byl dům opraven. A pak najednou zjistí, že majitelka, ta Francouzka, je tady. Chodí ji navštěvovat. Ona je nikdy nepřijme. Nechávají vizitky. Nic. Ach ano, někdy má hosty, velmi málo, z daleka. Někdy je vidět ve městě. Nakupuje a má s sebou sluhy, kteří nosí balíčky do auta, a řidiče. Lidé si vymýšlejí. Možná, že je to milenka nějakého krále. Možná politická uprchlice. Možná jsou to špinavé peníze. Já si myslím, že je to úplně jednoduché. Myslím, že ta paní chce mít ode všech pokoj."

„Jak vypadá? Viděl jste ji?"

Zaklonil se s očima napůl zavřenýma a jemným úsměvem na rtech. „Nejde u ní určit stáří. Může jí být třicet, může jí být padesát. Žádný rozdíl. Vypadá jako ta egyptská královna. Ta s tím nosem."

„Nefertiti?"

„Ta. Velmi hrdá. Hlavu vysoko. Velmi vroucí oči. Jednou, asi před třemi nebo čtyřmi lety, jsem za ní šel z jednoho klenotnictví k autu. Černé vlasy. Chladný den. Měla na sobě tmavočervené vlněné šaty. Pohybovala se pomalu jako hudba. Dlouhá úzká záda, úzká ramínka. Vpředu nic moc, ale opravdu fantastický zadek. Pevná, oblá, těžká, ale ne příliš. Široká, ale ne zase moc. Když šla, pohybovalo se to přesně tak, jak mělo. Pod šaty neměla nic. Voněla nějakým báječným parfémem. Vracel se k ní a od ní ve vlnách. Nasedla do auta a odjela a já měl chuť opřít se o dům a funět jako pes. Jasně, že jsem se s ní chtěl setkat. Stála za pokus. Stála za dvacet pokusů. Nikdy jsem se nedostal přes startovní čáru. Startovní čára? Nikdy jsem nenašel cestu do toho zábavního parku. Říkám vám, jednou se na ni podíváte a ta Ronova Miranda se vám bude zdát jako něčí bratr."

„Takže tady není žádný přítel, který by mě s ní mohl zprostředkovat přímé setkání?"

„Myslím, že má nějaké přátele. Nevím přesně. Myslím, že jsou to lidé, kteří žijí jako ona – uzavřeni za zdmi svých domů. Protože tady je všichni nechají na pokoji a to pro ně znamená svobodu. Vím, že Gaona vám nepomůže. Je to tvrdý chlap. Před mnoha lety tu probíhaly volby, při kterých vřely vášně. Chtěl se stát politikem. Někdo ho zasá-

hl kulkou do páteře. V noci se doplazil domů. Čtyři míle. Trvalo mu to celou noc. Ruce si rozedřel na cáry. A neřekl, kdo na něj střílel. Kdybych měl svěřit tajemství nějakému právníkovi z celého světa, byl by to Alfredo Gaona."

„Ještě k těm přátelům paní Vitrierové. Jeden z nich by mohl být Bruce Bundy?"

Podíval se polekaně a pak užasle. „Ano, bylo to jeho auto. Půjčil ho někomu a dotyčný ho půjčil té holce Bowieové. Znám ho od vidění. Je tady asi tři nebo čtyři roky. Je jich tady taková skupinka. Nikdo si jich moc nevšímá, když nedělají trable. Ale jakmile si jeden z nich začne vodit malé chlapce z trhu domů, pak jim policie velmi znepříjemní život. Že jste přišel tak rychle na to, že Bundy a ta Francouzka jsou přátelé, což jsem nevěděl, znamená, že v takových věcech umíte chodit velmi dobře, že?"

„Obvykle jdu za svým jako býk, Enelio. Nebo jako dítě, které se dostalo do místnosti s automaty na mince. Kopám do nich a tahám za páky a obvykle mi z toho vypadnou citrony. Takže jsem zjistil, že Bundy je přítel Evy Vitrierové a že Bundy je přítel paní Rebeccy Divin-Harrisonové a že madam Becky nemůže Evu ani cítit."

Podíval se na mne hloubavým, zkoumavým pohledem, hlavu lehce zdviženou a pak se mu na tváři objevil úsměv, který se rozšiřoval, zaklonil hlavu, rozřehtal se a bouchl svou velkou rukou do stolu.

Když popadl dech, řekl: „Aha! Nemáte vždycky takové kruhy pod očima, amigo! A ta skvrna na krku není červené mateřské znaménko. Možná, že se vám vždycky takhle netřesou ruce, že? Ach bože, vy jste ale číslo, McGee! Vy a já jsme teď členové stejného klubu. Těch členů je sakra hodně a já jsem tam vstoupil – počkejte – před patnácti lety. A přísahám, tenkrát vypadala přesně tak, jak vypadá dnes. Měla nádherné auto a zeptala se mě, jestli bych nechtěl řídit. Byl jsem mladý. Mohl jsem si podrobit cokoli. Ženu nebo auto. Možná, že je dobře, když se člověk naučí pokoře už zamlada. Čtyři dny jsem byl pro svět mrtev. Čtyři dny a noci a pak jsem se zvedl, mžoural a byl slabý jako čerstvě narozené kotě, omámený a skoro úplně zničený. Je to legenda, příteli. *Muy guapa*.[2] Ženská, jak má být. Příliš moc ženské. Klub je velký, ale věřte mi, vybírá si velmi pečlivě. O členství nelze požádat.

[2] *(pozn.překl. moc hezká)*

Člověk musí být vyzván. Jednoho dne, McGee, nás vyvezou v křesle na sluníčko s dekou přehozenou přes kolena a my na to budeme vzpomínat a budeme se usmívat tím pěkným stařeckým oplzlým úsměvem. Lidé v Oaxace mají takové rčení: Nejtrpčí výčitky má člověk za hříchy, které nespáchal. Jistěže je úplně šílená. Ale je to příjemné šílenství, ne?“

„Jestli se z toho dostanu, dám vám vědět.“

„Člověk se z toho dostane vždycky. Přál jsem si dokonce vidět, jestli se to všechno stalo, jak si to pamatuji, nebo jestli jsem si část vysnil. Ale ona mě poplácala po tváři a povídala: „Nelio, jseš milej chlapec a mám tě moc ráda, ale stránku, kde se píše o tobě, jsem už obrátila. Je to velmi dlouhá kniha a já ve svém životě nemám čas číst znova žádnou její část, pokud ji mám dokončit.“ Chvíli jsem byl dotčený a rozzlobený. Později jsem pochopil. V mé knize se o ní psalo také. A pak už jsem psal novou kapitolu.“

„A co se týče Bundyho, jako přítele tak naprosto ženských bytostí jako je Becky a madam Vitrier, myslím, že pro ženy, které nepořádají čajové dýchánky s jinými ženami, je normální vést ženské hovory s takovým nějakým Brucem Bundym. A myslím, že jim pomáhá se zařizováním jejich domovů. Podívejte, možná je to takhle. Může mít Becky blízkého přítele, kterým je normální muž nebo normální žena? Bundy je pro ni neutrální území. Uvolnění? Špatná angličtina… Uklidnění. Nestarám se o to. A jak to máte s Becky teď? Předpokládám, že to není ještě konec.“

„*Ona* si myslí, že ne. Myslí si, že mi řekla tak akorát, aby si mě držela na uzdě.“ Vyprávěl jsem o Walteru Rocklandovi, jak se přistěhoval k Bundymu, snažil se z něj dostat velkou půjčku a pak se pokusil vyčistit jeho malou zásobu uměleckých pokladů a jak byl rychle vzdělán v karate.

„Řekla mi, že jsem Bruce velmi znervóznil, ale v jejím příběhu není dost na to, aby ho to mělo vynervovat, takže předpokládám, že ta nejlepší část má ještě přijít. Proto se mám dnes večer zastavit na skleničku a na večeři. A bude mi na lžičce naservírován další malý fragment. Až budu vědět všechno, bude mě moct tak akorát pohřbít na konci zahrady, takže bude pro mě jednodušší, když zjistím, jaký řemen si Brucey vysloužil od samotného Bruceyho. Ale nebudu vás s tím obtěžovat a okrádat vás o čas. Příliš vás zdržuji.“

„Ne. Musím tady ještě zařídit několik drobností a pak to bude pro dnešek stačit. Chci vám říci jedno. Na té fotce, co jste mi ukázal, je hezká holčička. Chovám respekt k tomu, co děláte Travisi. Otec by se měl dozvědět víc o tom, jak umřela. Nikdy nepochopí proč. Vědět víc – ale ne příliš – to pomůže."

KAPITOLA SEDMÁ

Většina stolů na hotelové terase byla obsazena. Meyera jsem spatřil na vzdáleném konci, jak sedí u stolu s korpulentním mužem v bledě hnědém obleku a žluté sportovní košili.

Zatímco číšník spěchal s židlí, Meyer mi ho představil jako Wallyho McLeena z Youngstownu, Ohio. Stisk ruky pana McLeena byl vlhký a mdlý. Jeho oříškově hnědé oči byly zvětšeny silnými dioptrickými skly v černých obroučkách. Na sluncem ožehlé lebce trčely chomáčky nepoddajných vlasů.

Meyer oznámil, že Wally prodal svůj podnik a nyní je od prvního srpna v Oaxace a hledá dceru Mindu.

„Je to víc než hledání, pane McGee. Snažím se více porozumět tomu, co hledají mladí lidé. V lednu mi napsala, že hodlá s nějakými přáteli jet do Mexika. Přesně takhle. Tak jsem poslal letecky expres do školy na Univerzitu v Miami, abych se zeptal, zda nezanechala nějakou adresu nebo něco podobného, a oni mi odepsali, že přestala chodit do školy loni před začátkem léta. Minulé léto přijela domů asi na deset dnů a pak se vrátila. Řekla mi, že má přes léto nějakou práci navíc. Posílal jsem svojí holčičce peníze každý měsíc. A pak jsem prostě nevěděl, kam je mám posílat, kde je, nic.

Hodně jsem o tom přemýšlel, pane McGee. Měl jsem čtyři podniky na velmi dobrých místech v pěkných nákupních centrech a dobře vydělávaly. Pracoval jsem tvrdě celý život. Connie zemřela před třemi lety. Měli jsme ještě jednu dceru, starší než Minda, ale ta zemřela jako

dítě. Začal jsem přemýšlet, pro koho to k čertu vlastně dělám. Moje holčička přijela domů a neměla mi ani co říci. Chovala se tak trochu kysele. To, že mi neřekla, že už vypadla ze školy, bylo špatné. Lhala. Najednou jsem se rozhodl. Trvalo mi dlouho, než jsem obchody dobře prodal. Uvažoval jsem takhle. Jediné, co na tomto světě mám, je moje dcera Minda. A jestliže s ní nebudu moci komunikovat, pak nemá cenu nic. Kdybych pokračoval ve své práci, byli bychom ve dvou různých světech. Ona by nemohla nebo nechtěla vstoupit do mého, takže to, co musím udělat, je dostat se do jejího. To je jediná možnost, jak s ní budu moci hovořit, až ji najdu.“

„Myslíte, že ji najdete brzy, pane McLeene?“

„Wally, prosím. Ano mám dobrý důvod předpokládat, že se sem dříve nebo později vrátí. Bydlím tady v hotelu, přímo v centru veškerého dění. Pokoj číslo dvanáct, druhé patro s vyhlídkou na zocalo. Až se vrátí, budu tady.“

„Kde je?“

„Někde v Mexico City, ale v tom městě je šest miliónů lidí… Jak vám říkají?“

„Travis. Trav.“

„Trave, jste o hodně mladší než já, ale jste starší než ta děcka. Nevím, co si o nich mám myslet. Ale už s nimi mluvím dlouho a, jak už jsem řekl Meyerovi, hodně jsem na ně změnil názor. Dřív mě strašně dráždilo koukat na mladíky s dlouhými vlasy, vousy a korálky. Myslel jsem, že to jsou fanatici a narkomani a že jsou zdegenerovaní. Nemohu vystát rockovou hudbu a ty písně o svobodě. Ano, někteří jsou cvoci a jedou už v drogách tak moc, že jsou špinaví, tupí, nemocní a nebezpeční jako divoká zvěř. Ale většina z nich není zkažená. Zajímají se o věci kolem. Pořádně se podívali na náš svět a nelíbí se jim. Nelíbí se jim korupce a způsob, jakým se mocní tohoto světa starají sami o sebe, a jak byli všichni zredukováni na skupinu čísel v zemi plné počítačů. Myslí si, že každý jednotlivec se stává tak nedůležitým, že hlasováním pro změnu nezměníte vůbec nic. Docílíte jenom stejného svinstva. A tak to, co chtějí, je vypadnout z té mašinérie, která vede k válkám ve Vietnamu a chudinským brlohům, diskriminaci a legalizované krádeži a vraždě. Jak z toho uniknete? Musíte jít proti establišmentu viditelně, aby si nikdo o vás nemohl nikdy myslet, že jste jeho součástí. A tak můžete identifikovat jiné, kteří s ním také nechtějí mít

nic společného. Vybíráte si takový způsob oblékání a chování a vzhledu, které lidi establišmentu odrazuje. Jste proti hromadění peněz a věcí, takže žití zredukujete na nejprostší potravu a přístřeší, jaké můžete sehnat. A protože, jak zdůraznil Lenny Bruce, establišment znamená hodně pokrytectví, říkáte a píšete slova, která establišment šokují, a sex přeměníte na něco jednoduchého, přirozeného a snadného. Umění a hudba, všech no to musí být takového druhu, že to establišment nemůže vystát. Protože kousek po kousku nebo možná naráz strhnete všechny ty falešné zásady a začnete úplně od začátku, daleko snadněji a slušněji bez většiny těch potíží s penězi a rasou a sexem a válkou. Nějakou dobu jsem nechápal, jak do toho zapadá marihuana a drogy a LSD, ale myslím, že teď už to vím. Chtějí se přivést do extáze, protože věří, že každý člověk má právo udělat se sebou cokoli, co neškodí druhým. Společnost proti tomu vymýšlí zákony, protože nechce, aby se lidé přiváděli do stavu, kdy jsou mocenskou strukturou nepoužitelní. Kdyby si každý šlehl den co den, co by se stalo s průmyslem? Říkají toto, Trave: „Nechci mít nic společného s žádnou částí stávajícího stavu. Takže mi nepovídejte, že si ničím život, protože ničím jen tu část sebe, kterou bys mohl využít, kdybys mohl. Zbytek náleží mě a mohu si s ním dělat, co chci. A to, co chci, je všechno, čím ty pohrdáš. Takže nesuď něco, čemu nerozumíš. Jseš do té mašinérie chycen a chceš, aby se chytili i všichni ostatní. Znervózňuji tě, chlapče, protože jeden týden mého života stojí za víc než rok tvého.“

Budou o tom se mnou hovořit, jakmile zjistí, že se nesnažím omílat jim tu starou písničku, kterou jsou zvyklí slyšet pořád dokola. Až zjistí, že se snažím *dozvědět*, co to všechno obnáší, budou o tom mluvit. A já jim řeknu, co si myslím o svém životě. Co bylo báječného na mém dosavadním životě? Splácení hypotéky, inventury, starosti, nemoc… a tolik zatracených *věcí!* Barevná televize, každé dva roky nové auto a sekačka na trávu. Přátelé ti umírají, ty umřeš a jaký to všechno má smysl? Komu chybíš? Ano, pane, jak už jsem řekl Meyerovi, až svou Mindu znova uvidím, budu s ní moci hovořit tak, jak jsem nikdy dříve nemohl. Hodně o tom všem mluvím a asi tím lidi nudím, ale chci o těchto dětech hovořit. Chci být takovým… poslem.“ Podíval se na mě s dojemnou vroucností. „Rozumíte mi?“

„Jasně, Wally,“ řekl jsem povzbudivě. „Rozumíme ti.“

Usmál se. „Bože! Když pomyslím, jak by to brali lidi z Youngstownu, myslím, že nikdo nad pětadvacet by nepochopil, co se snažím sdělit.“

„Wally, pokud vím, snažil ses najít také Waltera Rocklanda.“

„Abych zjistil, zda neví něco o Mindě. Chvíli s tou partou byla. Party, které spolu cestují, se pořád mění. Lidé se rozcházejí a noví se dávají dohromady. Řekl jsem Meyerovi, že moje Minda a ta dívka, co se zabila, Bix, nevím jak dál, se oddělily a najaly si levný pokoj v hotelu Ruiz. To je tamhle, napříč zocalem na Guerrero. Nastěhovaly se někdy koncem května. Viděl jsem ten pokoj. Je to vzadu ve druhém patře. Koupelna je dole v hale. Teď tam bydlí čtyři děcka. Ale pouze jeden z nich tam byl, když se Minda a Bix nastěhovaly. Myslím jeden z té dnešní party. Myslí, že v době, kdy tam byly Minda a Bix, tam bylo šest nebo sedm děcek, a pokud si to pamatuje, odešly koncem června nebo začátkem července, když je paní Vitrierová pozvala, aby bydlely v jejím domě. Takový malý pokoj a pěkně ubohý. Snažíte se dát své holčičce to nejlepší. Bolí to, když si ji člověk představí, že takhle žije. Ale co můžete dělat? Oni prostě ty věci, co jim můžete dát, nechtějí. Ne tahle nová banda děcek. K celé věci se obrátili zády.“ Pomalu potřásl hlavou. „Možná, že pro vás nebude příjemné vrátit se a říci otci Bix o takových věcech jako je ten malý pokoj v hotelu Ruiz. Mohlo by mu z toho být jako mně, když jsem si tam svou dceru v noci představil, jak spí v nějakém špinavém spacím pytli v temném rohu a jak jí to tam dělá nějaký kluk se špinavými vousy, a ostatní spí tak blízko nich nebo to slyší. Možná, že by si měl myslet, že je to jako na plakátech a inzerátech cestovních kanceláří… Dcera není jako syn.“

Meyer na něj zkoušel ostatní jména. Carl Sessions, hudebník. Jerry Nesta, sochař.

Wally McLeen si myslí, že je možná potkal a mluvil s nimi, ale na jména se nepamatuje. Ptal se každého na Mindu. Ukazoval jim její fotku. A dal dohromady útržky informací. Jela sama do Mexico City. Jednoho dne se vrátí. Počká na ni. Kdyby se místo toho objevila v Younstownu, kamarád mu pošle telegram. Podíval se na hodinky. Nějací jeho noví mladí přátelé na něj čekají. Řekl, že nás vyhledá a sdělí nám, kdyby se dozvěděl něco zajímavého, cokoli, co by ulehčilo život otci té chudinky.

Enelio Fuentes se hbitě objevil ve dvě hodiny a měl s sebou seržanta Carlose Martineze. Martinez, domorodec, muž neurčitých rysů s velmi tmavou pletí a několika zlatými zuby, byl ve vycházkové uniformě. Všichni jsme nasedli do Eneliova auta, nového sedanu Volkswagen s čtvercovým zadkem, který byl na zakázku nalakován zvláštním odstínem purpurové metalízy. Enelio se ujal řízení. Meyer a seržant seděli vzadu. Provoz během siesty byl mírný a Enelio nemarnil čas a pěkně to rozjel směrem na sever na silnici č.190, na Panamerickou dálnici, pak odbočil doprava na silnici na Mitlu. Asi míli za hranicí města zahnul na Státní oaxackou silnici č.175 a proletěl úžasnou rychlostí podél činžáků směrem k úbočí vysokých hnědých hor.

„Nevěděl jsem, že tyhle stroje mají takovou páru," křikl jsem hlasitě do hluku větru a motoru.

„Nemají. Do tohohle jsme dali závodní motor Porsche. Pérování proti velkému zatížení a otřesům. Diskové brzdy. Udělám to z Oaxacy do Mexico City za pět a půl hodiny. Hej, jak se vám to líbí? Vidíte? Sto osmdesát kilometrů, což je… sto deset mil."

Když jsme narazili na první serpentiny a začali stoupat, mohl jsem si oddechnout. Jízda na plný plyn po rovných cestách nedokazuje nic. V zatáčkách prokázal krásnou jednotu člověka a stroje. V každé našel tu správnou trasu. Předváděl se a bavil a byla lahůdka ho pozorovat. Ale v každém případě to byla hrozná cesta. Byla to velmi úzká asfaltka a stoupání stále příkřejší, vinula se v ostrých zatáčkách bez krajnic v ohybech a bez výstražných značek. Vpředu jsem zahlédl naši silnici uprostřed následujícího kopce, malou lidmi vybudovanou římsu se skalní stěnou na jedné straně a horským vzduchem na druhé. Sem tam jsem mohl zahlédnout, kde jsme, a bylo to jako pohled na silnici z letadla. Potkali jsme dva autobusy, řítící se dolů, a předjeli jeden starý náklaďák, který se pomalu plazil vzhůru a z jehož chladiče stoupala pára. Seržant řekl Eneliovi, že jsme už velmi blízko onoho místa. Enelio zpomalil a brzy našel místo k zaparkování auta ve vnějším oblouku serpentiny, kam bylo vidět z obou směrů. Vystoupili jsme a zabouchli dveře. Bylo ohromné ticho, vzduch řídký, mrazivý a velmi čistý.

Šli jsme za seržantem nahoru po silnici ještě asi sto padesát yardů k další serpentině. Sedl si na bobek a ukázal na asfaltu černou gumovou stopu po smyku. Stopa vedla ze silnice. Upozornil na nízký křovinatý porost s polámanými větvemi. Větve se volně klátily, listy už zhnědly.

Bylo snadné rozeznat, kde se auto vrátilo na asfalt. Sestoupili jsme zpět po svahu a uviděli, kde přejela do spatného pruhu a vyjela ze silnice. Ukázal na žluté značky od barvy na skalní stěně, o sto stop dál na divně tvarované stopy po smyku na silnici, které vypadaly jako gigantické uvozovky. Rukou s prsty zahnutými dolů provedl rychlý kruhový pohyb jako někdo, kdo něco míchá v nádobě. Pak ruku vymrštil směrem k propasti a ukázal pohybem, jak auto vyjelo z okraje. Širokým zlatým úsměvem mi sdělil: „Příliš rychle!“

Ano, jistě. Bylo to naprosto jasné. Prohrála to ve svažující se levotočivé zatáčce možná proto, že byla ostřejší, než předpokládala. Snažila se dostat řízení pod kontrolu, ale najela ve velkém oblouku na kamennou stěnu, odrazila se od ní, otočila se kolem své osy a vyjela předkem nebo zadkem – nezáleží na tom jak – přes okraj, možná v pětačtyřicetistupňovém úhlu a možná o sto stop od další Zatáčky, rovněž levotočivé, kde byl zaparkován purpurový tygr. Seržant mne zavedl k okraji a ukázal dolů. Neviděl jsem, na co ukazuje. Řekl něco Eneliovi. Enelio si zaclonil oči a podíval se. „Aha, vidím to. Vidíte, Travisi, ty tři nízké keře, které rostou tam dole z okraje břidlicové horniny, blízko toho kulatého kamene? Tak a nyní asi deset stop nalevo od těch tří keřů a trochu nahoru ve srázu…“

Uviděl jsem to. Několik skvrn od žlutého laku na ostrých okrajích skály a třpyt skleněných střepů mezi kameny a zářící kousek ohnutého chromování. Tak to bylo místo prvního dopadu, ale dalším odrazem se auto muselo dostat do místa, kam jsme odsud neviděli. Seržant nás odvedl dolů okolo purpurového auta a ukázal napříč směrem ke dnu údolí. Odtud bylo snadné spatřit auto nebo to, co autem bývalo. Kdybyste vzali jedno z těch dětských autíček Matchbox, položili ho na hranici dřevěného uhlí a upekli steaky pro všechny lidi na večírku a pak na ně šlápli podpatkem, získali byste dobrou napodobeninu toho, co leželo v údolí.

„Jak mohli vůbec dostat tělo?“

„Sestoupili tam z druhé strany. Tamhle je naše silnice. Poté jel také autobus, z něhož uviděli plameny, když auto dopadlo a vzňalo se. Odtud vidíte, že to není tak příkré, ani tak daleko, aby se nemohli dostat dolů.“

„Jak byla provedena identifikace?“

„Paní Vitrierovou.“

„To je v protokolu, Enelio. Myslím tím, v jakém stavu bylo tělo?“

Zeptal se seržanta. Nakonec se otočil ke mně, polkl a mdle pronesl: „Byla napůl uvnitř a napůl ven z auta, od pasu nahoru zuhelnatělá a pěkně rozsekaná. Okolo kotníku měla stříbrný řetízek, který paní Vitrierová identifikovala, a její červená bota byla asi padesát stop od místa, kde našli auto a tělo. Druhou botu nenašli.“

Otočil se a ukázal. Mezi mezerou v kopcích jsme uviděli vzdálené údolí a kouřem zahalené mihotání města. „Pět tisíc stop nad mořem. Tady jsme… možná osm a půl tisíce? Ano. Ještě deset, dvanáct kilometrů a jsme na vrcholu. Vesnice, jako brána nebo průsmyk. V Relonu. Deset tisíc dvě stě sedm. Pamatuji si to podle značky. Tu a tam domečky. Lidé z hor. Velmi milí. Velmi krutí. Tohle je zlá cesta, Travisi. Každý rok tady vyjedou dvě, tři, čtyři auta. Většinou jsou všichni na místě mrtvi. Před šesti lety autobus s osmnácti lidmi. Proč sem jezdila? Možná ze stejného důvodu jako já, když mi bylo… sedmnáct. Ano. Na anglické motorce. Brzy, brzy ráno. Jel jsem dolů po téhle šílené silnici. Řval jsem. Bylo to strašně vzrušující. Byla v tom rychlost a smrt a hrůza. Byl v tom rytmus, Travisi McGee. Opři se do jedné serpentiny, opři se do druhé. *Fantástico!* Jako to nejlepší na sexu, jako když jsou všechny kopce součástí jednoho těla velké zamyšlené ženy. Dole, skoro u úpatí, se mi vítr nějak dostal pod brýle, posunul mi je tak, že jsem měl jedno oko přikryté a jedno na větru, takže mi tekly slzy. Myslím, že tam byl kamínek, který jsem neviděl. Buch! Otáčím se ve vzduchu. Náraz do stromů. Pád. Zlomil jsem si zápěstí. Vidíte? Už se nikdy úplně nenarovnalo. Z hlavy mi tekla krev. Sešel jsem dolů po silnici a takhle jsem držel to zlomené zápěstí. Šel jsem s širokým úsměvem ve tváři a zpíval jsem si a oni vyšli z chatrčí a zírali na toho blázna. Byl jsem na návštěvě u smrti, kamaráde, ochutnal jsem ji, ale byl jsem živý a budu žít věčně a nakonec jí potkám znovu a řeknu: „Pamatuješ na mne? Jednou už jsi mne, sestřičko, měla v hrsti a nechala mne jít!“ Usmál se, sebral kámen a hodil ho přes okraj srázu. Okolo nás projel supící, prskající a rachotící náklaďák a on počkal, až projede zatáčkou, kterou Bix minula, a opět promluví: „Myslím, že pro tu dívku to bylo taky něco takového. Když jste mladý, zajedete si nahoru do hor a pak přijedete zase zpátky.“

Otočil se a vyptával se seržanta, poslouchal, co říká, a pak mi vše přetlumočil. „Jel nahoru po silnici a vyptával se lidí na žluté auto. Na-

šel hocha, který o tom něco věděl. Chlapec hnal dva osly domů na malou farmu. Tu neděli byl v lese, lámal dříví a připravoval dva velké náklady pro osly. Žluté auto bylo zaparkováno u silnice v pozdním odpoledni asi kilometr z této strany od Guelataa. Vozovka tam končí. Dál je štěrk a kámen až do Papaloapanu a odtud je zase vozovka, která končí až na silnici č.140 na Mexický záliv, jižně od Veracruzu. Lze tam jet dobrým roverem, džípem nebo naklaďákem. Jedno čím. Chlapec mi sdělil, že o žluté auto se opíral velký cizinec a mladá cizinka seděla na kameni. Pozdravili ho a on odpověděl. Kvůli tomu, co vypovídal chlapec, se sem seržant vrátil s tuctem mužů a prohledali sráz coul po coulu, aby se ujistili, že onen muž s dívkou nebyl, když vyletěla z auta ven. Dívali se na vrcholky stromů, jestli tam není zaklíněn. Nenašli po něm ani stopy.“

„Zeptejte se ho, jestli získal od chlapce popis toho cizince.“

Když seržant odpověděl, Enelio pokrčil rameny a oznámil: „Chlapec mu řekl, že všichni cizinci mu připadají úplně stejní, jako zrna sušené kukuřice.“

„Viděl je ještě někdo jiný?“

„Možná. Kdo ví? Tihle lidé z hor. Komukoli z údolí řeknou velmi málo a policii vůbec ne. Podívejte se tam. Vidíte to místo, kde se zdá, že je vrcholek menšího kopce zploštělý?“

„Co to je?“

„V tomhle světle můžete vidět nejasné linie, které se vinou napříč pod tou plošinou jako terasy. Kdybychom tam vystoupili, Travisi, a kopali, kde jsou ty linie, našli bychom staré, velmi staré zdi. Našli bychom střepy zapotecanské keramiky, možná úlomky obsidiánu. Pod půdou plošiny bude kamenná dlažba. Mohly by tam být hrobky, ale pokud ano, budou už otevřené, protože místo je dobře viditelné. Lze z něj přehlédnout celé údolí. Možná, že to byl strategický vojenský bod, možná posvátné místo. V Mexiku je možná dvacet tisíc archeologických nalezišť. Někdo říká padesát tisíc. Profesionálové prozkoumali možná pět set. A chodilo to takhle. Před pěti, šesti, sedmi sty lety tam na ono místo, které vidíte, vyšplhali horalé vedení knězi a vojáky, obětovali potravu a konali pobožnosti. Postavili chrámy, vykopali studny, přinášeli kameny a vyráběli keramické nádoby a doškové střechy. Ale kněží se lidem příliš vzdálili. Mysleli si, že jim lidé patří navěky. Přestali rozumět normálním věcem. A tak lidé jednoho dne při-

šli nahoru, kněze a hlídky zabili, zbořili chrámy a už se nikdy nevrátili. Nemluvili o tom. Nepotřebovali k tomu volby. Prostě je unavilo otročit a zásobovat kněze jídlem, ženami a dětmi, které musely být vzdělány. Unavila je práce, která pro ně pozbyla smyslu. přišli nahoru a zabili je, skončili to a nemluvili o tom, ani o tom nevyprávěli legendy nebo nepsali o revoluci. Jsou to tvrdí, vytrvalí lidé. Jsem hrdý na to, že mám v krvi tuhle indiánskou krev. Víte, jací lidé pocházejí tady z těchto údolí? Benito Juárez! Porfirio Díaz! Tahle malá oaxacká oblast rodí velké lidi, kteří sní velké sny a pak podle nich jednají. Ach! Promiňte, nejsem tady, abych poučoval. Ale poslouchejte to ticho tady! Tihle lidé z hor nikdy nekřičí. Jejich pozdrav je adios pronesené tak tiše, že to městské uši sotva zaslechnou. Půjdeme?“

A tak jsme jeli zpátky po té šílené silnici a Enelio řídil umírněně a automaticky a myšlenkami byl někde daleko ve vzpomínkách. Dolů k činžákům a přes křižovatku s hlavní silnicí. Vpravo stála malá továrnička, kde se vypalovaly syrové cihly v primitivních pecích a pak vyrovnávaly na slunce v odstínech od hnědooranžové po zlatožlutou.

„Zeptejte se ho, zda mu američtí studenti nepůsobí mnoho problémů,“ ozval se Meyer. Seržant hovořil dost dlouho.

Enelio vše přeložil. „Martinez říká, že celkově jsou jako ostatní lidé. S většinou nejsou žádné problémy. Ale vždycky se jich najde několik, kteří se opijou a pak rozbíjejí věci. A pak jsou tady ti, co žijí nerozumně, onemocní a potřebují pomoc. Někteří jdou na špatná místa s cennými věcmi a stanou se obětí zlodějů. Jiní berou drogy a chovají se iracionálně. Někteří se chovají nepřístojně a to velmi rozčiluje prosté lidi.“

„Jak nepřístojně?“

„Kluk, který stojí na zocalu a mazlí se a líbá napůl oblečenou dívku před stovkou Mexičanů, kteří přišli z vesnic na trh, je rozčiluje. Ale řekněme, že uvidíte nějakého zarostlého, roztrhaného a špinavého kluka pod vlivem marihuany někde ve vesnici, jak se potácí a usmívá, tak s tím budou vesničané zacházet velmi vlídně, zdvořile á ohleduplně. A víte proč? Je tady tradicí chovat se mile ke všem šílencům. Staří bohové na ně uvalili kletbu a být šílený znamená mít dotyk od boha.“

„Dostává žádosti o vyhledání konkrétních studentů?“ zeptal se Meýer.

„Říká, že americká ambasáda zpracovává požadavky Federální policie a tyto informace jsou zaslány sem. A pak se kontrolují seznamy ubytovaných v každém hotelu, motelu a kempu. Pokud je student nalezen, je mu sděleno, že se má spojit s ambasádou v Mexico City. Pokud není nalezen, je to oznámeno.“

„Existuje seznam takových osob?“

Blahopřál jsem Meyerovi k bystrému uvažování. Ve městě seržant Martinez přinesl do auta stoh papírů. Nebyl to seznam, byl to spíš svazek špatně rozmnožených kopií žádostí ambasády, asi čtyřicet.

„Povídá, že je to všechno za letošní rok až do nynějška,“ vysvětlil Enelio.

Meyer je rychle probíral, sem tam se trochu zarazil a pak se u jednoho zastavil a ukázal mi ho. Žádost o vyhledání Carla Sessionse, věk 22, pět stop jedenáct, sto čtyřicet liber, světlá pleť, světlé vlasy. Kontaktní osoba pan Lord na americkém velvyslanectví, linka 818. Žádost byla z devátého června. Byly tam nějaké poznámky a čísla napsaná červeným inkoustem. Enelio požádal seržanta, aby nám poznámky vysvětlil a pak tlumočil.

„Toho chlapce nemohli najít, a tak podali obvyklou zprávu. A sedmého července v pondělí ráno byl nalezen mrtev na rohu ulice Arteaga ve chudinské části města za tržištěm. V kapsách neměl nic, asi ho okradly děti, co si myslely, že je opilý. Kdyby neměl šaty tak roztrhané a špinavé, mysleli by si to také. Doktor mu vzal vzorek krve. Na rukou a na stehnech měl stopy po jehlách. Některé z nich podebrané. Byl strašně podvyživený. Příčinou smrti bylo předávkování opiáty. Zjistili, že přespával v přístřešku, který si postavil z lepenkových krabic za jedním stánkem na trhu. U vlastníka stánku měl uloženy nějaké věci – pouzdro s kytarou a osobní papíry. Z nich zjistili jeho jméno.“

Vyptával se Martineze dál, poslouchal a pak překládal: „Zástupce starosty volal ambasádu v Mexico City a ohlásil to. Člověk z vyslanectví sem přiletěl a postaral se o detaily. Tělo bylo posláno letadlem jeho sestře v Atlantě, Georgia.“

Najednou jsem si uvědomil způsob, jakým mne seržant Carlos Martinez zkoumal. Byl to pohled policajta, přímý, zpoza zúžených očí, tvrdý a přemýšlivý. Na ten jsem nepotřeboval žádného překladatele. Začali jsme se zajímat o dva mladé cestovatele a oba jsou mrtvi. Policajti na náhodu nevěří. Náhoda uráží jejich smysl pro pořádek. Napří-

klad těžko věří tomu, že každý řidič, kterého zatknou, měl přesně dvě piva.

Všichni jsme mu poděkovali za čas, který nám věnoval. Enelio mu potřásl rukou tím zvláštním způsobem, při kterém se přeložená bankovka nenápadně přesouvá z kapsy do ruky a z ruky do kapsy.

Když jsme odjížděli, prohodil jsem, že bych mu ten dárek chtěl vynahradit. „Chá, jste legrační, McGee. Kolik je hodin? Už pět! Meyer a já vás necháme v autě. Než se, člověče, dostanete do Victorie, my už budeme sedět u stolu ve stínu vedle bazénu a budem se dívat na hezké holčičky v mokrých bikinkách a vy budete o jeden drink pozadu.“

KAPITOLA OSMÁ

A opravdu: obrovský bazén usilovně využívala nádherná děvčátka k nakousnutí. Užívala posledních paprsků slunce a vody a hlučných her, dokud nepřevezmou vládu stíny hor a nenastane večerní chlad.

Pití bylo dobré a Enelio byl dostatečně známý, aby se mu dostalo velmi svědomité obsluhy. Meyer cosi psal na zadní stranu obálky, chvilkami se pozastavil a přemýšlivě zašilhal do dálky. Když jsem se ho zeptal, co dělá, odvětil, že mi to za několik minut ukáže.

Nakonec mi to podal a oznámil: „Časový přehled. Jestli jsem tam něco zvoral, tak mi to řekni.“ Držel jsem obálku tak, aby to Enelio mohl také přečíst.

10. ledna – Pětice s přívěsem přijíždí do Mexika v Matamoros
25. března – Asi 13 000 USD zasláno Bix do Culiacánu v Sinaloa
24. dubna – Rocko s obytným vozem se přihlašuje v Los Pájaros
25. května (asi) – Bix a Minda se stěhují do domu paní Vitrierové
5. července – Rocko zmlátí Mika Barringtona
7. července – Sessions nalezen mrtev
10. července – Dokumenty k autu a turistické průkazy vyprší

23. července –Rocko požádán, aby opustil Los Pájaros, stěhuje se k Brucemu Bundymu

30. července (asi) – Bix a Minda se pohádají a Minda odchází do Mexico City

1. srpna – Před svítáním Bundy zabrání Rockovi, aby odjel s lupem

1. srpna – Přijíždí Mindin otec, aby ji vyhledal

2. srpna – Bundy půjčuje svůj žlutý britský Ford neznámé osobě jménem George

3. srpna – Bix umírá

4. srpna – Paní Vitrierová identifikuje tělo

Prohlásil jsem: „Meyere, vypadá to o hodně přehledněji a uspořádaněji, než to skutečně je.“

Enelio si vzal obálku, zamračil se nad rozvrhem a pak řekl: „Jedna věc tady nedává smysl, vážení.“

„A to?“

„V kempu nemohl zůstat po tom, co vypršely dokumenty k vozu a turistické průkazy. Když se přihlašujete v jakémkoli kempu, musíte ukazovat papíry od auta. Zaznamenávají si tam datum a další údaje. A policie strašně dbá na ta povolení. Chodí záznamy kontrolovat. Takže to znamená, že ještě 23. července byly jejich papíry v pořádku…, což znamená, že to první datum, kdy sem přijeli, je špatné.“

„Ne, Enelio. To bylo ověřeno.“

„Dobře. Potom někdy před 24.dubnem odjeli na hranici a dostali zase všechno znovu. Nové dokumenty na auto, nové turistické průkazy. Myslím… možná sedm dnů od hranic sem do Oaxacy. Takže na všem by mohlo být datum 17. dubna, ne? Platí jim až do 16. října. Můžete se podívat v kanceláři v Los Pájaros. Budou tam mít číslo povolení a místo vstupu. Abyste dostali nové turistické průkazy, nemusíte jet nutně až na hranice. Nemá se to dělat, ale může se vše nechat obnovit… prodloužit v Mexico City, když dáte správnému úředníkovi malý dárek. Ale ne na auto. To pak člověk musí jet na hranice. Kde byli? Culiacán? Nejkratší to je do Nogales.“ Usmál se na nás. „A já vím, proč tam jeli. Pěkná hloupost.“

„Jak byste to mohl vědět?“ zeptal se Meyer.

Poklepal si na hlavu. „Tenhle Enelio Fuentes je strašně chytrej chlapík. Sessions umřel na drogy. Dobrá. V Sonoře roste mnoho máku. Surové opium-nazývá se *goma* – se prodává po tunách do malých továren, kde se z něj vyrábí heroin. Myslím, že největší výrobna je v Sinaloe. A věřte mi, žije tam několik velmi bohatých lidí v nádherných domech. Hloupost byla nechat si poslat peníze do Culiacánu. Ale možná, že ne. Jak byly poslány?“

„Bankovní směnkou.“

„To je ale blbost! Před několika lety, dobrá. Teď už jsou na Mexickém drogovém úřadu dost chytří. Zjistí si, kdo je ve hře. Potom podmažou svoje lidi na naší straně. Takže je prohledají a, dobrá, řekněme, že najdou čtyři kila heroinu. Řeknou jim, že si půjdou sednout do mexického vězení na devadesát devět let. Šíleně je postraší. Pak si vezmou tři kila a velký úplatek, aby si mohli nechat kilo, podmáznou celníky na vaší straně. Rozsekají je na… jak se to řekne… cáry?“

„Na cucky.“

„Takže bankovní směnka je jako signál. Zajímalo by mne, co se vlastně stalo.“

Meyer poznamenal: „Nedovedu si představit Bix Bowieovou jako pašeráka drog.“

„No a? Ta sestra si pravděpodobně bratříčka Carla taky nedovedla představit, jak leží na trhu mrtvý a studený jako kámen, s tělem plným starých vpichů od jehel.“

Zeptal jsem se ho: „Mohl by kdokoli přijet do Culiacánu a koupit si heroin?“

Pokrčil rameny. „Za dvojnásobek běžné ceny a od někoho, koho už v životě neuvidíte. Proč ne? Dvojnásobek běžné ceny je asi desetina velkoobchodní ceny ve Státech. Sto třicet tisíc amerických dolarů je… jeden milion šest set dvacet pět tisíc pesos.“

„Ve velmi špinavém obchodu,“ řekl Meyer.

Enelio se zasmál. „Jistě. Ale cožpak nevíte, jak se svět dívá na špinavé obchody? Každý říká – „Ano vím, že je to špatné, moc špatné. Ale stejně se to stane. Nemůžu to celé zastavit sám. Takže dokud to *někdo* bude dělat, můžu to zrovna tak dobře být já.“ – Meyere, líbíte se mi. Vy byste nemohl dělat špatnosti. Ale já jsem schopen hroznych věcí, věřte mi.“

„Ale já také, Enelio. Nevyslovitelných věcí.“

Enelio udělal smutný obličej. „Ale u mne do toho nejsou zapleteny peníze, ale vždycky ženy. Ty jsou mé břímě.“

Podíval se na hodinky. Oznámil, že musí jít, převléknout se a jít ven. Poděkovali jsme mu za všechno. Prý nám zítra zavolá a možná, že přijdeme na něco zábavného, co bychom mohli dělat.

Bazén byl ponořen do stínu a většina kočiček už odešla. Skupinka mladých Američanů mezi patnácti a dvaceti vyšla rozjařeně z hotelu a hlučně naskákali do vody. Hnědá děvčátka, štíhlí chlapci, pevné mladé maso.

„Musíš chápat, že všechna tato děcka revoltují proti establišmentu,“ prohlásil Meyer a s vážnou tváří tak napodobil Wally McLeena.

„Ach bože, Meyere!“

„Wally mi připadá dojemně prostý. A skutečně: ten turistický klobouk, co nosí, *je* hrozně legrační.“

Zívl jsem. „A překládají starobylé tabulky, popsané před třemi tisíci lety před Kristem, aby zjistili, že tenkrát byla mládež neposlušná, neměli úctu ke starým zvykům a všechno že spělo do pekla.“

„Jako by mluvil opravdový člen establišmentu.“

„Kamaráde, jsou lidé – mladí a staří – které mám rád, a jsou lidé, které rád nemám. Těch prvních je vždycky málo. Fanatismus bez špetky humoru mne nezajímá, ať už je to revolucionářství mladých nebo hlasité kázání z Písma starých. Všichni jsme komická, dojemná a fraškovitá zvířátka, která se snaží impozantně urazit cestu z dělohy do hrobu, a lidé, kteří to takhle nevidí, mě k smrti nudí.“

„Ty se vztekáš, McGee. Buď je to vlivem nadmořské výšky, nebo je to postkoitální deprese. Nebo nervozita z nadcházejícího druhého kola.“

„Nebo frustrace. Chci vědět, kde je Rocko. Chci vědět, kdo byl s Bix tam nahoře v horách. Chci najít Jerryho Nestu. Chci mluvit s Mindou McLeenovou. Chci mluvit s paní Vitrierovou. Carla Sessionse mohu škrtnout. Hubení blonďatí kytaristé by neměli bydlet v lepenkových krabicích a používat špinavé jehly. A chci z Bruceyho dostat zbytek jeho příběhu.“

„A zrovna teď bys měl mít napilno a fintit se pro madam Rebeccu.“

„Pořád musím myslet na všechny ty, co by se mnou bývali jeli rádi do Mexika. Moje rande tě tak znervózňuje, že bude lepší, když si půjdu zavolat. Zůstaň tady.“

Sešel jsem dolů a zavolal z našeho bungalovu.

„Miláčku McGee!“ zvolala zadýchaným, chraplavým hlasem. „Bože, cítím se tak skvěle! Zpívám si a hořím vzrušením a při chůzi se sotva dotýkám podlahy. A tak strašně po tobě toužím, že si připadám prázdná. Pospěš si, pospěš, pospěš! Prosím!“

„Becky, je mi líto, ale musíme změnit plány.“

„Ty zvíře! To *nevydržím!*“

„Naskytla se možnost, jak se trochu pohnout z místa a získat odpovědi na další otázky. A já si uvědomuju, že nebylo fér, když jsem po tobě chtěl, abys mi řekla věci, které ti důvěrně sdělil přítel. Bylo špatné se k tomu stavět takhle. Už tě s tím nebudu otravovat.“

Chvíli se odmlčela a pak se ozvala: „Ty jsi přesně ten, koho potřebuju. Mladíčci by přišli na minutu přesně. Možná to je to, co člověka znechutí. Když máš nad nimi takovouhle moc. Člověk si pak zvykne, že má to, co chce a přesně, kdy to chce. Miláčku, skláním se před tvým smyslem pro odpovědnost. Když je to třeba, budu tady velmi, velmi trpělivě čekat. A až budeš s prací hotov, přijď v jakoukoli dobu.“

„Pokud to bude vůbec možné.“

„Co mi to provádíš? Je to proto, že jsem na tebe byla včera v noci trochu zlá? Miláčku, po dlouhé době jsem měla soupeře, který nepadne po prvním úderu. To máš jako když dřevorubci kácejí nádherné stromy a všichni křičí jen „Dřevo, dřevo!“ a smějí se jako blázni. Asi jsem se včera chovala také tak. Řekněme, že budu slavnostně přísahat, že nebudu agresivní a že tě dokonce naučím speciální postupy, jak absolutně zničit *mě?* Budeme si kvit. Slíbíš mi, že přijdeš?“

„Kdybych přesně věděl, jak to bude, slíbil bych. Ale nevím, jak dlouho mi bude trvat zařídit věci, které zařídit musím.“

„Mohla by v tvé práci být zapletena nějaká jiná žena, drahý?“

„Mohlo by to tak dopadnout.“

„Pokud ano, buď tak hodný a neobtěžuj se sem chodit. Je to jasné?“

„Z tvého tónu, Becky, naprosto.“

„Snažíš se všechno zkazit. Na to nejsem zvyklá.“

„Každá změna je k něčemu dobrá, miláčku. Měj se dobře.“

Když jsem pokládal sluchátko, slyšel jsem, jak začíná něco říkat. Cítil jsem lehkou slabost v kolenou. Řekněme, že jedete na zelenou a koutkem oka vidíte, jak se nějakej blázen žene na červenou a už už to

do vás napálí z boku. Takže dupnete na brzdu a auto poskočí tak, že uslyšíte jenom slabé ťuknutí, jak při projíždění zavadí o zadní nárazník. Projedete ještě kolem tří bloků, opatrně zaparkujete a pak vystoupíte. A potom máte ten divný pocit v kolenou.

Takže jsme zajeli do centra. Na vyšňořeném jevišti uprostřed plazy hrála vojenská kapela pochody. Lidé se pomalu procházeli kolem dokola po obvodových cestách. Hluk aut, konverzace na verandě, skútry a prodejci nabízející všechno, co se dá prodat, přehlušovaly kapelu a zredukovali ji na občasné břinknutí činelů a sem tam umtatá.

Bylo tam tak plno, že jsme si museli sednout ke stolu na vzdáleném konci, blízko klenotnictví. Než jsme si stačili objednat pití a já jsem už už chtěl Meyerovi, který nyní vyhlížel umírněněji, vyklopit svůj plán, jak na Bundyho, objevila se z ničeho nic zrzavá holka Backspin, se žuchnutím usedla po Meyerově levici a zamračila se na mne přes čtvercový stůl.

„To představení se ti náramně povedlo, ty hnusnej bastarde!“

„*Ale, ale!* Úplně svěží a čistá a hezká jako obrázek. Vidíš, Meyere? Oči se jí zaostřují a má čistý krk. Možná je trochu moc při těle, ale když něco shodí, nikdo by proti ní nemohl nic říct.“

„Mark si dělal legraci, to je všechno. Chtěla jsem vám říct, že se mi to vaše představení vůbec nelíbilo.“

„Co jsme měli dělat, pusinko? Sedět a nechat tři lidi, aby si mysleli, že ten smích je báječné divadlo? Měl jsem toho vyfiklého páska vytáhnout ze židle a nakopnout jeho hubený zadek, aby vyletěl až na ulici? Měli jsme vás ignorovat a zkazit vám zábavu? Co tedy?“

„Měli jsme nějaké tablety Mardilu s kolou, to je všechno.“

„Všechno pro Jeanii?“

„To je zas něco jiného.“

„Ano, jistě. Ta v tom jede už dávno. Připadá mi jako holub. Co bere, aby se dostala zpátky? Metamfetamin? Polyká ho nebo jí?“

„*Nejede* v tom dlouho. Bude v pořádku.“

„Vystihni, až bude jednou někde na cestě uprostřed, polib ji a dej jí sbohem.“

„Ty toho *strašně* moc víš, co?“

„Kdysi jsem se snažil z toho dostat jednu malou fešandu, která se jmenovala Mary Catherine. Brala barbituráty. Tuinal. Nesnášely ji, když se objevila, protože sestry v nemocnici nesnášejí tyhle feťáky víc

než alkoholiky a lidi na heroinu. Vzal jsem ji na chatu do Severní Karolíny, aby se z toho jednou provždy dostala. Šel jsem nakoupit, vrátil jsem se a našel ji v euforii. Potichu jsem vycouval a z venku ji pozoroval oknem. Vypouštěla plyn z lampy, zapalovala ho a čichala. Roztomilý, vzdálený úsměv. Vrazil jsem dovnitř. Slzy, sliby. Už to nikdy neudělá. Pak zmizela. Nemohl jsem ji najít. Předstíral jsem hledání. Předstíral jsem, že mám zlomené srdce. Ten její pohled to ale, Zrzečko, zabil. Byl jsem ten nejvhodnější milenec novodobé historie. Nemám tušení, co Jeanie znamená pro tebe."

„Moje nejlepší přítelkyně. Spolubydlící ze školy."

„Věř mi. Pro ni už není návratu. Ne odtud, kde je."

„A i kdyby. Je to její život, ne?"

„Pokud to chceš nazývat žitím."

„Ach! A jsme u toho, pane. Zjistila jsem, že jste oba zasraní soukromí fízlové. Poldové establišmentu, kteří sem přijeli, aby lidem dělali potíže. Tomu říkáte žití, že?"

Meyer se posunul a naklonil se k ní. „Poslouchej, děvenko. A věř mi. Přijeli jsme sem, abychom prokázali službu jednomu příteli a zjistili, jak zemřela jedna milá dívka. Přesně proto. Pro nic jiného. Myslím, že jí je obrovská škoda. A myslím, že tvé kamarádky, Jeanie, je také hrozná škoda. A ty si to asi myslíš také. Chováš se strašně defenzivně a impertinentně, protože máš potíže. Myslím, že se ti v poslední době toho přihodilo tolik, že se s tím neumíš vypořádat. Pokud bych ti mohl pomoci, soukromě, osobně, bez nějakých postranních úmyslů, pokud bych pro tebe mohl něco udělat, prostě mi jenom řekni, co potřebuješ."

Potřásla hlavou. „Ach, bože. To mě zabije. Bože, slyšíš to, *já* že potřebuji pomoc od *tebe!"* A začala se smát. Moc vesele. Velmi mladě a radostně. Ha, ha, ha. Meyer seděl a díval se na ni. Velmi trpělivě. Jeho starostlivý vlídný výraz zůstal beze změny. A smích zeslábl, nabral vysokou tóninu a zlomil se do vzlyku. Celá se sesunula a s obličejem v dlaních tiše plakala. Otevřel jsem ústa, abych něco pronesl. Meyer se na mě varovně podíval a rychle zvedl ruku. Snažila se ovládnout, zkoušela překonat pláč, zkoušela nebýt nápadná.

„Co potřebuješ?" zeptal se. S hlavou skloněnou, s bradou proti hrudi slepě zatápala. Oběma rukama se pevně chytila jeho silného předloktí.

„Mohl byste… mohl byste nás odtud dostat? Jeanii a mě. Prosím… Lístky. Mohu… vám to vrátit.“

„Kam, miláčku?“

„Oklahoma City.“

„Kde jsou vaši?“

„V Evropě s mým nejmladším bratrem, na cestách.“

„Jak rychle se odtud chceš dostat?“

„Hned! Zítra!“

Vzal si ode mne prázdný list papíru z mého zápisníku a položil ho před ni se svým perem. „Napiš vaše jména a adresy.“

Nahrbila se nad papírem, popotahovala. Podala ho Meyerovi. Řekl, že se vrátí za několik minut.

Utřela si oči papírovým kapesníkem, napřímila se, zhluboka si povzdechla a ironicky zkřivila ústa. „Nedělá si legraci, že ne?“ zeptala se ustrašeně.

„Ne. Meyer ne.“

„Narazila jsem už na tolik všiváků.“

„Kdo ti o mně referoval?“

„Asi před hodinou, možná před dvěma tady byl takový chlápek. Docela hezký, elegantní a trochu jako teplouš. Mluvil španělsky s jedním číšníkem, s ním přišel ke stolu a číšník na mne ukázal. Muž mne požádal, abych na chvíli přišla k jeho stolu. A nakonec, proč ne?“

„Hnědé prošedivělé oči, opálený, ofina, zlatý prstýnek ve tvaru smyčky.“

„Ano, to je on. Žije tady. Popsal vás a já si vás samozřejmě pamatovala! Pravil, že zjistil, že došlo k nějaké scéně, a chtěl vědět, co se stalo. Zeptala jsem se proč a on řekl, že nějaká dívka, ta Bowieová, nešťastnou náhodou zemřela, ale o tom jsem samozřejmě věděla. Každý, kdo tu byl, o tom ví. Povídal, že jste vyšetřovatel, který z její smrti chce udělat vraždu nebo něco takového, abyste na tom z jejích rodičů vytřískali co nejvíc peněz. A že se snažíte dělat problémy nevinným lidem, co tu žijí. Tak jsem mu oznámila, že to, co se stalo, nemělo s touhle věcí nic společného. Chtěl vědět, s kým jste ještě mluvili, a já jsem prozradila, že jste hovořili s tím velkým klukem Mikem, s tím s plnovousem jako Ježíš, jak maluje, a s tou černou holkou, Dellou, která s ním žije. Nevěděla jsem ale, o čem jste s nimi mluvili. A to bylo všechno.“

Meyer se vrátil, poklepal ji na hřbet ruky a řekl: „Můžeš si vyzvednout dvě letenky u cestovní přepážky v hale zítra po jedenácté hodině dopoledne. A spíš pro tvou než pro mou ochranu jsem to zařídil tak, že je nelze prodat."

Přitakala. „Myslím, že je to tak nejlepší. Já… já tomu nebudu věřit, dokud je nebudu držet v ruce."

„Odlétáte odtud zítra ve dvě odpoledne. Budete mít tři hodiny v Mexico City, takže raději zůstaňte na letišti."

Téměř se jí podařilo usmát se. „Chtěli byste, aby tady někdo natáhl bačkory?… Pardon. To nebylo moc legrační."

„Možná bys nám mohla s jednou věcí pomoci. Hledáme tři lidi, se kterými Bix cestovala. Původně jich bylo pět, ale ten chlapec, Sessions, zemřel. Chtěli bychom najít Mindu McLeenovou, Waltera Rocklanda, známého jako Rocko, a Jerryho Nestu."

„Jestli chce někdo zabít ty poslední dva, Rocka a Jerryho, tak v tom pomůžu. Jsou to zlí lidé, zvláště Rocko. Podívejte, nebudu o tom mluvit moc podrobně. Jednou večer jsme šli celá parta na večírek k těm dvěma do kempu. Rocko mi dal něco, po čem jsem chodila po zdech. Mě a mou kamarádku Gilian to úplně zničilo, byly jsme tam, myslím, tři dny. Pak mi bylo jasné, proč ta blondýna a ta malá tmavá se od nich oddělily a šly bydlet do toho hnusného hotelového pokoje. Většinou mě měl ten všivý Rocko. Je silný jako býk. Když jsem tam šla, věděla jsem, že by se mi mohlo stát, že mě znásilní a že to znamená takhle riskovat. Jsou věci, o kterých si myslíte, že byste je neudělal. Však víte. Určité hranice. Ale když vás někdo nepřestává zraňovat, pak je snazší udělat jakoukoli podlost než si dál nechat ubližovat. Celé to byla všivárna. Děcka, co nás měla dostat ze spárů těch dvou, neudělala vůbec nic. Prostě nás tam nechali. Jerry nebyl tak hrozný. Gilian si myslela, že by byl v pořádku, kdyby se dostal z Rockova vlivu. Jerry je ten s tím fantastickým černým plnovousem. Je to největší a nejčernější plnovous, jaký jsem kdy viděla. Jsou vidět jenom oči, trochu lícní kosti a špička nosu. Viděla jsem ji na trhu asi před dvěma, třemi dny. Říkala, že byli v Mitle a tam viděla Jerryho s nějakou malou ošklivou Mexičankou, tak řekla Rickymu, aby zastavil a šla Za Jerrym, ale prý byl strašně divný. Nechtěl s ní vůbec mluvit. Žije někde tam, ale nechtěl říci kde. Nemám tušení, kam mohl jít Rocko, a vůbec mě

to nezajímá. Slyšela jsem, že ta tmavá – Minda? – ano, Minda. Ta by měla být v Mexico City a její otec tu na ni čeká. To je vše, co vím.“

Zvedla se, rozloučila a poznamenala, že už nemůže děkovat, protože by se zase rozplakala. Ale sklonila se a rychle a ostýchavě Meyera holčičím způsobem políbila. A byla pryč.

„Jak jsi věděl, že na to zabere?“

Pokrčil rameny. „Nevěděl jsem. Ale někdy cítíš zoufalství. Kromě toho, veškerá štědrost je sobecká. Dělá mi to dobře po těle.“

Rychle jsem mu sdělil, jak tu pátral Bruce Bundy. Meyer prohlásil, že je logické, že Bundy bude mít dobré kontakty mezi číšníky, protože je pro něj užitečné vědět, co se děje.

„Ale,“ divil se Meyer, „z čeho je pořád tak nervózní?“

„To teď právě jdeme zjistit.“

Vypadal zarmouceně. „Před minutou jsem se cítil dobře po těle.“

KAPITOLA DEVÁTÁ

A tak jsem nechal auto na konci bloku a znovu jsme, tentokrát v noci, šli ulicí Calle de las Artes směrem k úzkému průčelí čísla osmdesát jedna.

Stovky generací nadšených a pilných zlodějů způsobily, že je velmi těžké vloupat se do mexických domů. Všude, kam lze dosáhnout, jsou mříže. Na zdi okolo dvorů vkládají skleněné střepy. A aniž by o tom věděli, pořád dávají na zloděje pozor. Vykrádání je uznávaná profese, i když ne moc úctyhodná. Umělci používají bambusové hole s háčkem na konci, zachytí jimi kalhoty nějakého turisty a protáhnou je mezi mřížemi okna ložnice.

Nahoře se svítilo a vstupní chodbou bylo vidět, že i dvůr je osvětlen. Stáli jsme v temnu úzké ulice a já jsem tiše promluvil: „Myslím, že ho neukecáme, aby nás pustil dovnitř. Na to, že jsme opilí, nám nenaletí.

Obelhat a napálit ho nelze. A potřebovali bychom trampolínu nebo fyzičku Tarzana, abychom se tam objevili nepozváni.“

„Přesto se bojím, Travisi, že na něco přijdeš.“

Bál jsem se, že ne. A pak se na nás usmála štěstěna. Když sedíte a nic neděláte, ta dáma nemůže nic moc dělat – ať už pro nebo proti vám. Ale když se pohybujete tam, kde máte, má širší pole působnosti. Poslala k Bruceovu domu unavený starý rachotící taxík. Když se otevřely zadní dveře, rozsvítilo se světlo u brány. Vyšel Bruce. Na zadním sedadle seděl David Saunders. Bruce udělal několik kroků a pak se vrátil k taxíku. Sklonil se dovnitř. Hluk motoru znemožnil, abychom slyšeli, co říká. Ale jeho výraz přes špinavé okénko byl živý, pobavený a chlácholivý. Krčil rameny a gestikuloval. A nakonec se David posunul přes sedadlo. Bruce se natáhl a vyndal obrovský kufr, položil ho na zem a zaplatil řidiči. Šli k bráně, Bruce s kufrem. S uklidňující a povzbuzující paží okolo Davidových ramen ho pobídl do brány tak, že mi to připomnělo knihu *Specialita podniku*, jak je baculatý zákazník veden do restaurační kuchyně.

A tak jsem se připravil, dobře zapracoval koleny a doufal, že se Meyer drží v rozumné vzdálenosti za mnou. Když Bundy uslyšel náhlý neočekávaný zvuk a otočil se, probíhal jsem v plné rychlosti branou s ramenem připraveným k útoku a od střetu mě dělila asi desetina sekundy.

Karate, judo, boxování, jiujitsu, zápasení – žádná z těchto škol neozbrojeného zápasu člověka nepřipraví, jak náhle chytit pytel cihel, který vypadl z okna ve třetím patře. Byl to řítící se blok přicházející ze tmy a střet měl ohromující dosah. Hodilo nás to oba deset yardů podél vydlážděné vstupní chodby až na její konec, který ústil na dvůr. Cestou jsme s sebou vzali stůl s nějakou ozdobnou keramikou, která na něm stála. Postavil jsem se na nohy a otočil se k němu. Když jsem spatřil, jak poskakuje jako péro a dopadá s nebezpečnou rovnováhou experta s rukama v základním postavení, nevyvolalo to u mě zrovna nadšení. Nechtěl jsem, aby si na mně vyzkoušel to jeho *Hah! a Huh!*. Stůl ležel mezi námi na podlaze chodby a jeho tři zbývající nohy na mne mířily. Takže jsem ho nakopl a dal do toho hodně síly a hezky ho přitom zvedl. Včas zvedl ruce, a jak stůl padal, už jsem byl u něho a shora vedenou ranou, která nešla moc přesně, jsem ho udeřil. Když se odrazil ode zdi a vracel se ke mně, tak jsem chybu napravil. Byl nato-

lik laskav, že si vzal kožený řemen jako opasek na své rumělkové elastické kalhoty. Trhnutím jsem řemen rozevřel, převalil Brucea na obličej a rychle mu opaskem dvakrát omotal zápěstí. Pak jsem ještě přidal dva pevné uzly, abych získal čas k vyřešení Meyerových potíží i pro případ, že by se Bruce hned probral, což jsem nepovažoval za pravděpodobné.

Přistoupil jsem k Mexičance, která se hrůzou nahrbila a lomila rukama. Široce jsem se na ni usmál a řekl jí, že je to jenom taková hra, kterou Američané hrávají. Nebojte se, seňoro. Všichni jsme naprosto šťastni.

Meyer se nacházel mezi branou a vchodem do centrální chodby. Potácel se v malém kruhu a rychlými krůčky se pohyboval na jednu a na druhou stranu, aby si zachoval rovnováhu. Potřásal svou velkou hlavou a něco si mumlal. David Saunders seděl rozpláclý na zemi jako malé dítě. Kolébal se ze strany na stranu, tiskl si něco k dolní části své velké hrudi a vydával slabý tenký nářek. Vypadal, jako když chová malou panenku a nemůže najít správný tón.

Zavřel a zajistil jsem bránu. Zachytil jsem Meyera, když mne při svém kroužení míjel. Zastavil se, energicky potřásl hlavou a protřel si oči.

„Násilí je vulgární," pronesl. „Uráží mne."

„Vyhrál jsi, ne?"

„Tím, že jsem ho hrozně udeřil do pěsti svým čelem. Přesněji řečeno jsem mu na ni přímo naběhl."

Pomohl jsem Saundersovi vstát a vedl ho kolem Bundyho do osvětleného obezděného dvora a usadil do bílého kovového křesla. Odtáhl jsem mu ruku od hrudi. Začínala otékat. Zlomeniny rukou jsou nepředvídatelné. Je tam deset tisíc nervových svazků, a pokud nejsou zlomeninou postiženy, necítíte ze začátku nic. Ale pokud se zlomená kost nebo kosti zavrtají do toho správného nervu, je to utrpení, které vám brání myslet na cokoli jiného na tomto světě a udržuje vás přesně na hranici mdloby.

Zdvihl jsem Bruceyho z podlahy a položil na purpurové lehátko, převalil na bok a upravil mu opasek. Žena na nás zírala. Usmál jsem se na ni. Meyer se na ni usmál. Po chvíli se také usmála a odcupkala.

Bruce zvedl hlavu a náhle se úplně probral. Shodil nohy na zem a sedl si. Procvičil si čelist sem a tam, olízl rty, podíval se na mne a na-

prosto mužským způsobem promluvil: „Docela jste na mne udělal dojem, McGee. Muži vašich rozměrů jsou obvykle pomalejší.“ Podíval se na Davida a zamračil se. „Co je s ním?“

„Zlomil si ruku, když mě praštil do hlavy,“ odpověděl Meyer. „Je mi to moc líto.“

„Ale on *trpí!“* vykřil Bruce. „Je vážně zraněn. Potřebuje ihned doktora. *Podívejte* se na jeho ubohou ruku!“

„Až si popovídáme, bude ho mít.“

„Co proboha máme my dva společného, aby to stálo za hovor, McGee?“

„Předmětem diskuse je, co vás tak znevózňuje na tom, když se vás ptám na Waltera Rocklanda a slečnu Bowieovou.“

„Já že jsem nervózní?“

„Dost na to, abyste dnes mluvil s tou zrzkou a snažil se jí namluvit, že chci udělat z ničeho aféru.“

„Cožpak se o to nesnažíte?“

Přitáhl jsem si židli blíže a sedl si obličejem k němu, asi čtyři stopy daleko. „Brucey, problém je, že když hrajete, nikdy nevíte, kolik toho ví druhá strana. Rocko se sem na vaše pozvání nastěhoval a dal si svůj vůz s přívěsem pod přístřešek tam vzadu. Chtěl po vás velkou půjčku a pak se snažil zmizet s náručí cennůstek. Vy jste ho ale přečetl a udělal mu něco s vozem. Asi jste vyndal rotor. On vás napadl a vy jste ho hezky ztřískal.“ Sáhl si na hlavu a přihladil ofinu dozadu. Pod svým zlatavým bronzem zbledl a jeho zvláštní hnědé oči se zúžily na bezbarvé malé štěrbiny. V tu chvíli vypadal na svůj věk.

„*Nikdy, nikdy, nikdy* to té zrádcovské, mizerné britské děvce neodpustím.“ Chvíli v nadávkách pokračoval. Měl opravdu jedovatá ústa.

„Hotov? Proč jste kvůli tomu tak naštvaný?“

„Nemohu si dovolit, abych se do něčeho zapletl.“

„Do čeho se nechcete zaplést, Bundy?“

Zaváhal. „Co když třeba vím, že někdo viděl Waltera Rocklanda a tu holku Bowieovou před týdnem? Na… letišti, jak nastupují do letadla do Acapulca.“

Kecy. Pěkná práce. Pohrávám si s myšlenkou, která se mi usadila v hlavě. Co když je to pravda. Jak to zjistit?

Chvíli mi trvalo, než jsem zas nastartoval. „Jste bystrý muž, Bruci. Podívejte se na to takhle. Nikdo neví, kde je Rocko. Nebylo by těžké

dokázat, že tu s vámi žil. Jste z toho nervózní. Mohu seržantu Martinezovi říci, že jste se popral s Rocklandem. Mohu mu říci, že vzadu v přístřešku najde stopy po lidské krvi. Mohu mu převyprávět vaši povídačku o tom, že jel do Acapulca, a myslím, že si mohou ověřit, jestli tomu tak je. Pak bych mohl navrhnout, ať to tady prohledají, jestli nenajdou tělo, a vezmou si vás do práce, aby zjistili, co o tom víte."

„Vy *jste* ale krutý mizera."

„Takže?"

„Dobře! Dobře! Dobře! Po prvních čtyřech měsících jsem se odtud málem odstěhoval. Měl jsem takovou hloupou autonehodu. Opilý, starý pitomec na kole mi najel přímo do boku auta. A tak jsem… si užil pohostinství místního vězení. Můj přítel Freddy, teď už je mrtev, dělal, co mohl, aby mě dostal ven, ale přesto se jim podařilo mě tam držet pět dnů. Zdá se, že policie na celém světě má tendenci špatně zacházet s lidmi mého sexuálního zaměření. Pohrdali mnou. To mi nevadilo. Vzal jsem v úvahu okolnosti. Brutalita bachařů se dá přetrpět. Ale každou noc mě zamkli do obrovské cely s tou nejhorší spodinou Mexika, kterou samozřejmě informovali o tom, co jsem zač. A tak jsem byl využíván a zneužíván. Degradovali mě. Měl jsem z toho deprese, které trvaly měsíce. Freddy mi vymluvil úmysl odejít z Mexika. Říkal, že by to bylo totéž kdekoli na světě. To je pravdivý postřeh. Ve skutečnosti nemáme žádnou opravdovou ochranu zákona. A Walter Rockland to věděl, když se pokoušel zmizet s několika velmi cennými věcmi. Věděl, že tu krádež neohlásím, že se neodvážím ji ohlásit, protože se budu bát, že mě pod nějakou záminkou znovu zavřou. Myslím, že podruhé bych to nevydržel. Jestli tomu rozumíte, McGee, a jestli chápete moji naprostou hrůzu, pak vám mohu říct, co se stalo."

Vypověděl, že Walter, jak mu říkal, byl v posteli celý pátek a v sobotu ráno prohlásil, že mu ještě není dobře, ale prosil, aby mohl odejít. Bruce mu nabídl, aby odpočíval. V sobotu v poledne, zatímco Bruce v kuchyni připravoval lehký oběd, dostal ránu zezadu a ztratil vědomí. Když se probral, Walter byl pryč. Pryč byly také klíčky od auta, pár set pesos z jeho peněženky a žlutý anglický Ford. Nejdříve se bál, že se Walter vloupal k cennostem, které Bruce zamkl po prvním pokusu, ale ty tam zůstaly. Neměl v úmyslu to hlásit jako krádež. Pořád ještě měl vůz a přívěs a to mělo dohromady větší cenu než auto, se kterým odjel Walter.

V pondělí uprostřed dopoledne přijela policie. Vyptávali se ho na jeho auto a chtěli vědět, kde je. Myslel si, že Waltera sebrali. Vzpomněl si na jeho narážky, že potřebuje peníze na něco ilegálního. Nemohl potřebovat být spojován s něčím ilegálním, takže si vymyslel imaginárního mladého Američana jménem George a popsal ho tak, že napůl vyhovoval popisu mladých Američanů, kteří jsou v Mexiku na letních prázdninách. Teprve když ho nechali příběh několikrát zopakovat, mu řekli, že neznámá dívka vyjela z horské silnice a jeho auto je úplně zničené a dívka mrtvá.

Později téhož dne, ještě předtím, než se dozvěděl, že Eva Vitrierová identifikovala tělo, šel Bruce za Becky, všechno jí řekl a zeptal se jí, co si myslí, že má dělat. Bál se, že je Walter nějak zapleten do dívčiny smrti a že pokud Waltera seberou, bude schopen do toho nějak namočit i Bruce.

Becky se logicky domnívala, že se Walter Rockland vrátí pro svůj vůz, a proto by měl Bruce nechat přístřešek odemčený, nechat v něm klíče a vrátit zpět rotor. Možná, že ho někdo ukradne nebo si ho vezme zpět Rocko. A pokud se nic z toho nestane, pomůže mu se auta s přívěsem někdy v noci zbavit. Pojede za ním autem, on Walterovo suto zaparkuje někde jinde ve městě a ona ho pak zaveze zpět. V úterý brzy ráno, něco po druhé hodině ranní slyšel Walterův vůz startovat, poznal, že couvá a vjíždí do úzké uličky, pak se rozjíždí a jeho hukot se rozplývá v normálních zvucích noci. A nezajímalo ho, jestli s ním odjel Rocko nebo nějaký zloděj. Myslel si, že je z toho venku.

„Pak uběhly týdny," poznamenal hořce, „a vy jste se objevili u mých dveří s tou lží o pojištění. Musel jsem vás pustit dovnitř, protože jsem se musel ujistit, že vás neposlal Rocko vydírat. Ale neříkali jste ty správné věci, takže jste o tom nemohli vědět."

„Zrovna tak jako nemohu vědět, že tohle všechno je pravda."

„*Je* to pravda. A slečna Bowieová je mrtvá. Eva se se mnou rozloučila po telefonu. Řekla, že neví, kdy se vrátí."

„Kam jela?"

„To nikdy neříká. Nemám tušení. Vím, že byla velmi rozčilená. Nebyl to její způsob… identifikovat tělo. Myslím, že se sama musela zjistit, že to byla ta blondýna, byla příliš netrpělivá a nechtěla čekat, až ji identifikují nějak jinak. Myslím, že pro chudinku Evu to bylo mimořádně silné a neobvyklé poblouznění."

„Poblouznění?“

„Není vám všechno tak jasné, jak jsem si myslel, McGee. Zdálo se mi, že Becky včera večer dala celkem jasně najevo, že Eva a já jsme dvě strany téže, velmi staré mince. Přístup však stejný není. Ona je velmi bohatá, a co se týče jejích… požadavků, je naprosto neosobní. Když sem přijede, má s sebou obvykle svou služebnou, nikdy však tu samou. Jsou to dívky určitého typu. Tupé, nordické typy, kypící zdravím, dost mladé, v šedohnědých uniformách šitých na míru, hrozné pokorné a poddajné. Dívky ze severní Evropy. Myslím, že je to o hodně efektivnější a méně unavující než navazování emocionálních vztahů, a ona si to samozřejmě může dovolit bez bolesti. Musím říci, že to byla pro mne určitá nízká satisfakce, když jsem slyšel, jak je rozrušená, a když jsem si uvědomil, že je přesně tak lidská a zranitelná jako každý z nás. Přestávám úplně cítit ruce. A chudák David trpí. A už jsem vám řekl všechno.“

Podíval jsem se na Meyera. Na čele měl několik purpurových boulí od kotníků. „Věříš tomu?“ zeptal jsem se ho.

„Věřím tomu.“

„Jak laskavé!“ procedil Bruce kysele.

„Meyere, nechtěl bych ho rozvázat, aby nezačal předstírat, že jsme borovicová prkna a cihly ze škváry a nezačal předvádět to svoje vykřikování a chrochtání. Nechtěl by ses tedy znovu projít úplně stejnou cestou a vzít si z náměstí taxíka a zajet do hotelu? A když tam nebudu do té doby, kdy si budeš myslet, že už bych tam měl být…“

Tak jsem mu dal pět minut a pak jsem Bruce rozvázal. Procvičil si ruce a hned přistoupil k Davidovi. Otočil se, zeptal se, kde mám auto, a jestli bych s ním nemohl přijet před dům.

Sedli si dozadu. Slyšel jsem Bruce, jak instruuje Davida, co má říci v nemocnici. Potom mi říkal, kudy mám jet. Mluvili potichu. V jednom okamžiku jsem Bruce slyšel, jak šeptá: „Ale *opravdu!* Někdo se přece o tebe musí starat a cožpak já na to nemám právo? A kromě toho, Davey, všechno to bylo domluveno, ne? Buď *praktický*, miláčku!“

Vystoupili. Bruce mi poděkoval, odtud si už poradí sám. Nepřítomně mi pokynul a pomalu vedl Davida směrem k ambulantnímu vchodu.

Podařilo se mi ztratit se a skončil jsem zpět ve městě spíše než na silnici na Mitlu. Ztratil jsem se, protože jsem byl velmi zaměstnán skládáním příliš velkého množství útržků dohromady. Vyjel jsem na kopec, kde stál hotel, jel kolem vstupu do haly a dolů po dlážděné cestě ke garážovací ploše u bungalovu.

Meyer nenechal rozsvícena žádná světla. Zakopl jsem na schodech verandy a slyšel jsem zaskřípat po cementu verandy nohy kovové židle, jak se pohnul. Nahmatal jsem druhou židli, sedl si a ucítil v nohou bolestivé píchání. Přemýšlel jsem, jestli se z toho nebudu mít ranní bolesti.

„Tak, brachu," pravil jsem. „Mají to tady ale úžasnou vesničku. Ti sladcí, laskaví lidé mě opravdu uchvacují. Začínám mít pochybnosti i o Eneliovi Fuentesovi. Asi se z něj vyklube zápasnice na odpočinku, která nosí sukně."

„To se neboj," ujistila mě madam Becky z vedlejší židle. „Enelio je *muy hombre*[3]. Mohu to potvrdit."

„Jak ty ses sem k čertu dostala?"

„Tak to mám ráda, miláčku. Vřelé přivítání."

„Kde je Meyer?"

„Je to opravdu miláček. Věděl jsi to? Poslala jsem ho pryč. Myslím, že se asi na noc zabydluje v nějakém jiném bungalovu. Všechno se zjednodušuje. Popovídali jsme si a pak sebral svých pět švestek a odešel. Je obdivuhodně taktní a má porozumění."

„A je to zrádce."

„Projížděla jsem se a hledala tě, miláčku, a viděla jsem ho, jak jde na zocalo, takže jsem ho sem svezla. Tys ale mohl vidět moje auto, zbláznit se a zase odjet. Takže jsem ho zaparkovala tajně. Travisi, miláčku, je to hrozný nesmysl takhle s tím obtěžovat a naléhat na chudáka Bruce. Měl jsi přijít za mnou. Byla bych ti ten zbytek prozradila."

„Pokud bych ještě byl naživu, abych to slyšel."

„Ale miláčku, budeš to stejně ode mě chtít slyšet, abys zjistil, že to souhlasí, ne? Takže není to vlastně totéž? Ty tak *strašně* bojuješ. Člověk by si myslel, že jsem byla hrozně ošklivá nebo nudná."

[3] *(pozn. překl.- opravdový mužský)*

„Kdybys tak chtěla být ošklivá nebo nudná, byl bych ti velmi vděčen.“

„Ale. já budu velmi brzy obojí! Kdykoli se mi může objevit na obličeji hluboká vráska a najednou ze mne bude… Doriana Grayová? Nebo jako ta, jak o ní psal jeden z vašich sentimentálních básníků. Najednou se scvrknu a stane se ze mě otrhaná stařena v teniskách, která zírá přes skřipec, nervózně hlídá své naslouchátko a třesoucím se slabým hlasem každého nudí vzpomínkami na milování. Jsem tady, protože jsem ti odpustila.“

„Moc ti děkuji, paní Rebecco. Ale víš, napsal jsem o tobě jednu stránku svého života a tu stránku jsem už otočil a nemůžeme se vrátit a přečíst ji znovu, protože… protože…“

„Protože ta kniha je velmi dlouhá a život krátký. To se ti povedlo. Ale byla jsem to *já*, kdo psal, a napsala jsem zatím jenom úvod. Říkala jsem ti to. Strašně jsem se předváděla. Už nebudu. Slibuji. Kromě toho bys mě hrozně podvedl. Dopřála jsem si několik krátkých chvil vyvrcholení, ale pak jsem ty bojující součásti poupěte zarazila, protože kdybych měla někoho skutečně nastartovat, jde to pak pořád dokola a je to nesnesitelné. Trvá to strašně dlouho, je to intenzivní a vyčerpávající, takže se musím rozdávat po kouskách a pečlivě se hlídat. Přesto jsem pak jako tělo bez duše, vypadám otekle a vyřízeně. Bylo by podlé mě teď nechat.“

Pomalu jsem vstal a široce jsem obešel její židli, abych se dostal ke dveřím. „Možná, že je to podlé, Becky. Možná, že je to neodpustitelné. Možná, že je to dokonce šokující nevychovanost. Ale hodlám dát kopačky nám oběma a dopřát si posilující noční spánek v posteli, kde budu sám. Mrzí mě, že se tě dotknu a tak dále. Jednou si na to možná vzpomenu a nafackuju si. Je mi líto. Jeď tím svým žvýkačkovým autem domů. Dobrou noc, madam Rebecco. Vypadněte, prosím.“

Otevřel jsem dveře se sítí, nahmatal světla v pokoji a světla na verandě a všechna rozsvítil. Stoupla si a obrátila obličej ke mně. Oči jí zeleně triumfálně zářily a ústa měla rozšířena v požitkářském obscénním úsměvu.

„Víš, myslela jsem si, že bys mohl být úzkoprsý a chladný a nevrlý. Takže člověk dělá, co může, aby dosáhl *faits accomplis*, co?“ Měla okolo sebe pevně omotanou červenou hotelovou přikrývku.

Zasmála se a pravila: „Trvalo by ti *hodiny*, než bys našel, kam jsem si schovala šaty, miláčku.“

Nechala přikrývku spadnout na podlahu verandy. „Co je to za legrační slovíčko, které používáte? Baf?“

Vymrštil jsem horečně svoji slabou ruku směrem k vypínačům a vypnul je tak, jak byly původně. Byli jsme opět ponořeni v temnotě. Ach, blbosti. Co se má stát, ať se stane.

„Ano, správně,“ řekl jsem, když si mě našla, zaklesla se do mě a pevně se přivinula. „Přesně tak. Baf. Velmi legrační slůvko.“

KAPITOLA DESÁTÁ

Seděl jsem na verandě bungalovu za zvuku nedělního vyzvánění kostelních zvonů a v hodině veřejných oznámení. Modrošedý kouř ohňů, nad kterými se připravovala snídaně, zamlžoval ranní údolí města.

Meyer obešel nejistě roh a vzhlédl ke mně na verandu. Držadlo tašky se mu houpalo na jednom chlupatém prstu.

„Nazdárek,“ volal.

„Buď zdráv, starý dobrý brachu.“

„Neviděl jsem její auto, tak jsem si myslel…

„Pojď sem. Bydlíš tady, Meyere. Pamatuješ se na to?“ A tak vyšel na verandu, začal něco blekotat, pak si to rozmyslel a beze slova vstoupil do bungalovu. Po několika minutách se vrátil a sedl si do druhé židle.

„McGee, myslel jsem, že ses vrátil a že se ti nějak podařilo poslat ji pryč, i když se to zdá dost nepravděpodobné. Ale podle toho… nepořádku vidím, že tady chvíli pobyla.“

„Vypotácela se odtud asi před čtyřiceti minutami, Meyere. Pravila, že se k autu dostane bez pomoci.“

„Ale.., jak se *cítíš* ty?“

„Plný energie, plný života, jako znovuzrozený.“

„Omlouvám se… nechal jsem se umluvit, abych na noc vyklidil pole, Travisi. Myslím ale, že víš, že s tou ženskou se člověk nemůže hádat. Neposlouchá. Kromě toho, byla to tvoje osobní záležitost a –“

„Neomlouvej se, brachu. To vůbec nevadí. Byla to docela příjemná noc, Aktivní, ale příjemná. Když mě teď vezmeš s sebou na snídani, můžeme začít dlouhý den.“

Vrátili jsme se do kempu Los Pájaros. Kancelář a obchod byly zavřeny a zamčeny. Půjčené auto jsme nechali před branou a šli dovnitř pěšky. V prostoru číslo dvacet byl pod stromem se zaprášenými listy blízko traileru pana a paní Knightonových zaparkovaný Land Rover. Rover měl šedou barvu válečné lodi, byl zaprášený a dost ojetý a uvnitř se povalovalo nářadí a plynové bomby.

Seděl u starého stolu a dvěma prsty psal slušnou rychlostí na stroji. Očividně opisoval ze žlutých, ručně popsaných listů. Ona věšela khaki košile na šňůru. Když jsme se přiblížili, oba přestali pracovat a dívali se na nás pohledem plným očekávání. Klidně to mohl být bratr a sestra, štíhlí mladí lidé, dohněda opálení, s bezbarvýma očima, nevýraznými vlasy, jemnými jako chmýří, a s tím unikavým a ukřivděným výrazem kolem úst, který je typický pro lidi z brlohů, z bažinatých oblastí, horníky a horaly. On měl brýle s kovovými obroučkami, ona kolíček z umělé hmoty v ústech.

„Dobrý den!“ pozdravil jsem.

On si sundal brýle, ona si vyndala kolíček z pusy.

„Nazdar,“ řekl hlasem, který se hodil spíš ke kovbojovi vysokému sedm stop. „Brej den,“ zamumlala ona.

„Promiňte, že obtěžujeme. Jmenuji se Travis McGee. Tohle je můj přítel Meyer. Správce nám řekl, že jste znali muže, který tu nějaký čas bydlel, tamhle na čísle sedmnáct. Nějaký Rockland.“

„Proč se mnou o něm chcete mluvit?“

„Myslel jsem, že byste mohl mít informace, které by nám ho pomohly najít, pane Knightone.“

„Proč ho chcete najít?“

„Abychom se ho zeptali na dívku, která s ním přijela do Mexika.“

„Bojím se, že ztrácíte čas, pane McGee, a objevujete objevené. Myslím, že vám měl říct, že už tady je přes dva týdny.“

„Kdo je tady?“

„Otec té dívky. Jak se jmenuje, miláčku?“

„McLeenová,“ odpověděla měkce.

„To se jí netýká. Ptáme se na tuhle dívku.“ Přisunul jsem se ke stolu a ukázal mu fotografii.

Podíval se na ni, sklonil hlavu, jedním okem zašilhal. „Nechtěl bych vám říct něco, co není pravda. Mohl byste mi ještě jednou říci její jméno?“

„Bowieová. Beatrice Bowieová. Říkali jí Bix.“

Byl rychlý. „*Říkali.* Takže vám nepovím žádnou ohromující novinu, že? Víte, že je mrtvá.“

„Ano.“

„Přesto se chcete na ni zeptat? Jste její příbuzný?“

„Ne. Jsme přátelé jejího otce. On nemůže cestovat. Chce vědět, jaké to tady pro ni bylo, než zemřela. Nebyli ve styku.“

Jeho žena pověsila košile. Přišla ke stolu, aby se podívala na fotografii. „Nevěděla jsem, že byla tak hezká,“ poznamenala.

„Nechceme vás rušit v práci,“ omlouval se Meyer.

Knighton si nás jednoho po druhém zkoumavě prohlédl. Pak pokrčil rameny, vstal a podal nám ruku. „Já jsem Ben. To je Laura. Miláčku, přineseš nám trochu kávy?“

„Jistě,“ odvětila. „Pijeme ji černou a málo slazenou.“ Oba jsme přikývli na souhlas, odpověděla nám úsměvem a vstoupila do traileru. My tři jsme se přesunuli k piknikovému betonovému stolku a k lavičkám, které spolu s ohništěm byly součástí pevného zařízení každého stanoviště.

„Dáme se do toho,“ začal Ben Knighton. Jeho žena přinesla kávu, nalila ji a sedla si s námi. Byli to příjemní lidé. Vysvětlil nám, že tráví roční vědeckou dovolenou učitele na Texaské centrální univerzitě. Ta už skoro skončila, a tak za několik dnů odjíždějí. Bylo očividné, že má rád mladé lidi. Znal také situaci s drogami na škole. Bylo přirozené, že se budou zajímat o pětici mladých lidí, která sem přijela v dubnu v obytném přívěsu.

„Někteří s tím jenom tak koketují, aniž by věděli cokoli o přímých a vedlejších účincích. A z některých se stanou závislí narkomani. Takže se jim snažíte pomoci, jak nejlépe umíte. Podle toho, jakou pomoc od vás přijmou. Po čase se naučíte rozeznávat kategorie. Jsou tu jednak dravci, které vzrušuje, když na to naučí slabší děcka, a pak z nich ta-

hají peníze nebo je sexuálně zneužívají. Nebo obojí. A některá děcka jsou rozené oběti, takže se zdá, že samy vyhledávají své osobní dravce. Uhodnete, kdy je k tomu oběť náchylná, ale než se k ní dostanete, je už na tom tak, že se nedá ni dělat. Na fakultě pro ně existuje takový výraz. J.Z. Jasný ztracenec. Černý humor, ale pravdivý. Proklouznou vám mezi prsty. Dával jsem na ně pozor, na těch pět. Rocko je dravec a nelítostný mizera.“

„Bene!“ napomenula ho.

Usmál se na ni: „Ten román už, miláčku, píšu rok. Musím mluvit jako spisovatel, ne?“

„Nemusíš ale při tom vypadat jako vychovatel.“

„Rocko, pokud to mohu posoudit, se mi zdál čistý. Někdy se opil, což je spolehlivá známka, že byl čistý. A bylo lepší mu jít z cesty, když se opil. Jerryho, toho s tím černým plnovousem, bych označil jako polovičního dravce. Něco bral a zdálo se, že je na tom týden od týdne závislejší. Takhle se z dravců stávají oběti. Ten kytarista, Carl, byl jasný ztracenec. A blondýna, Bix, se už ani moc nepodobala dívce z fotky. Carl před ní neměl zas takový náskok. Dívka McLeenová brala nějaké povzbuzující léky. Spalovala se zevnitř.“

Pan Knighton pokrčil rameny. „Carl sedával tamhle pod tím stromem a myslel si, že hraje na kytaru. Neměl na ní ale struny. A když z toho směru foukal vítr, bylo slyšet, jak jeho dlouhé špinavé nehty bubnují na dřevo tam, kde by měly být struny.“

„Kočky časem omrzí zmrzačené myši, které už nelze honit,“ podotkl Ben. „Sessions odešel a pak jednou zmizely i dívky. Ale ve městě bylo jiných dost a tak si je sem brali. Byly tady tři, někdy čtyři dny a pak zase odešly. Rocko a Jerry nebyl pár, se kterým by chtěl někdo zůstat nastálo. Rocko byl většinou zlostný. Vidíte ty dvě nádrže. připevněné k závěsu našeho traileru? Jsou to plynové nádrže. Plyn na vaření. Každá na dvacet galonů. Přívěs byl odpojen od vozu a Stál na špalcích. Jednou, poté, co už odešel i Jerry a Rocko tam bydlel sám, se Rocko vrátil z města a zjistil, že někdo vypáčil dvířka vzadu na přívěsu a ukradl mu bombičky s plynem. Obešel tady všechna stanoviště, vztekal se a chtěl zjistit, zda někdo zloděje neviděl. Přišel sem, byl odpudivý, hlučný a podlý. Připevňoval jsem na Roveru řemen ventilátoru. Pokračoval jsem v práci a oznámil mu, že o tom nic nevím. Asi si myslel, že když na mě mluví, musím stát před ním v pozoru. Popadl

mě za rameno, vytáhl mě a otočil. Ale já jsem přitom pořád držel klíč, se kterým jsem pracoval, a tak jsem ho s ním vzal po lebce.“

„Ben nemá rád lidi, kteří na něj takhle sahají,“ vysvětlila nám paní Knightonová s přídechem hrdosti.

„Odtáhl odtud s rukama přitisknutýma k hlavě. Pak se otřepal jako mokrý pes a já jsem mu viděl na očích, že po mně půjde znovu. Tak jsem k němu přistoupil, zatímco se připravoval, a uhodil jsem ho ještě jednou, ale přitlačil jsem trochu víc. Padl na jedno koleno a já mu pohrozil, aby se od téhle chvíle nepřibližoval k našemu stanovišti. Podle toho, jakou měl barvu, bych řekl, že se mu z toho udělalo špatně. Podíval se na mě a poznal, že to myslím vážně. Odešel a já jsem se vrátil pod kapotu utahovat matice. Asi za dva týdny odejel, protože Tomas ho tu už další měsíc nechtěl.“

„Jak špatně na tom byla slečna Bowieová?“ zeptal se ho Meyer.

„Špatně. Pasivní, špinavá, zmatená, dezorientovaná.“

Laura Knightonová doplnila: „Tupá a apatická. Provázkovité vlasy, opuchlý obličej, špatná barva. Řekla bych, že vypadala o patnáct let starší než na té fotce, co máte. Jeden starší manželský pár se kvůli ní sebral a odejel odtud. Měla… zvyk, který nemohli přenést přes srdce.“

„Nebuď tak úzkostlivá, miláčku. Nikdo neví, co se pokoušíš říci. Když ta holka šla pomalu po jejich stanovišti a chtělo se jí čurat, prostě si vyhrnula sukni a sedla si na bobek, ať byla, kde byla, nevědomá jako pes na hřbitově.“

„Jednou,“ pokračovala Laura, „měla na sobě blůzu a zapomněla si vzít sukni nebo kalhoty nebo co si to chtěla obléci. A ta malá tmavá holka za ní vyběhla, vzala ji za ruku, zatáhla ji zpátky dovnitř a přinutila ji, aby se dooblékla. Ta chudinka je teď mrtvá a já to prostě musím říct. Myslím si, že je to tak lepší. A zrovna tak ten kytarista je na tom lépe, když je mrtev, i přes bolest, kterou tím způsobil svým blízkým. Neměli tušení, jak špatně na tom ke konci byl.“

Požádal jsem ji: „Pomohlo by nám, kdybyste nám řekli, jak bychom mohli najít někoho z těch ostatních, Rocka nebo Jerryho nebo slečnu McLeenovou.“

„Kéž bychom vám mohli pomoci,“ pravil Ben.

„Ale já jsem *opravdu* onehdy viděla ten vůz s přívěsem, miláčku,“ ozvala se Laura.

„*Možná*, že jsi viděla modrý náklaďák s hliníkovým přívěsem.“

„*Přesně* to jsem viděla!“

Šel do traileru a přinesl velkou mapu státu Oaxaca a rovněž přinesl svoje pracovní zápisky, aby určil datum. V jedné části jeho historického románu prchá mladý mixtecký kněz dolů z Mitly po rozlehlých úbočích Sierry Madre del Sur až k pobřeží Pacifiku, což je sto padesát mil daleko. Rozhodl se, že imaginární kněz půjde vyschlým korytem řeky Rio Miahuatlán, a tak v úterý 5. srpna, před více než třemi týdny, zajeli Roverem na jih po silnici na Puerto Angel do Ocatlánu a pak zamířili na východ po cestě, která spíš byla prašnou stezkou. Od místa, kde byla zablokována spadlými kameny, pokračovali pěšky. Vystoupali na převis a dívali se směrem na východ sedmkrát zvětšujícím dalekohledem. Když se on začal potulovat po okolí, ona zachytila daleko na východě vířící oblak prachu, který se na horizontu objevoval a zase mizel. Ustálila dalekohled a identifikovala modrý náklaďák s aluminiovou korbou nebo přívěsem.

„Byla jsem strašně zvědava, protože auto jelo tak rychle,“ vysvětlovala zapáleně. „Mexičané jezdí jako blázni po silnicích, ale když se dostanou na prašné cesty, doslova se plazí, protože kdyby si v těch dírách nebo na kamenech rozbili péra nebo něco jiného, oprava by byla pro ně strašně drahá. A turisté tady na nedlážděných cestách řídí strašně opatrně. A stejně nevím, co by tam bylo tak atraktivního pro turistu. Chci tím říci, že to prostě bylo tak neobvyklé, že mě to zaujalo a zarazilo. Došla jsem k názoru, že řidič je buď opilý, nebo v nějakém hrozném nebezpečí.“

Ukázal nám na mapě, kudy asi vedla ta cesta, ale na mapě nebyla ani tečkovaná čára. „Auto jelo směrem na východ,“ pokračoval pan Knighton. „Musí tam být nějaká cesta, která zatáčí někde na jih od stodevadesátky, někde za Mitlou, možná až u vesnice Totoplán. Vzdálenosti jsou v horkém vzduchu vysoko nad mořem velmi ošidné. Ale pravděpodobnost, že by to byl Rockland?“ pokrčil rameny.

Poděkovali jsme jim za dobrou kávu a rozhovor. Mluvil trochu o své knize. Popřáli jsme mu hodně štěstí.

Když jsme odcházeli, Tomas, správce, odemykal a otevíral kancelář i obchod. Bylo mu potěšením posloužit nám datem, které si opsal z papírů od auta na Rocklandově voze. Ano, opravdu, povolení bylo vydáno 10. dubna v Nogales a platilo tak ještě měsíc a půl.

Když jsme odjížděli, Meyer vyjádřil apatický souhlas s mým postřehem, že Knightonovi jsou milí lidé. Vypadal zdeprimovaně. Věděl jsem, co mu je. Obrázek Bix Bowieové, jak nám ji vykreslili, byl živý, ošklivý a deprimující. Nemohl jsem ho přimět k řeči. Nechtělo se mu jet do Mitly najít Jerryho Nestu. Zdálo se, že chce jet zpátky do bungalovu hotelu Victoria, takže jsem objel střed města a jel tam. Zřítil se do židle na verandě a povzdychl si. Vzal jsem si plavky, prošel jsem se v poledním slunci a líně si zaplaval ve velkém krásném bazénu. Držel jsem se z cesty mládeži, která s pískotem skákala do bazénu z věže. Uschl jsem na slunci na ručníku nataženém na kamenech u bazénu. Slunce ve velké nadmořské výšce proniká hluboko pod pokožku a prošlo všemi starými vrstvami opálení z Golfského proudu.

Otevřel jsem stavidla svých myšlenek a nechal se opájet smyslnými vzpomínkami na Becky. Správně bych se měl cítit ještě víc přesycen a vyčerpán než minule. Ale ačkoli únava byla hluboká, byla jemnější, okořeněná špetkou mužské arogance, uspokojení a vědomí plně poskytnutého uspokojení.

Byla jednodušší, měkčí, nějak víc ženská. Zabývala se víc sama sebou, svými reakcemi a načasováním. Předtím jsme využívali mne, teď jsme využívali ji, nejdříve částečně a nakonec úplně, což bylo, jak řekla, víc než původně chtěla dát.

Pak jsme ospale mluvili v nedokončených větách a zvuk její sprchy mne probudil. Znovu jsem usnul a probudil mne až polibek, který současně znamenal dobré jitro i sbohem. Sedl jsem si, abych ji viděl, jak stojí v celé své výšce v oranžovém prádle, s bílou koženou krabicí na klobouky v ruce a příjemně se usmívá.

„Byl jsi strašně zlý, miláčku. Je ze mě naprostá ruina. Bude trvat týden, než dám do pořádku svůj starý oteklý obličej. Ale cítím se skvěle. A ty jsi miláček. A pak si pamatuj, že jsme se spolu smáli ničemu. Jenom proto, aby nám bylo dobře. To je vzácné a v*elmi hezké*.“

„A teď tu stránku otočíš, Becky?“

„Ano. Ale ohnu na ní růžek. Bude to jedna z těch zvláštních stránek, ke kterým se občas vracím a dívám se na ně. Dávej na sebe pozor, kocourku.“

Když se dostala ke dveřím, řekl jsem: „Jsi…“

Otočila se a čekala, až to dořeknu. „Ano?“

Ale jak jí říct, že dosáhla svého životního cíle? A kromě toho, neví to stejně sama? „Jsi dokonalá, Becky.“

„Hmmm. Docela hezké zhodnocení. Některá jsou úplně přitroublá. A já jsem dokonalá Becky. Vlastně není jiná možnost, jak to říci, že? Měj se dobře, lásko,“ zamávala mi, práskla dveřmi a za chvíli už s vervou a rámusem hnala svého Lotusa do kopce.

Vrátil jsem se do bungalovu. „Bylo by možné, aby ses přestal hloupě culit?“ obořil se Meyer.

„Dnes se chováš hrozně, Meyere.“

„Nechme toho, Trave. K čemu je to, k čertu, dobré? Nic z toho Harlovi nemůžeme říci. Vyrazila si za veselým dobrodružstvím, byla plná plánů, nadšení a smíchu. Až do tragické nehody. Nacvičme si to. Nechci už o tom vědět víc. Já jsem tu holku *znal*. Byla tiché, klidné, slušné dítě. Prostě zakopla a spadla do téhle zatracené žumpy a my tam dál už za ní nemusíme, ne?

„Mohu ti říci, co bych chtěl vědět?“

„Tahle záležitost se pro tebe pomalu stává posedlostí.“

„Seržant našel chlapce, který to odpoledne viděl Bix nahoře v horách s nějakým mužem. Všechno, co jsme se až dosud dozvěděli, nám říká, že nebyla schopna řídit auto po šestiproudé dálnici v Kansasu v pravé poledne. Ale někdo ji nechal za šera sjet autem z toho kopce nebo se o to aspoň pokusil. Kdyby ji strčil z mostu, je v tom nějaký rozdíl? A, pokud jde o Harla, co by ho trýznilo – pouhá nehoda, sebevražda nebo předem připravená vražda? Myslím, že než odtud odejdeme, měli bychom se to dozvědět.“

Pozoroval jsem ho, jak o tom uvažuje. Nakonec zabručel a promnul si oči.

„Tak tedy ještě nevystoupím. Pojedu na další zastávku. Myslím si ale, že se mi to nebude líbit o nic víc než celá dosavadní jízda.“

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Po obědě v hotelu jsme několik mil za městem po silnici na Mitlu narazili na El Tule a Meyer řekl, že chce být na chvíli turistou a chce se podívat na největší strom světa.

Od dálnice to nebylo daleko, možná nějakých sto yardů. Přečníval blízký kostel. Byl jsem překvapen jeho mohutností, vitalitou a zelení. Zdálo se, že je to nějaký druh banánovníku. Slonově šedá kúra. Lesklé tmavé listy. Po celém obvodu ho obklopoval nízký železný plot a obvod kmene mohl mít nějakých sto padesát stop. Strom poskytoval více než akr stínu.

Meyer stál naprosto bez hnutí a zíral do chladivé stinné zeleně nad obrovité nižší větve. Když se na mne s úsměvem obrátil, došlo mi, že strom ho uklidnil a vrátil mu jeho obvyklou vyrovnanost.

„V dobách Krista se na tenhle strom nikdo podruhé nepodíval," podotkl, „byl to docela obyčejný stromek."

„Vypadá to, jako by se rozhodl, že tady chvíli pobude."

„A já se sem vrátím," pravil, „a nabarvím se na modro a budu žít věčně na vrcholu koruny."

„Nech toho, Meyere. *Ya vamonos*."[4]

Fakt, že Jerome Nesta má ohromný černý plnovous, značně zjednodušil naše pátrání.

„*El americano con una barba negra y grunde. Un escultor*."[5]

Ach, ano. Viděl jsem ho. Často chodí na vykopávky. A také do muzea Museo de Arte Zapoteca blízko náměstí a hlavního trhu. Ne, nevím, kde bydlí.

V malém muzeu jsme objevili jednoho amerického studenta. Studoval archeologii na univerzitě státu Nové Mexiko, byl tu na výměnném pobytu a pracoval na pokračujícím programu vykopávek a restaurování pozůstatků starých kultur v Mitle. Jmenoval se Burt Koontz a našli jsme ho na zadním dvoře, kde pečlivě omýval a čistil křehké úlomky staré rozbité vázy. Byl opálen do syrově červeného odstínu střešních tašek. Měl na sobě tričko, khaki kalhoty a vysoké boty.

---

[4] *(pozn.překl. - Jdeme)*

[5] *(pozn. překl, - Američan s velkým černým plnovousem. Sochař)*

„Jerryho znám, tedy, do té míry, do jaké ho vůbec můžete poznat. Objednali si ho, aby jim dělal náčrty. Kreslil nějaké staré kamenné hlavy. Posledních několik dnů jsem ho tu však neviděl. Možná týden. Nevím to jistě."

Při práci nám řekl, že Jerry ho zajímal. Byl velký a pohyboval se opatrně, jako by se vzpamatovával z nějaké vážné nemoci. Vždycky s ním přicházela mexická dívka. Mladá, ale ne hezká. Jedna z těch širokých a podsaditých, se stejným indiánským obličejem, jaké vidíte na starých řezbách. S nekonečnou trpělivostí sedávala pod jedním ze stromů a čekala na něj. Když potom přišel, zvedla se, držela se několik kroků za ním a obvykle nesla jeden z těch košů, se kterými se chodí na trh.

Měl dojem, že Nesta žije někde v jižní části města, v jedné z těch špinavých strmých uliček, které jsou vlevo od hlavní silnice směrem do města.

A tak jsme s Meyerem prochodili mnoho strmých uliček a narazili na měnící se míru podezření, lhostejnosti a skrývaného pobavení. Ale za pomoci pesos a naší neodbytnosti jsme to nakonec našli. Bylo to uprostřed kopce na Calle Alivera. Ten růžový dům vypadal, že se co nevidět rozpadne. Byl tu dvůr obehnaný zdí s rozbitou brankou a na něm hromady odpadků, houf malých hlučných dětí a několik žen, které seděly na bobku kolem pumpy. Některé z nich krmily budoucí členy gangu. Měli jsme s sebou dvanáctiletého obchodníka a ten nás zavedl do místnosti ve vzdáleném rohu, odkud vedly dveře na zastřešenou pavlač, táhnoucí se podél dvora. Byla to malá, tmavá místnost. V rohu byl zabudovaný cemento-sádrový krb-pícka. Podél protější zdi se táhl stupínek, kam se daly dát matrace na spaní. Pokojík byl naprosto prázdný. Chlapec nemohl pochopit, že chci, aby mluvil pomalu a jasně. Takže jsem ho to musel nechat opakovat pořád dokola, dokud jsem nepochytil základní smysl toho, co říká.

Žena toho Američana se jmenuje Luz. Žili tady mnoho týdnů. Pak odešli. Před třemi dny. Čtyřmi. Možná, že byli manželé, možná, že ne. Je to totéž. Byli chudí. Za svatbu si kněz a vláda účtují příliš mnoho, takže člověk spíš čeká. Ten Američan uměl trochu španělsky. Luz byla provdána za pekaře a měla tři syny. Pekař a tři synové zemřeli na obrovskou bolest břicha. Luz tu bolest měla také, ale nezemřela. Zdálo se, že Američanovi je často špatně. Za pokoj platili pět pesos týdně.

Možná, že Američan prodal svůj… Nerozuměl jsem, co měl Nesta prodat. Zopakoval to tolikrát, že než mi to došlo, začal už být znechucený a rozzlobený. Byla to gigantická dřevěná hlava v nadživotní velikosti. Seňor na ní pracoval každý den. Byla to zvláštní věc. Byla velmi ošklivá.

Pokud jsem tomu rozuměl, obrovitou hlavu s velkými obtížemi odnesli seňor a další velký Američan. S nástroji, hrnci, šaty a postelemi. Všichni odjeli v !Heap-di-row!! Cože? !Heap-di-row!! Ještě jednou prosím? !Heap-di-row!! !Heap-di-row!!

Měl slzy na krajíčku. Tak jsem mu rozjasnil tvář dalšími penězi. Když jsme procházeli dvorem, děti znovu ztichly, znehybněly a zíraly na nás. Ženy si přitáhly k sobě okraje ponča, aby zakryly ospalé sání maličkých úst.

A pak dvacet čtyři mil zpět do Oaxacy s pocitem strnulosti a neskutečna. Když se vám v jednom dnu sejde největší strom světa, gigantická a ošklivá dřevěná hlava, magické zmizení v heap-di-row a stránka s ohnutým rohem v Knize Becky, nastane čas začít hledat živé ploty pro Alenku a dobře známého králíka.

Počítal jsem s ozdravnou nedělní siestou, která mohla trvat až do pondělní snídaně. Ale když jsme se vrátili do hotelu, čekal nás vzkaz, že máme volat Enelia Fuentese. Bylo tam i číslo, na kterém ho můžeme zastihnout. Byl na večírku někde v Obchodním klubu, což neznělo moc zajímavě. Pokoušel jsem se omluvit, ale nedal se. Večírek se konal na střeše velké nové budovy společnosti obchodující s vybavením pro zemědělce. U dálnice Oaxaca-Puebla asi míli za hranicí města. Máme to objet zezadu a přijít po zadním schodišti. Vzadu parkovala různá vesměs impozantní auta.

Když jsme vystoupili na gigantickou střechu, pochopil jsem, proč trval na tom, abychom přijeli. Místo se jmenovalo Plážový klub a měli zde obrovský bazén a něco, co vytvářelo docela dobré vlny, které se lámaly na realistických svazích písečné pláže. Vysoká zeď za bazénem byla namalovaná tak, že se podobala moři. Na některých místech byl trávník, stromky, vodotrysky, cementová socha, velké zářivé plážové slunečníky. K tomu několik barů a číšníci v červeném saku a rovněž trio, které si na sklonku dne tvrdě vydělávalo na chleba. Viděli jsme tenisové a badmintonové kurty a celé to rušné a šťastné místo se hemžilo veselými a snědými mexickými obchodníky se stejným cej-

chem úspěchu, jaký měl Enelio. Byli však většinou menší a tělnatější a celé to prostředí bublalo a tančilo spolu s množstvím živých mladých děvčat, které Enelio střídavě charakterizoval buď jako prdelky nebo drobečky. Zdálo se, že je v tom nějaký rozdíl, ale nebyl jsem schopen ho identifikovat.

„Prostí, vřelí, primitivní lidé," zamumlal Meyer.

Enelio nás našel a zavedl ke svému stolu. Hrál tenis. Brzy se bude střídat. Doporučil nám, abychom si dali kyselý drink s rumem, který pil on. Sdělil nám: Ramón, starý přítel, postavil tady ten nudný dům a pak jsme si uvědomili, že tato střecha je tak obrovská, že by pod ní mohl být sklad. Takže jsme na tom začali pracovat, protože, kam jinam by mohli chodit. Pozvali jsme sem jednoho potrhlého člověka z Mexico City. Řekli jsme mu, aby s tím pohnul a udělal z toho místo, kde se člověk může dobře pobavit. Tři miliony pesos! A pak zjistíte, že každý se snaží ty peníze dostat zpátky tím, že se baví. Haló, vy *pollitas*.[6] Tady ty zmáčené palice tu jsou na prázdninách z Guadalajary. Tohle je Lita, což je zkráceně Carmelita, umí strašně málo anglicky, takže bude se mnou, jo? A tady ty dvě v růžovém jsou sestry, jmenují se del Vega. Ta vysoká je Elena a menší je Margarita. Miláčkové, tento velký ošklivý se jmenuje seňor Travis McGee a tady ten kulatý zarostlý je Meyer. Jsou to mí přátelé, takže jsou to značně nebezpeční chlápkové, jasné? Teď si sedneme. Eleno, ty sem, k panu McGee. A Margarita sem, mezi mne a Meyera. Teď se usmějte a pozdravte mé přátele."

Elena byla velkolepá. „Jsem potěšena, že vás poznávám, mister McGee," uvedla se a přidala pětisetwattový úsměv.

„Teď si s námi dáte jednoho malého panáčka a pak si půjdete hrát do bazénu. My tady zatím povedeme mužský hovor. A až vás budeme chtít zpět, tak vás zavoláme. Vrchní! Vy se však nebudete kamarádit s žádnými mazanými chlápky. Nebo už pro vás nikdy, nikdy, nikdy Enelio Fuentes nepřiletí svým letadélkem, aby vás vzal z té vaší pojišťovací kanceláře na takovou pěknou dovolenou."

Daly si pití, chichotaly se a pak v promočených bikinách odkráčely zpět do umělých vln, které omývaly umělou pláž.

---

[6] *(pozn. překl. - holky)*

Popsali jsme Eneliovi všechny naše postřehy. V popisu podrobností jsme se s Meyerem střídali. Zvláště ho zajímala informace paní Knightonové, která viděla rychle jedoucí vůz na vzdálené cestě směrem na jih.

„Ano, čas sedí," souhlasil. „Pátého před svítáním, ve stejný den s ním někdo odjel od Bundyho. V úterý. Znám ty cesty. Jezdíval jsem tam lovit. Zabíjel jsem malá zvířátka v té vyprahlé krajině. Jednoho dne jsem si řekl: Proč ty, Fuentes, zabíjíš zvířata, která dýchají stejný vzduch a chodí po stejné zemi? Kdo ti řekl, že jsi důležitější a že jiný život je tu pouze pro tvou zábavu? Tak jsem toho nechal. Ale to je jedno. Tyhle cesty nevedou nikam. Zajímavé. Myslím, že by mohlo být prima, kdybychom si tam vyjeli mým džípem. Zítra ne. Přijedou mi zkazit den nějací zatracení konstruktéři. Možná úterý? Třeba ráno. Zavolám vám. Teď by mne zajímalo, kolik je pravdy na Bundyho historce. To, co jste udělali, byla myslím hloupost, ale vyšlo to, že? Člověk jako on umí leccos dobře překroutit, leccos trochu změnit, tak jako žena."

Nesouhlasil jsem: „Je to přesně totéž, co řekl paní Becky."

Podíval se zmateně. „Příteli, tomu ale nerozumím. Vy jste mluvil s Becky *předtím*, než jste tu historii dostal z Bruce?"

„Tedy… mluvil jsem s ní znovu včera v noci."

„To jste tedy mužský, když můžete jít za Becky znovu."

„No… ona přišla za mnou. Když jsem se vrátil z nemocnice, už byla v bungalovu a Meyer pryč. Moc milý chlapík, když ho poznáte, tenhle Meyer."

Pomalu zavrtěl hlavou a pak se začal usmívat. „Teda. A co jste cítil, když jste uviděl Elenu? Silná, mladá hezká holka, že? Podívejte, já nejsem ten typ, co vám jen tak posadí na klín povolnou prdelku. Je to prostě milá holka, která, jestli se jí budete líbit a když se budete snažit být k ní milý, může být vážně pro vás. Ach bože. Jednou jsem viděl v Kalifornii v televizi, jak muži u stolů soutěží v co nejrychlejším pojídání jablečných koláčů. Bylo to opravdu na pohled ošklivé. Vítěz snědl, už nevím, asi osm nebo devět koláčů. Šel pak velmi opatrně. Když mu dávali cenu, vypadal, že je mu špatně. Takže tady vás máme, McGee. Vyhrál jste soutěž. A já tady přicházím s cenou, co? Víte, co je cena? Kousek jablečného koláče. Legrace, že?"

„Podívejte, jak se McGee vítězoslavně směje," ozval se Meyer.

„Je příjemné být ve společnosti hezkých dívek," souhlasil jsem. „Enelio, jste velmi pozorný. Napijeme se a dáme si večeři. A ony nám pozvednou náladu a zpříjemní čas. A pak se omluvím a vytratím a vy dva si tady můžete spekulovat."

„Počkej!" vyhrkl Meyer. „Ta holka je ještě dítě!" S Eneliem jsme se shodli, že vypadá úplně dospěle. Potvrdili jsme si úterní schůzku. Enelio se šel vysprchovat a převléci, a když se vrátil, dívky z Guadalajary už s námi seděly. Margarita studovala Meyerovu dlaň a předpovídala mu budoucnost a Meyer, věřte či ne, se červenal.

A pak dívky z Guadalajary odešly a vrátily se v přiléhavých šatech a sandálech na vysokém podpatku, s velkými kabelami a jiskřivýma očima. Vypadaly jako zlatá záře slunce v modrém soumraku pod slavnostními světly, nataženými pod střechou jídelen a pod slunečníky. Z tria se stal kvartet za přispění tlumené, ale jasné a vášnivé trubky. Hráli hodně romantických balad Augustina Larryho. Meyer byl lehkonohý, neúnavně tančící medvěd a Enelio Fuentes dobrý a zábavný hostitel. Svět Bundyho, Rocklanda, Carlovy kytary beze strun a letenek do Oklahoma City, které Meyer ráno zajistil všechno to bylo daleko od elegantní střechy, kde vypnuli zařízení na tvorbu vln a kde se barvy světel odrážely v pruzích na nehybné hladině gigantického bazénu.

Mně byla také předpovězena budoucnost. Elena se mi na ruku dívala strašně dlouho, kousala se do rtu, pak se na mne podívala, naklonila hlavu ke straně a neočekávaně zvážněla.

„Nevím, jak to říci. Dějou se nedobré věci. Směješ se, ale jsi smutný. Je to… zlé období tvého života, Trrrravisi."

KAPITOLA DVANÁCT

V pondělí byla přestávka. Tichý den, užitečný jako obklad na ošklivou podlitinu. Meyer vstal podle domluvy brzy ráno, odvážně sedl do našeho najatého vozu a zajel do hotelu Marquéz del Valle pro Litu,

Elenu a Margaritu, které tam bydlely. Všechny je chtěl vzít na vykopávky v Mitle a cestou se ještě jednou zastavit a vzdát poctu velkému stromu, ve kterém, jak přísahal, bude jednou žít.

Spal jsem tak tvrdě, že když jsem se probudil, měl jsem ten vzácný a podivný pocit, kdy si člověk nejenže nemůže vybavit, kde je a kolikátého je, ale dokonce ani co je zač. Útržky snů byly všechny z dětství, a když jsem se ráno podíval do zrcadla, viděl jsem otlačeného, vyzáblého a šlachovitého cizince, viděl jsem vrásky a dolíčky a bílé stopy jizev, táhnoucí se podél tmavě hnědé kůže mého výkonného těla, a žasl jsem, že se dětství může přeměnit v tohle. V takového kostnatého cizince s bledýma očima a rozcuchanými vlasy, který vypadá tak nonšalantně kompetentní a přesto v sobě cítí časté návaly *Weltschmerz*, vleklé nostalgie za neprožité životy.

Po dlouhé době strávené ve sprše jsem vyšel nahoru, sedl jsem si na horní terasu hotelu a dal si snídani, která by bohatě stačila pro tři lidi. Pak jsem seděl v blažené apatii trávení a vychutnával nakonec šálky kávy. Když jsem začal uvažovat o tom, jak by číšníci reagovali, kdybych přišel k širokému cementovému zábradlí a udělal na něm stojku na hlavě, uvědomil jsem si, že se cítím skutečně velmi, velmi dobře. Že se cítím lépe, než bych si zasloužil, jako bych měl neočekávanou dividendu mládí, kterou mohu prohýřit. Pak jsem došel k názoru, jako už asi po desetitisícé, že jsem člověk plný protimluv, že moje vlohy k flámování ze mne už dávno měly udělat ochablou dýchavičnou nafouklou ruinu, kdyby nebyly zkombinovány s železným kalvinistickým svědomím. Toto svědomí, když si povšimne příliš progresivního úpadku, mě nutí do takového tréninku, se kterým by byli pravděpodobně spokojeni desetibojaři. Trénink mě zpětně trestá takovou kondičkou, ze které máte pocit, že by vás žádný maniak nemohl pošramotit ani železnou palicí.

Meyer přijel v půl druhé se třemi drobečky v plavkách. Zatímco se v našem bungalovu převlékaly, vysvětlil mi, že drobeček je prdelka s vřelým sladkým srdcem, kdežto prdelka je talentovaný drobeček, který umí dělat problémy určitého druhu. Ocenil jsem tuto cennou informaci. Informoval mě, že strom je v pořádku, že jel jako o závod a že chápe, proč Mixtekové sebrali Zapotekům Mitlu. Prý hovořil s dívkou z hotelu, od které se dozvěděl, že zrzka si vyzvedla dvě letenky a odletěla.

Dlouhým odpolednem jsme se líně protloukli za přispění slunce, hamburgerů a příjemného, postranního a nenápadného obdivu něžné struktury panen z Guadalajary. Enelio dorazil právě v čase rumových drinků a byl tak navztekaný na aroganci a ignoranci konstruktérů, kteří ho navštívili, že musel uplavat tucet prudkých temp, než se mu zamračené čelo rozjasnilo. Než za doprovodu Lity odjel, přinesl z auta do osvětleného bungalovu mapu, rozložil ji a tužkou nakreslil linku-cestu, po které asi jel vůz Chevy, když ho Laura Knightonová zahlédla.

V úterý dopoledne, něco před jedenáctou, jsme Meyer a já stáli před vstupem do haly Victorie, když Enelio ve žlutém džípu za hrozného řevu pomalu vyjížděl strmou cestou k hotelu. Bylo to co nejdříve, kdy se mohl dostat z kanceláře. Enelio vypadal ve svém bílém loveckém klobouku velmi elegantně a švihácky. Se zářivým úsměvem zastavil několik stop od nás. Džíp byl opatřen těmi speciálními nízkotlakými pneumatikami, které jsou užitečné pro jízdu kamenitým a písečným terénem.

Když jsme se vyškrábali dovnitř, dva mexičtí chlapci, kteří energicky drhli turistický sedan mastnými hadry, přiklusali, aby si svýma jasnýma obsidiánovýma očima auto prohlédli. Dívali se na stojan na kanystr s benzínem a hřídelový nástavec a velký reflektor.

Jeden se druhého na něco zeptal a dostal odpověď pronesenou autoritativním a lehce pohrdavým tónem všech autorit, *Es un heep especial, seguro*.[7]

Enelio se otočil v těsném prostoru a pustil vůz plnou vahou z kopce. Zastavil dole u vjezdu na dálnici pro nákladní automobily. To slovo mi znělo v hlavě. „Počkejte," vyhrkl jsem. „Prosím, počkejte tady chvíli."

Enelio se otočil a podíval se na mne. „Něco jste zapomněl?"

„Na něco jsem si vzpomněl. „J" se vyslovuje jako „h". Jalisco. Jugar. A tak vlastně to, v čem teď jedeme, je heep."

„Ano, je to dobrý vtip. Ale velmi starý," podotkl Enelio.

„Vím, na co naráží," vmísil se Meyer. „To dítě v Mitle. Nerozuměl jsi tomu, co říkal."

„*Heap-di-row. Jeep de rojo. Jeep de color rojo*."[8]

---

[7] *(pozn. překl. - Je to speciální džíp, bezpečný.)*

„Ano, jistě," řekl Enelio. „Červený džíp. A tohle je žlutý. Už je té hry konec?"

Meyer se s trhnutím obrátil téměř úplně kolem své osy, aby se na mne mohl podívat zpříma. „Malíř a sochař. Proč ne? Jak se Mike jmenuje dál? Barrington?"

„A Della Davisová."

„Příliš mnoho slunce v téhle nadmořské výšce," pravil Enelio, „mozek se zavaří a řečí lidí pak nedávají smysl."

„Enelio, jak se jmenuje silnice směrem na letiště?"

„Coyotepecká."

„A asi míli po ní je nějaký penzion, který vyhořel?"

„Znám to místo. Je to už dlouho, co to vyhořelo."

„Mohli bychom tam zajet?" zeptal jsem se. „Chci si něco ověřit." Naklonil jsem se dopředu a do burácení větru a kvílení pneumatik, jak to Enelio rozjel, jsem na něj křičel vysvětlení.

Místo v rozloze asi jednoho akru bylo kolem pozemku obehnáno tlustou zdí z nepálených cihel. Uvnitř a vně zdi stály stromy vrhající stín, ale půda okglo nich byla holá a plochá, osázena sežehnutou a neudržovanou kukuřicí. Přes zeď, která začínala asi sto yardů od dálnice, jsem viděl rozbité a očouzené kamenné stěny budovy bez střechy, s šikmým, naklánějícím se a ohořelým trámem, po kterém se plazila rozbujelá zelená réva. Pod stinnými stromy blízko zdi po levé straně parkoval starý červený džíp. Několik skupinek lidí posedávalo na bobku ve stínu v úctyhodné vzdálenosti a hledělo směrem ke zdi. U džípu stála dvě policejní auta. Byla k němu natočena předky, takže to vypadalo, jako kdyby ho očichávala.

„Děje se tady něco nedobrého," poznamenal Enelio. „To jsou lidé, kteří přestali pracovat na poli a přišli sem okounět. Kvůli maličkosti by to neudělali. Myslím, že se děje něco zlého."

Obě křídla dveří vstupní brány po straně byla otevřena. Uvnitř stál nablýskaný černý Mercedes sedan. V rohu pozemku byla postavena chatrč z nepálených cihel tak, že zeď pozemku tvořila její dvě stěny. K ní se tulily dva dřevěné přístřešky obklopené zdí, na každé straně jeden.

---

[8] *(pozn. překl. - červený džíp)*

Na slunci na dřevěné pořezané lavičce seděl velký mladík. V předklonu, s lokty na kolenou, s vysoko vysazenými rameny a obličejem v dlaních. Měl na sobě špinavé šedé džínsové pracovní kalhoty a čistou bílou košili. Byl bos. Okraj obrovského hladkého plnovousu měl zatočený kolem rukou. Před ním stál plešatý muž v černém obleku a po straně tři policisté v uniformě. Několik kroků za plešatým mužem se nacházel náš známý, seržant Martinez v civilu.

Když jsme procházeli otevřenou branou, vzhlédli k nám všichni kromě muže na lavičce. Viděl jsem, jak se v seržantově obličeji na chvíli objevil poplašený výraz, který však hned vystřídal pohled policajta, který jsem už u něho viděl, i když byl nyní značně umocněn novými okolnostmi.

Plešatý muž zvolal: „Enelio! Co kdybychom tě tady využili k tlumočení?“

Přistoupil k nám o několik kroků. Enelio nás představil doktoru Franciscu Martelovi, ale doktor pak začal mluvit španělsky tak rychle, že jsem vzdal snahu cokoli z toho pochytit. Hodně gestikuloval a ukazoval a mluvil s dramatickým důrazem. Seržant se k nim připojil, chvíli diskutovali a potom k nám Enelio přistoupil a řekl, co se stalo.

Před hodinou vyběhl nějaký člověk a zastavil autobus mířící do města. Řidiči oznámil, že za touto zdí umírají lidé. Řidič zastavil u prvního telefonu a ohlásil to. Policejní sedan dorazil těsně před sanitkou. V prachu u brány ležela roztažená mladá černá dívka, zabitá jedním úderem, který šel jasně zezadu a poškodil jí lebku tak, že v prachu byly patrné stříkance jejího mozku. V přístřešku se nacházel velký blonďatý Američan, který měl celou levou horní polovinu čela vmáčknutou dovnitř. Srdce mu ještě bilo, ale přestalo, ještě než ho stačili naložit do sanitky. Blízko něj ležela Mexičanka, kterou rovněž zabil podobný obrovský úder přes levé ucho. Oči měla doširoka otevřené, vylezlé z důlků vlivem hydraulického tlaku vzniklého v mozkové schránce. A ten s těmi černými vousy seděl na zemi s hlavou v klíně a plakal. Říkal, že přijel několik minut před policií a našel je takhle.

„Identifikovali ho?“

Seržant přinesl turistický průkaz s ohnutými rohy a skvrnami od potu. Inkoust podpisu byl rozmazaný. Byl to Jerome Nesta. Enelio pravil: „Martinez ví, že se provinil tím, že je v Mexiku ilegálně. Průkaz je

prošlý. Když je vinen jednou věcí, je vinen vším. Takhle pracuje úřednická hlava, že? Takže mi dovolili se ho ptát. Pojďte poslouchat. Možná, že vy dva na něco přijdete a trochu mi pomůžete.“

Enelio se před Nestou posadil na paty. „Jerry?“ začal měkce. „Hej ty, Jerry!“

Hlava se zvedla z dlaní. Oči se jaksi nehodily k mužnosti a vitalitě velkého černého plnovousu. Byly šedomodré, váhavé a nejisté. A červené od pláče.

„Jak se cítíš, chlapče?“ zeptal se Enelio.

„Všichni…. všichni tři. Ježíšikriste! Všichni tři. Nemohu… nemohu prostě uvěřit, že je to pravda.“

„Kdo to udělal, Jerry?“

„Já *nevím!* Nikdo tady nebyl. Nikoho jsem neviděl. Přišel jsem a zavolal na Dellu; protože jsem chtěl vědět, kam mám dát ty věci.“

„Jaké věci?“

„Věci, které jsem přinesl z města. Byla teď řada na mně. Nikomu se se mnou nechtělo. Luz prala, Mike byl zabraný do malování a Dellu bolela hlava.“

„Ty jsi jel džípem do města?“

„Ano, pane.“

„Kdy jsi odtud odjel?“

„Nevím. Možná chvíli před desátou. Koupil jsem ovoce, ředkvičky a fazole a kilo těsta na tortily pro Luz. Myslím, že jsem byl pryč asi hodinu.“

„Jak dlouho po tobě přijela policie?“

„Nevím. Asi za dvě minuty.“

„Jerry, nemohl bys to určit přesně? Kdy ses vrátil?“

„Nevím jak.“

Enelio vstal, přistoupil k doktorovi a chvíli s ním hovořil. Přešli k jednomu z přístřešků a doktor ukázal na tmavou skvrnu v prachu a na kamenech. Enelio se vrátil a sedl si na lavičku vedle Nesty. „Viděl jsi něco neobvyklého nebo slyšel jsi něco neobvyklého cestou z města nebo na dálnici?“

„Nepamatuji si na nic.“

„Vůbec nic zajímavého?“

„Ach, počkejte. Něco ano. Hned za městem, tam, jak jsou železniční koleje, ležel převrácený náklaďák a motor mu hořel. Lidé pobíhali okolo a křičeli, házeli na něj hlínu a nějaký člověk ho hasil dekou.“

Enelio řekl: „Máš ty ale štěstí. Policajti to viděli také a chvíli se tam zastavili. Zrovna to hasili. Takže přijeli, jak jsi říkal, minutu nebo dvě po tobě.“

„Jaký je v tom rozdíl?“

„To nebyli lupiči, Jerry. Nikdo se nedotkl ničí kapsy nebo peněženky. Doktor tvrdí, že podle té krve tady se to muselo stát nejméně dvacet minut předtím, než se sem dostala policie.“

Jerry zíral na Enelia. „Ti zatracení hlupáci by si mysleli, že bych zabil své přátele?“

„Právě ti jsou nejvíce zabíjeni. Příbuzní nebo přátelé. Velmi málo lidí zabije cizího člověka. Řeknu seržantovi, co jsi vypověděl.“

Sedl jsem si na Eneliovo místo. „Jak to, že ty a Luz jste se přistěhovali k Mikeovi a Delle?“

Podíval se na mne zmateně. „Kdo jste?“

„Jmenuji se McGee. Snažil jsem se tě najít. Našel jsem místo, kdes bydlel v Mitle.“

„Proč jste mne hledal?“

„Jenom abych zjistil, co bys mohl vědět o Bix Bowieové.“

„Bix měla nehodu a zabila se.“

„Já vím. A Car1 Sessions zemřel na předávkování drogami. Takže jediní, kdo by mi mohli něco říci, jsi ty a Rocko.“

„Proč by měl někdo něco o Bix vědět? Možná Minda. Stalo se to potom, co se všichni rozdělili.“

„Jedna dívka, jmenuje se Gillian, tě viděla v Mitle a pověděla to své přítelkyni. Gillian s tebou mluvila a tvrdila, že jsi nebyl moc přívětivý. Zeptala se tě, kde je Rocko, a tys řekl, že nevíš.“

„Nevěděl jsem to a nevím to. Byl jsem poslední, kdo se oddělil. Potřeboval jsem vypadnout z jeho společnosti. Bylo mi tam dost zle. Musel jsem se pokusit se ho zbavit. Ještě na tom nejsem úplně dobře. Zvoní mi v uších, třesu se a někdy nemohu zaostřit. Mám hrozné sny, ale už nemám halucinace. Luz se o mne starala, když jsem na tom byl opravdu, opravdu špatně. Ani nevím, jak jsem se do Mitly dostal. Vytáhla mě z příkopu a sehnala kamarády, kteří jí se mnou pomohli pod střechu. Měl jsem takový pocit, že se mne Rocko pokouší Zabít, znáte

to, bylo to jako paranoická idea a musel jsem s tím přestat. Bože! Proč by někdo zabíjel Luz? Víte, že měla nádherný úsměv? Když se usmála… Říkám vám, že v tom bylo něco jiného.“

„Bylo to tady lepší než v Mitle?“

„Ach, jistě. Na Mikea jsem narazil tam na vykopávkách, dali jsme se do řeči, vzal jsem ho k sobě a ukázal mu velkou dřevěnou hlavu, na které dělám. Tak se na ni přišel podívat a líbila se mu. Víte, je tady moc lidí, kteří pořád mluví o tom, že něco dělají. Řekl jsem mu, že se strašně snažím dělat, protože už to trvalo tak dlouho. S ním jsem se stabilizoval. Bral jsem něco, co mi nedělalo dobře, ale teď že jsem čistý a zůstanu tak. Přiznal jsem se mu, že jsem osamělý, když neumím moc Luzin jazyk. A on mi pověděl o volném místě tam u něj a že Della by měla ráda pomocnou ruku. Takže proč ne? Najali jsme chlápka a naložili tu velkou hlavu na džíp, sbalili se a přišli sem. Luz se chvíli chovala k Delle divně, ale pak si na ni zvykla. Začaly spolu vycházet. Ale… nemají… neměly moc času poznat jedna druhou. Ach k čertu! Je to taková hrozná ztráta! Della byla těhotná. Proto ji bolela hlava.“

Enelio se pomalu vrátil k Jerrymu. „Chtějí ještě provést další vyšetřování, ale protože čas, kdy ses vrátil, pasuje a nemohou najít žádnou zbraň, mělo by to s tebou být v pořádku.“

„Jeden z nich si prohlížel mé sochařské paličky.“

„A byl by málem brečel, protože by to mohla být taková příhodná věc k použití, až na to, že by tam musela pulsovat krev. Krev a kůže a vlasy. A fantastická síla. Ale zadržet tě musí stejně.“

„Proč?“

„Tvůj turistický průkaz není v pořádku. Máš peníze na cestu domů?“

„Sakra, ne.“

„Tak tě dají do vazby a požádají americkou ambasádu, aby to zařídila.“

„Podívejte, já jsem zapomněl, že průkaz vypršel! Vůbec jsem si na to nevzpomněl. Nechci sedět v žádném mexickém vězení.“

„Nikdo z těch, co tam sedí, to nechce.“

Vzal jsem Enelia stranou. „Chci s tím klukem mluvit o samotě a ve správném a uklidňujícím prostředí. Je nějaká cesta, jak ho dostat ven?“

„Chcete mu zaplatit cestu do Států?“

„Pokud to pomůže.“

„Chcete dát malý dárek policejnímu sociálnímu fondu?“

„To je?“

„Pět set pesos.“

„Jistě.“

„Tak je nechte, ať si ho tam nechají přes noc, a ráno uvidíme, co budeme moci dělat. Možná, že zítra budou šťastni, že se budou moci zbavit každého malého problému. Dnes sem přijedou novináři z Mexico City. Bude to velký průšvih. Úřad pro cestovní ruch to nevezme dobře. Tohle má totiž být taková krásná bezpečná země, že? Ale vždycky jsou nějací hlupáci, kteří jdou do zapadlých oblastí, kde jsou Indiáni ještě zatraceně divocí. Vůbec nemluví španělsky. Krutá země, krutí lidé. Vyjížďky v kánoi. Turistické výpravy. Přijď se podívat na zajímavé Indiány a nech si podřezat zvědavý krk a nech se nahý hodit do zajímavé řeky. Tamto je jedna stránka, tohle je ta odvrácená. Přes hranice přijíždí jeden a půl milionu aut. Chvíli tady pobudou. A jen bůh ví, kolik jich přijíždí do měst v pohraničí jenom na den. Je to velký byznys. Přijeďte si do okouzlující Oaxacy pro velkou ránu do hlavy. Travisi, příteli, než pustím tady toho vousáče se smutnýma očima na svobodu, musím se ujistit, že bude všechno v pořádku. Myslíte, že všechno proběhne hladce?“

„To se dovím, až s ním promluvím. Když se mi jeho vibrace nebudou líbit, může si jít zpátky sednout.“

Meyer k nám přistoupil: „Pojďte se na něco podívat.“ Zavedl nás k mezeře mezi vepřovicovou zdí a dřevěným přístřeškem. Stála tam dřevěná socha. Hlava vysoká pět stop, vyřezaná, opracovaná a vyškrábaná dlátem ze starých šedých trámů sešroubovaných dohromady. Byl to stejný zapotecký obličej, jaké jsou na starých kamenných reliéfech. Měl stejně krutý zadumaný pohled ztracených století a zapomenutých mýtů. Náboj jí dodávala velikost, hmotnost a struktura starých trámů. Neměla krk. Pevně seděla na velké tvrdé šířce čelisti. Mohl v tom být možná jenom nějaký klam způsobený vlastní nejistotou, ale vyzařovalo z ní něco, co vás nutilo mluvit pokorně.

„Parchant,“ pronesl Enelio pomalu.

Jerry Nesta přistoupil za nás. Měl s sebou muže v uniformě. Nesta řekl: „Musel jsem najít kovové kusy a vyrobit si nářadí. Ostřil jsem je

o kámen. Pořád jsem myslel na celou sochu a na to, jak bude stát. Myslel jsem, že by mohla stát někde v rohu starého chrámu a dívat se. Ne jako kněz nebo voják, ale jako jeden z dělníků, kteří stavěli všechny ty stavby a umírali přitom. Jako kdyby se kněží rozhodli, že ti bezejmenní lidé by měli mít svou vlastní sochu, ale ne z kamene. Mike si myslel, že je… říkal, že je…“

Odvrátil se. Brzy nato ho posadili do auta a odvezli. Nechali tu hlídkovat auto a dva muže. Když jsme odjížděli, ti tišší lidé byli stále pod stromy a dívali se k místu vraždy.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Hodiny strávené na coyotepecké silnici odkrojily příliš velkou část Eneliova času, kdy nám mohl být k dispozici. Řekl, že průzkum nevyznačené cesty budeme muset odložit na později.

Zavezl nás do centra města. Děvčata z Guadalajary měla v plánu dopoledne nakupovat a dát si pozdní oběd na terase Marquésu, kde jsme se k nim měli připojit, pokud bychom přišli včas. Jinak se uvidíme po siestě. Ale na oběd bylo ještě příliš brzy. Enelio pravil, že by také mohl vyčistit další čtvereční palec svého pracovního stolu a že se uvidíme později. Meyera jsme vysadili blízko velkého obchodu s fotoaparáty na Hidalgu a Enelio se mnou objel zocalo a vysadil mne před hotelem. Bylo tu nějakou divnou náhodou místo na zaparkování, takže zabrzdil a zajel tam.

„*Momentito*, příteli.“ Seděl velkýma rukama na volantu a zamračeně se díval přímo před sebe. „Jednu věc jsem nevěděl. Nevěděl jsem, že budu mít tak naspěch. Nevěděl jsem, že se stane tolik věcí, které mne budou zdržovat. Takže jsem udělal to, že jsem vás dva pasoval na turistické průvodce a řidiče taxíků pro tři drobečky. Říkám svému svědomí, proč ne? Který muž by neměl potěšení být s maličkým hejnem zářivých ptáčků? Ale na něco jsem zapomněl. Jste tady kvůli

smutné a vážné práci, že? Ach bože, ta krev na prašné zemi stačí, abych se probudil. Chci říci, že pokud jsou pro vás břímě, dá se to zařídit.“

„Nejsou břímě, amigo. Jsou dobrým kontrastem.“

„Jste si jistý? Dobře!“ Usmál se a mrkl. „Povím vám, že ty dvě sestry jsou z vás dvou velmi zmatené. S Litou jsme už dlouho staří přátelé. Svěřila se jí, co je mate, a ona mi to pošeptala. Tahle děvčata na dovolené, milý McGee, si krásně užívají. Ale takové hezké holky chtějí od dovolené, aby mohly říct ano nebo ne. Nevědí, co z toho bude. Hodně závisí na tom, jak je požádáte, že? Ale když si pak vzpomenou na dovolenou, chtějí, aby si mohly říct: je mi líto nebo jsem ráda, že jsem řekla ano, nebo je mi líto nebo jsem ráda, že jsem řekla ne. Margarita si myslí, že Meyer je jeden z největších mužů naší doby a Elena si začíná myslet, že je možná ošklivá nebo že používá špatnou zubní pastu. Řeknu vám jedno. Jestli neznáte dnešní mladé zaměstnané Mexičanky, možná, že se bojíte, že chtějí něco stálého, že vás chtějí ulovit. Na to zapomeňte. Tohle je dovolená. Umí se o sebe postarat docela dobře, a než vás poznaly, byly dost rozčilené, že pro ně chci najít Američany. Protože Američani, které znají, se zajímají jen o to jedno. Dělejte, jak myslíte. Říkám jenom, že jsou zmatené. Ale jestli je požádáte a ony svolí, povím vám, že to značně odvrátí vaši pozornost od vážné práce, kterou tady děláte. Ne prosím, nechci, abyste mi odpovídal nebo abychom o tom dál mluvili. Na viděnou, příteli.“

A pak širokým obloukem vyjel a strach z budoucnosti rozptýlil v houfu kol a skútrů. Na hotelové terase jsem zabral stůl pro čtyři. I když se blížila doba největšího denního ruchu, nebylo tu tak plno jako obvykle. Daleko méně mladých vysokoškolského věku. Bylo načase zamířit domů, ořezat tužky a vrátit se do školy. Slyšel jsem kolem sebe hovory turistů, několik z nich popisovalo senzační a značně pokroucené verze náhlé smrti na coyotepecké silnici. Jedna matróna v květovaném vysvětlovala za chůze hlasitě svým přítelkyním, že nějaký hippie vrazil nůž do pěti dalších narkomanů, a protože kladl odpor při zatčení, byl zabit.

Najednou přicupital Wally McLeen a plácl sebou do jedné z prázdných židlí. „Pamatujete se na mne, Travisi? Wally McLeen? Bože, to

je ale hrůza, co se stalo! Slyšel jste o tom? Dnes ráno zabili dvě bezvadná děcka…“

„Mika Barringtona a Dellu Davisovou. A jedno mexické děvče.“

„Lebky měli napadrť. Úplně napadrť. Znal jsem ta děcka. Samozřejmě, že ne moc dobře, protože nejezdili do města často. Mou Mindu znali jenom povrchně. Vlastně ke mně byli velmi milí, protože věděli, že jsem se upřímně a poctivě snažil zdržet jakéhokoli emocionálního soudu o tom, že spolu žije běloch a černoška. Chci tím říci, že pro jakýkoli mladý pár je těžké to zvládnout, i když mají stejné kořeny, že? Ale já myslím, že opravdový cit musíte respektovat, ať ho najdete kdekoli. Nikdo, kdo byl s nimi, nemohl nevidět, že jsou zamilovaní a že se strašně snaží, aby jim to fungovalo. Zdá se, že rozdílnost rasy teď už pro nás nepředstavuje žádný problém, že? Umírání je pro každého stejné. Pokud vím, domnívají se, že to udělal kluk jménem Jerry Nesta pod vlivem drog. Pamatujete si, jak jste se mne vy nebo Meyer ptal na Jerryho Nestu a Carla Sessionse? Zjistil jsem od té doby, že byli ve stejné skupince, která sem společně přišla jako moje Minda! Věděli jste, že Sessions zemřel?“

„Slyšeli jsme o tom.“

„Pokud vím, tak na drogy. Nu, jestli brali drogy, jsem si jist, že od nich Minda odešla při první vhodné příležitosti, která se jí naskytla. I když jsme spolu nemohli komunikovat, vím, že si příliš cenila svého těla, než aby ho týrala drogami. Ale budu se muset smířit s reálnou možností, že užívá marihuanu a pravděpodobně LSD. Čas od času to bez nějakého velkého efektu také zkouším. Ale měl jsem několik období nového druhu sebeuvědomění, byl to takový duchovní pocit spřízněnosti se vším živým a s celou historií. Myslím si, že znalost těch účinků mi pomůže navázat vztah k Mindě, až se sem vrátí. Domnívám se, že Jerry Nesta možná věděl, kdy se sem vrátí nebo jak se s ní spojit, takže jsem ho všude hledal. Víte, že jsem dvakrát dnes ráno jel na své Hondě přímo kolem toho místa, kde se to stalo? Jednou na letiště a jednou zpět!“ Jeho oči za tlustými skly vypadaly vyvaleně.

„Wally, Wally. Takže Honda.“

„Najmul jsem si jednu hned, jak jsem sem přijel. Ze začátku to bylo docela drsné, všechny ty náklaďáky a autobusy, ale teď už si na ní začínám být docela jistý.“

„A ty korále, Wally?“

„Nu… ty jsou z trhu. Jsou z obratlích páteří malých rybek, obarvené rostlinnými barvami.“

„A tohleto je nebo bude kozí bradka?“

Nešťastně se zasmál a sáhl si na bradu. „Vinen. Nevím, co by tomu kluci doma řekli. Ale je to jako… ochranné zbarvení, Trave. Tahle děcka, pokud vás označí za paďoura, jsou naprosto krutá a nelítostná. To je něco, čemu ještě nerozumím – ta krutost. Hned první večer, co jsem byl tady, nějaký kluk ze mne udělal úplného hlupáka. Myslím, že jen tak z legrace. Celý den jsem byl tady na terase a chodil po zocalu a po trhu a každého děcka, které jsem viděl, jsem se ptal, jestli znají Mindu McLeenovou. To ráno jsem právě přiletěl z Mexico City, v úterý ráno. A tenhle mladík se mne zeptal, jestli hledám Mindu, a odvedl mne do barového salónku, do jednoho z těch kruhových boxů. Bylo tam úplně prázdno. Hoch byl velmi tajemný a opatrný. Sdělil mi, že možná Mindu zná a asi ví, kde je. Minda prý zřejmě má nějaké potíže a na kolik bych si cenil, kdyby ji z toho dostal a předal mi ji. Musím se přiznat, že jsem byl nedůvěřivý. Nakonec jsme se dohodli, že jestliže mi přinese nějaký důkaz, jako třeba vzkaz od ní, dám mu pět tisíc dolarů, a až mi ji přivede, dám mu dalších pět tisíc. Ale už se neukázal. Byla to hra. Povídačka vymyšlená proto, aby mohl vyprávět, jak mne napálil. Je těžké mu odpustit, ale myslím, že mohu.“

„Takže ty korále, Honda a kozí bradka jsou jenom přestrojení, aby se nepokoušeli si z vás střílet?“

„Ach ne! Je to upřímnější. To by v minutě poznali. Víte, včera v noci se tady na terase muselo o půlnoci motat nějakých třicet nebo čtyřicet děcek na večírku na rozloučenou. Většina z nich dnes ráno odjela. A já jsem tam opravdu zapadl, Trave. Mluvili se mnou úplně normálně. Věděli, že se pokouším najít Jerryho Nestu, a jedna dívka mi prozradila, že je Jerry na tom špatně. Žije prý s nějakou Mexičankou v nějaké chatrči v Mitle. A pumpuje z turistů peníze na živobytí. Ale já si myslím, že by mohl mít *nějaké* útržky informací o tom, kde je moje Minda a kdy se sem plánuje vrátit. Myslíte, že by mi dovolili, abych s ním promluvil ve vězení?“

„Proč ne?“

„Není ale v izolaci nebo něco takového?“

„Ne. Mohl dokázat, že byl ve městě, když se to stalo. Vrátil se džípem a našel už ty tři mrtvé.“

„Proč je tedy ve vězení? Na to mi tedy odpovězte.“

„Protože mu propadl turistický průkaz a nemá peníze, Wally.“

„Ach. Takže to, co o něm každý říká –“

„Je nepřesné.“

„Jak to, že o tom tolik víte, McGee?“

„Stavěl jsem se tam. Přátelská návštěva, ale přijel jsem příliš pozdě.“

„Aha. Nu, myslím, že se raději pokusím za Nestou zajít. Tak… ještě jednou děkuji.“ Zvedl se. „A kdybyste se náhodou dozvěděl něco o Mindě, cokoli, jsem přímo tady v hotelu. Pokoj č. 12. Můžete mi nechat vzkaz ve schránce. Byl bych vám velmi vděčen.“

Byl pryč asi dvě minuty, když se Meyer se slaměnou taškou plnou dárkově zabalených věciček posadil ke stolu a zeptal se: „Hádej, kdo mě skoro zajel?“

„Wally McLeen na své Hondě.“

„Kdybych tě neměl rád, McGee, mohl bych tě velmi snadno nenávidět. Takže jsi ho viděl. Dobrá, víš co mě na něm zarazilo? Jaká věc?“

Zkoušel jsem na něj korále, pak kozí bradku, ale on blazeovaně říkal ne. „Nejlepší, nezapomenutelná věc bylo to, co jsem viděl, když se s duněním a sevřenou čelistí přehnal kolem. Leskly se na slunci. Staromódní, cyklistické spony. Bože, s kalhotami úhledně svinutými a připevněnými, aby držely na místě.“

„Závidím ti ten pohled,“ pravil jsem. Seznámil jsem ho s obsahem našeho rozhovoru: Zjistil jsem, že Meyer chtěl vědět více, než jsem považoval za hodna sdělení. Nechal mě dvakrát zopakovat to o tom chlápkovi, který Wallyho balamutil divokou povídačkou o Mindě, a chtěl, abych se to pokusil převyprávět Wallyho slovy.

„Ouha! Přestaň nebo mi alespoň řekni, co tím sleduješ.“

Usmál se na mě samolibým úsměvem Buddhy, který by člověka dokázal snadno dohnat k zuřivosti. „Starý příteli, strašně nerad bych si myslel, že tě jistá dáma urozeného původu svým dováděním přivedla do permanentního stavu polovědomí. Rovněž bych nerad uvěřil, že včerejší lenivé slunce ti zavařilo bílkovinu v hlavě. Proč by ses tedy nepokusil za pomoci jedné malé stopy si to rozebrat úplně sám? Představ si jenom, že ten chlápek, co chtěl Mindu prodat jejímu otci, se

jmenoval Rockland.“ Za několik minut promluvil znovu: „Obličej ti celý září pohledem rudimentární inteligence. Nyní to zkus nahlas.“

„McLeen říká, že je tady od prvního. Takže mohl přijet posledního července. To byl čtvrtek. Byl to den, který Rockland celý i s částí večera strávil mimo hnízdečko na Calle las Artes. Když se pak vrátil, požádal o půjčku tří tisíc. A vzbudil u Bruce Bundyho podezření, protože se nenaštval, když byl odmítnut. Takže všechny ovečky Rocklanda opustily, z kempu ho vykopli, a tak se snažil sehnat dost peněz za jakoukoli cenu. Takže možná v ten čtvrtek strávil hodně času tím, že se snažil zkontaktovat s Mindou McLeenovou. Věděl,

kde je, ale ten dům Vitrierové je pevnost. A myslím, že žádná z těch děvčat by nebyla moc žhavá vidět Rocklanda, ať už z jakéhokoli důvodu. Ale řekněme, že s ní skutečně navázal styk nebo že přišel na to, jak by ho mohl navázat později.“

„Vzpamatováváš se dobře,“ poznamenal Meyer.

„Takže Rockland Bundyho odepsal, alespoň pokud se týká jakéhokoli dobrovolného daru. Rozhodne se tedy, že odejde s věcmi, které se mu zdají nejcennější, protože si myslí, že Bundyové tohoto světa zpívají zřídka. Raději škodu odepíší, než by s tím šli na policii. Ale Bundy byl příliš mazaný. A když se Rockland pokusil vzít do zaječích, Bundy na to šel moc tvrdě. Rockland dostal pořádnou nakládačku. Asi mu z toho bylo zle. Ale v sobotu musel odtud vypadnout, aby se setkal s Mindou.“

„Čeho se asi bál nejvíce?“ zeptal se Meyer.

„Myslím, že si asi uvědomil, že pokud by Wally McLeen našel svou dceru, byl by to naprostý konec šance prodat mu informace a dívku mu za peníze dopravit.“

„Takže máme mezeru v časovém sledu. Za více než dvacet čtyři hodin v neděli odpoledne máme Bix a nějakého Američana nahoře na tom kopci. Se zaparkovaným autem, oba jsou venku a hovoří spolu. Protože to bylo Bundyho žluté auto, můžeme předpokládat, že to byl Walter Rockland s Bix. Musel se nějak dostat dolů z kopce. Mohl z něj sejít po setmění. Ale než by se dostal až do údolí, bylo by už úplné světlo.“

„Nebo měl s někým domluveno, že ho vyzvedne.“

„Už na to neměl lidi," nesouhlasil Meyer. „A kdyby to měl domluveno, museli bychom předpokládat, že věděl, že ona odjede autem a dolů už nedorazí. Jak si tím mohl být jistý? Jaký by byl motiv?"

„Pak je tady další mezera do úterý do rána, kdy si vzal z Bundyho přístřešku vůz."

Meyer zavrtěl hlavou. „Nepasuje to dohromady. Nic z toho. Prostě nemáme dost chybějících kousků, abychom vůbec mohli říci, kolik nám jich ještě chybí. Pokud Jerome Nesta nebude ochoten mluvit, můžeme to zrovna tak dobře zabalit. A možná nám nepomůže, ani když bude mluvit."

Pak se k nám s velkým rámusem a švitořením přinesly sestry z Guadalajary, obložené nákupy. Došlo k hromadnému organizování děvčat a balíčků. Byly pořád až zběsilé a dychtivé nakupovat. Vypadaly jako nákladná parodie totálního vyčerpání. Ponořily se do tašek a balíčků, otevíraly malé, aby jim náš obdiv dodal ujištění a roztrhávaly rohy těch velkých, aby nám ukázaly vzor a strukturu zářivých látek.

A kde je Lita? Ach, tady ve městě je někdo, koho musí navštívit, nějaký starší pár, přátelé její matky, a ona to pořád odkládala. Takže nakonec jim zavolala a oni ji pozvali na oběd. A zdá se, že doba byla k tomu stejně příhodná jako kdykoli jindy, takže zatelefonovala Eneliovi, informovala ho a šla na návštěvu k těm dvěma starým lidem. Takže Enelio také nepřijde.

Obě sestry měly žízeň a byly vyhládlé, takže hned jak se přineslo pití, objednaly si oběd. Pak šly švitořivě nahoru do svého malého apartmá, aby si odložily nákupy a upravily se.

Číšníka podrobily úsečnému výslechu a tak jsme si objednali to, co ony. Bylo to opravdu moc, moc dobré a vůbec ne těžké.

Po obědě Margarita, ta, co uměla anglicky nejlépe, řekla: „Meyere, chtěla bych, abys pro mě něco udělal. Je to taková hrozně sobecká záležitost a pro tebe moc nudná. Jsem hloupá. Můžeš říci ne, prosím."

„Říkám ano. Dobrá."

„I když nevíš, o co jde! Pamatuješ, jak jsem cestou na Mitlu po pravé straně viděla ten krásný šál a křičela na každého, aby se podíval? Tady na trhu *žádnou* takovou barvu nemají. Musím ho mít, Meyere. Musím jet do Mitly a koupit si ho nebo bude navždy ztracen a jiný už nikdy neuvidím."

„Takže pojedeme všichni do Mitly. Ano, Travisi? Bez problémů, dámy.“

„Prosím, bez Eleny,“ oznámila Elena. Zadní částí pěsti zakryla gigantické zívnutí. „Pojedete vy tři. Já tady sedím a pak nahoru spím, myslím.“

„Dobrá,“ souhlasil jsem. „Jestli vám to nevadí, tak i bez McGeea.“ Nevadilo jim to. Poté, co jsem poradil Meyerovi, aby hledal klíčky od Falcona na mém stolku, vzali si nahoru do hotelu taxíka. Pozorovali jsme lidi, kterých bylo v době siesty málo a pohybovali se pomalu.

„Požádám o jednu laskavost taky? O.K.?“

„Jistě, Eleno.“

„Což si trochu zaplavat v tom krásném bazénu, jak jsme byli?“ Souhlasil jsem. Šla nahoru a rychle se vrátila s malou modrou taškou z letadla. Pomalu jsme došli k frontě taxíků na ulici, kde byla pošta, a vzali si do hotelu taxíka. Nejdříve se v našem bungalovu zvaném Alicia, převlékla a vyšla v úzkých bikinách, které se skládaly z pěnových vrstev zvrásněných horizontálních bílých kanýrků. A než jsem se dostal nahoru, ona už v koupací čepici zdobené zářivými plastikovými sedmikráskami plavala v bazénu. Lidé se opékali na slunci a kromě několika dětí na mělkém konci jsme měli bazén pro sebe. Byla neobratná, ale horlivá plavkyně, která se moc kolébala a mlátila sebou, vydávala příliš mnoho energie a pokoušela se držet hlavu příliš vysoko. Poradil jsem jí několik věcí a plaval vedle ní. Učila se rychle, byla moc spokojená a zkoušela to znovu a znovu, dokud se nezadýchala a nezačala prudce oddychovat. Vylezli jsme ven, sňala si čepici a povzdechla: „Myslím, že už dost. Dobrá?“

Sešli jsme zpět do Alicie mezi bungalovy. Odemkl jsem dveře a sedl si na verandu, zatímco se šla převléknout. Slyšel jsem rachot, jak zatáhla rolety.

„Tuh… rrrravis? *Por favor*, *ayudarme*?[9] Tahle věc je zacvaklá.“

Když je něco zacvaklé, člověk musí jít dovnitř a dámě to odcvaknout. Stála ke mně otočena zády mezi koupelnou a postelemi v bikinách a pohledem přes rameno mi označila zacvaklý patent nebo závěr či co to bylo vzadu na horním dílu bikin.

[9] *(pozn. překl. Pomůžete mi?)*

Tak jsem k ní šel. Přetáhla si dlouhé tmavé vlasy dopředu a stála s ohnutou hlavou. Držela vršek bikin rukama na prsou. Bikiny spojovaly dvě spony, schované za volány. Vložil jsem pod jednu palec a znovu se uvolnila, vložil jsem palec pod druhou a ta se uvolnila také a dva látkové pruhy se volně houpaly po straně hrudního koše. Stála bez pohnutí: Měla pružná a pěkná záda. Na zádech a ramenou se třpytily kapičky vody. Uprostřed hebkých hnědých zad se táhla dolů rýha. Dole bledé, bledší než její kůže, nejmohutnější blízko vertikální brázdy. Spodek bikin ji těsně obepínal nad nejširší částí boků a ty dvě půvabné a něžné prohlubeniny dívčího pasu nechával obnažené. Nechával obnažené dva dolíčky v medově slunečné hnědi, na půl natažené dlaně od sebe, pod úpatím páteře.

Takže reakcí je souhlas, nadšení a něha, vyjádřená velmi pomalým, velmi přesným a velmi opatrným položením mužských rukou na nejštíhlejší část pasu, s palci opřenými o záda a namířenými směrem vzhůru paralelně s centrální dělicí čarou zad, vnější hrany rukou opřené o hebkou křivku tam, kde se začínají vzdouvat boky. Zachvěla se pod dotekem, zvedla hlavu a opřela se o mne. Sklonil jsem se a políbil ji rameno blízko hrdla. Ucítil jsem vlhkost několika pramínků vlasů, které čepice neochránila. Dýchala pravidelně, slyšitelně, zhluboka, a když jsem ji k sobě otočil a políbil na ústa, měla oči veliké a téměř zavřené.

„Ale… mohou se vrátit," šeptl jsem.

Slabě zavrtěla hlavou a promluvila přes měkké a téměř zavřené rty. „Ne, ne. Vezme Meyera do Marquésu, aby se podíval na šaty, co si koupila. Zkouší si je pro něj, žádný spěch. Moje sestra si koupila zatraceně moc šatů."

Takže jdete zavřít dveře na zástrčku a pokoj se zbarví od slunce pronikajícího trhlinkami v zavřených lištách do zlata. Chce, abych se na ni díval a současně je plachá. Je dychtivá i bojácná. Má už něco málo zkušeností, přesto je nejistá. V teple vydává sladkou a ostrou pižmovou vůni, která k ní patří. Když se jí to líbí, usmívá se tajným vnitřním úsměvem. Má dlouhé pevné břicho, pružné široké boky a silná stehna, ale přesto nepředvádí žádné rafinované rutinní profesionální výkony a svalovou souhru. Žádné nastudované prastaré úskoky a to je sladká a prostá úleva. Jak se blíží vyvrcholení, její tělo žhne, prsa naběhnou a ústa se otevřou. Silný a mocný tepot srdce se prohloubí,

divoce, jakoby v úleku. Oči bloudí po šerém pokoji. Hlavou zmítá ze strany na stranu a její pohled je nejistý z toho, co se to v hlubinách jejího těla vzdouvá. A pak je to tady. Ona slabě a strašně sladce zasténá a pevně mě sevře jako vystrašené dítě.

Siesta je sladká a světlo zlatavé, když se živý mladý obličej na polštáři dívá zblízka do vašeho. Když vám u úst horce vydechuje, pomalými prsty kreslí po obočí, rtech, po líci a bradě. Nic už není zacvaklé. Všechno bylo rozepnuto a uvolněno za pomoci lsti, která byla tak roztomile naplánována. To nebylo možné popřít, i kdyby se snad někdo tou myšlenkou zabýval. Eleno, budeš už pro mě navždy ztělesňovat mexická odpoledne.

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

Ve středu v jedenáct hodin dopoledne přivedl Enelio Fuentes do našeho bungalovu v hotelu Victoria Jeromeho Nestu. Nesta byl zamračený a mlčenlivý. Oblečený byl stejně, ale jinak bych ho nepoznal.

Enelio nám vysvětlil: „S tím hustým plnovousem mu dali vybrat. Buď si ho sundá sám, nebo ho svážou a oholí mu ho velkým tupým nožem. Sestřih dělal bachař, který neměl talent, co?“

„Jen se smějte,“ zamumlal Nesta. Plocha, kde se skvěl plnovous, byla modrobílá a na půltuctu místech poškrábaná. Temeno mu bledě prosvítalo skrz krátké černé štětiny. Bez plnovousu vypadal starší. Pamatoval jsem si, že je mu dvacet šest. Vypadal na třicet. Ústa mu rámovaly dvě hluboké rýhy. A bez plnovousu vypadal skoro křehce. Velké ruce byly plné mozolů od práce s paličkou.

„Na jednu věc zapomněli,“ pokračoval Enelio. „Když u něho venku stojíte po větru, není to zlé. V autě mějte otevřené okénko a buďte u něho blízko, je to velmi důležité. V takhle velké místnosti je nemožný. Nedá se to vydržet.“

„Jdi se vycpat,“ zabručel Nesta se sklopenýma očima.

Šel jsem do šatny a našel světle hnědé kalhoty, které jsem nikdy moc rád nenosil a bílou sportovní košili, která byla, navzdory všem instrukcím, naškrobená. A nějaké vyprané žokejské trenýrky a ponožky, které prošly svědomitými a chrabrými službami pro hotelové hosty. Podal jsem mu balíček a vybídl ho: „Jdi dovnitř a umyj se."

„Jdi se vycpat," odsekl znovu.

„Enelio, můžeš tu věc vrátit do rukou zákona nebo ho také nechtějí?"

„Aby mi udělali radost, dají ho zpět do stejné cely."

„Tak si ho odveď. Děkuji, že ses obtěžoval. Nepotřebuji s ním mluvit. Ne hned. Ne takhle. Až ho dopraví do Miami, nechám si ho

předvést tam."

„Za co?" zeptal se Nesta.

„Na něco přijdeme," odpověděl jsem.

„Co takhle za znečištění ovzduší?" připojil se Meyer.

„Okres Dade zapůjčuje schopné silné vězně okresu Collier pro výstavbu silnic," pokračoval jsem. „A lidé šerifa Douga Hendryho udělují krátkou přednášku o chování a osobní hygieně."

Nesta se podíval na mne, pak na Enelia. Byl to rychlý, těkavý a hodnotící pohled. Bez plnovousu měl pohled trestance, pohled ztroskotance. Už tam byl a věděl, že tam půjde znovu, a nezáleželo moc na tom, jestli to bude podložené obvinění. Měl pohled s příchutí blížících se problémů, který vyburcuje každého policajta na světě. Nevím, co to je. Je to kombinace výrazu obličeje, držení těla, gestikulace – a zkušenosti policajta, který vidí cizince a vidí ono nedefinovatelné, co už viděl tolikrát. Specialisté na chování zvířat tvrdí, že existuje něco podobného u těch divokých zvířat, která mají vyvinutou určitou formu, společenské kultury. Určití jedinci budou jinými vyhnáni, zabiti nebo ponecháni svému osudu.

Sebral ze země čisté šaty, šel do koupelny a práskl dveřmi.

Enelio řekl: „Ten včerejší šok ho otevřel. Mluvil docela dobře, pamatujete? Nyní však zavřel dveře a zamkl je. Nevím, jestli s vámi bude mluvit. Vím ale zatraceně dobře, že nebude mluvit, dokud tady budu já. Naše reakce se neslučují. Raději půjdu. Víte, co je legrační? Vy ze Spojených států tolik mluvíte o špinavých Mexičanech, že? Dobrá. Tamhle ty chatrče na kopci. Chudí lidé. Nosí vodu ze strašné dálky. A koupou se každý den a ženy si každý den myjí své dlouhé

vlasy. Čistí, čistí, čistí. Takže my hovoříme o špinavých hippies. A tamhle se sprchuje jeden ostřílený špinavý hippie. Měl jsem ale tu čest poznat několik vašich hippieovských drobečků a ty byly, kamaráde, nádherně svěží a sladké a čisté. Čisté a zářivé jako vousy některých jejich kluků. A tak, významný závěr. Existují špinaví Mexičané a špinaví hippies. Ale není to charakteristický rys, že?“

„Děkuji, že jste ho dostal ven.“

„Řiďte se podle svého úsudku. Kdyby to snad vypadalo, že bude dělat potíže, raději ho tam rychle vrátíme. Řekl bych, že má zaječí úmysly.“

„Okna v koupelně jsou zamřížovaná.“

„Všiml jsem si. Pokud dojdete k názoru, že dělá potíže, vezměte ho tam sami a předejte seržantu Martinezovi, ano?“

Poděkovali jsme a on odešel.

Hotelová služba zahrnovala, jako ústupek standardnímu americkému turistovi, i dodání všech druhů hamburgerů až na pokoj v kteroukoli denní i noční dobu. Objednal jsem telefonicky dva pro Nestu a konvici kávy. Sprchoval se strašně dlouho. Nakonec vyšel ven. Moje šaty mu byly příliš velké, s výjimkou kolem pasu. Kalhoty si musel vytáhnout. Své staré šaty zmuchlal na hromadu. Meyer mu řekl, aby je nacpal do koše a koš dal na verandu. Nesta vypadal nesvůj a byl ve střehu. Než vyšel, řekl jsem Meyerovi, protože jsem očekával problémy, že kdyby nechtěl spolupracovat, budeme postupovat způsobem hodný chlapík – zlý chlapík.

„Sedni si, Jerry,“ pokynul jsem. „Chci, abys začal od začátku. Jak se vás pět původně dalo dohromady a jak jste se rozhodli, že pojedete do Mexika?“

„Možná, že jsme odpověděli na inzerát.“

Rychle jsem se podíval na Meyera. Budeme muset ten způsob zkusit. Přišel hotelový číšník s podnosem a to mi umožnilo začít.

„Tys to objednal, Meyere? Pro něj?“

„Když jsi šel s Eneliem ven. Ano.“

„Protože máš tak dobré srdce? Tvůj mateřský instinkt? Chceš vděčnost tady toho zamračeného bastarda?“

„Myslím, že asi ve vězení nedostal moc najíst, Travisi.“

„Tak to je jedna část hotelového účtu, kterou napůl dělit nebudeme. Tohle malé gesto jde celé na tebe.“

Nesta se pokusně zakousl a pak celé dva hamburgery zhltnul. Právě polykal doušek kávy, když jsem se ho zeptal na totéž.

„Možná jsme měli kontakt na bezvadnou cestovku," odpověděl Nesta.

Počkal jsem, až položí šálek, pořádně jsem se rozmáchl a vzal ho hřbetem ruky přes ústa. Bylo to rychlé a účinné. Zvrátilo mu to hlavu a vyprázdnilo oči.

Meyer vyskočil a zařval na mne: „Co se to pokoušíš dělat? Nemáš na to právo! Dej mu trochu času. Všechno vysvětlí."

„Vím, že všechno vysvětlí. Protože někde po cestě mu to dojde. Všechno vyklopí nebo ho budu ohýbat tak dlouho, až zlomí. A řekne to tak, jak to bylo, protože neví, kolika způsoby si všechno mohu ověřit. Vím, že se tohle čuně před třemi lety dostalo z obvinění z přechovávání drog. Vím, že byl několikrát v Bowieho domě na Cricket Bayu. Vím, že všichni desátého překročili hranice z Brownsville do Matamoros a naprosto přesně vím, kdy ta holka Bowieová dostala peníze do Culiacánu a kolik to bylo. A vím spoustu dalších věcí a radil bych mu, aby hrály dohromady s tím, co řekne. A jestli hrát nebudou, měl by sis, Meyere, raději zajít na dlouhou procházku, protože existují věci, na které by ses nerad díval. Zvedal by se ti z nich žaludek."

„Takhle s ním nemůžeš mluvit!" trval na svém Meyer.

„Podívej se na něj! Podívej se na ten výraz. Je to jediný způsob, jak s tou hlavou plnou marihuany mluvit."

„Myslím, že bude lepší, když si zajdeš na procházku ty, McGee," poradil mi Meyer.

„Budu tady na verandě, protože mě budeš potřebovat, kamaráde."

Práskl jsem dveřmi. Sedl jsem si na jednu ze židlí na verandě a vystrčil nohy na cihlovou zídku. Meyer s tím pohne, jak jen bude moci, a pak budu na řadě já. A my dva jsme měli šanci porazit ho.

Z verandy jsem slyšel tón jejich hlasů, ale nerozeznal jsem slova. Většinou jsem slyšel Meyera a pak jsem začal stále více slyšet Nestův hlas. Pracovalo tu Meyerovo kouzlo. Podíval jsem se oknem. Nesta seděl na konci Meyerovy postele opřený o loket. Meyer si otočil židli od stolu a seděl obličejem k Nestovi.

Říká se, že pouze malá část osobní komunikace je verbální. Zbytek tvoří držení těla, gestikulace, ty fyzické aspekty člověka, které předcházely jeho schopnosti mluvit. Meyer jakýmsi způsobem vystaví

malý bezpečný svět, místo, kde je možné říci všechno, všechno lze pochopit a všechno odpustit. Všichni, všichni jsme odsouzeni k tomu, že věříme, že pokud bychom druhému dokázali vysvětlit všechno, co bylo součástí jakéhokoli činu tak, aby porozuměl, mohlo by se nám odpustit. Akt porozumění poskytuje důležitost a smysl, dodává odvahu k přiznání.

Po půlhodině jsem věděl, že se Meyer dozví všechno, takže jsem šel na procházku. Zašel jsem nahoru do hotelu a dal si v baru, který zrovna otevřeli, studené pivo a odnesl si ho na verandu, ze které byl pěkný výhled na všechny bungalovy a na letní město. Vzduchem se nesla opojná vůně květin. Na zelených trávnících pracovali zahradníci. Hlavy zavlažovadel s cvakáním opisovaly velké pomalé kruhy a v padajících kapičkách poskakovali ptáci a čechrali peří. Pružné děvče, opálené do tmavě hnědého odstínu, s křiklavými oranžovými bikinami, stálo samotné na věži bazénu a používalo zábradlí k tréninku standardních baletních cviků. Byla námahou celá zvlhlá a hladká kůže se jí na slunci blýskala. Vlasy měla zastrčené do plastikové koupací čepice. poseté sedmikráskami z umělé hmoty.

Tmavé studené pivo se zastavilo napůl cesty ke rtům a než jsem si stačil uvědomit to spojení – ano takovou čepici měla včera na sobě Elena – ucítil jsem tak prudký nával touhy po dívce z Guadalajary, až mne to polekalo. Becky potřebu tlumila. Elena ji zvyšovala. Elena s nádhernou zemitostí, okořeněnou nevinným úžasem nahradila Becky ve vzpomínkách s takovým důrazem, že bych ty vzpomínky musel přinést na jasné světlo, abych viděl, o kom vlastně byly. Po těch dekádách, věnovaných snaze být nejlepší, kdy si myslela, že toho dosáhla, by ji asi zdrtilo, kdyby zjistila, že ve světle vzpomínky byla z nich dvou daleko lepší sladká amatérka z Latinské Ameriky. Více zrušující, více naplňující a daleko smyslnější.

Takže si poznamenej, McGee. Jsou věci, které se praxí nezlepšují. Bouřky nikdy necvičí. Příboj nechodí na hodiny hydrauliky. Srnky a králíci neměří, jak vysoko skočili, a nevracejí se, aby to zkusili znovu. Houslisté musí na sobě pracovat a studovat. A baletky. A brankáři, obránci, střední útočníci a akrobaté. Ale to získávání odbornosti v souložení se změnilo v něco úplně jiného, než bylo zamýšleno.

Když jsem dopil, vrátil jsem se do bungalovu, abych se podíval, jak si Meyer vede. Zasmál jsem se Meyerovi a sobě. Dnes jsme se k sobě

chovali velmi formálně. Včera večer jsem Eleně koupil pozdní večeři v hotelu a poslal ji taxíkem domů, protože trvala na tom, že nechce otravovat. Meyer přijel, když jsem se chystal do postele. Ano, jedl ve městě. Nebylo to špatné. Auto jelo dobře. Margarita našla ten šál. Dobře se vyspi. Dobrou noc.

Podíval jsem se oknem. Nesta si rukou zakryl oči. Meyer mne mávnutím poslal pryč.

Zpátky do kopce. Bezcílně jsem se potuloval. Pozoroval jsem spokojené rekreanty při hře. Držel jsem se z cesty, abych jim nepřekazil fotografování šťastných momentek. Obdivoval jsem keře stříhané do tvaru zvířat. Slon. Pštros. Osel. Snažil jsem se vzpomenout si na název toho uměleckého oboru. Nevzpomněl jsem si.

Sedl jsem si na kamennou lavičku a zkoušel si vybavit nějakou konkrétní vzpqmínku na Bix Bowieovou toho dne, kdy ji Meyer přivedl na palubu *Přívalu*. Nešlo to. Mozek spolu se vším ostatním očividně vynechával. Předčasná senilita. Ale Meyer si na tu dívku vzpomínal živě. Živě a nyní s bolestí. A další bolestné obrazy se přidají.

Nakonec jsem se vrátil. Meyera jsem zastihl na verandě, seděl tam s jakousi uvolněnou, zavalitou vážností. Podíval jsem se oknem. Nesta ležel natažený na Meyerově posteli, pokrývku přehozenou přes sebe.

Sedl jsem si vedle Meyera. „Takže?“

„Je mi špatně.“

„Je to tak zlé?“

„Zlé. Ano. A… nesmyslné. Zbytečné.“

„Dozvěděl ses všechno?“

„Nechápu, jak by toho mohlo být ještě víc. Je vyčerpaný, fyzicky i emocionálně. A není sám.“

„Jak se ta skupina dala dohromady?“

„Bix měla nějaké přátele na Miamské univerzitě, děcka, se kterými chodila v Miami do školy. Když jí matka umřela, vyhledala je. Na jednom mejdanu potkala Carla Sessionse. Začali spolu chodit. Carl znal Jerryho Nestu. Jerry byl Carlův kontakt na marihuanu. Jerry žil s Mindou McLeenovou. A Rovněž dodával jako mezičlánek něco Rocklandovi do hotelu. On a Rockland hovořili o nějakém způsobu, jak jednou udělat velký zátah. Ti čtyři, Carl, Bix, Jerry a Minda se začali potulovat spolu. Rockland zjistil, že Bix má nějaké peníze, co jí odkázala matka. Rockland přesvědčil Nestu, aby mu pomohl získat je pro

výlet do Mexika. Sessions už zatím Bix naučil na marihuanu a ona se na to dala, jako některé typy, až příliš snadno. Rockland tvrdil, že má v Mexiku dobrý kontakt, kde mohou koupit čistý heroin za mexické velkoobchodní ceny. Cílem bylo dostat tam Bix, přesvědčit ji, aby to financovala, propašovat heroin přes čáru a střelit velkoobchodníkovi v Los Angeles. Takže Nesta pomohl Rockovi vzbudit v ostatních třech trochu nadšení pro dovolenou v Mexiku. Bix byla ochotna koupit přívěs, zásoby a platit výdaje. Zdálo se, že jí na penězích stejně moc nezáleží, ani na tom, jestli někam pojede nebo ne. A tak když Rocka vyhodili, posunuli časový plán, připravili se a odjeli. Harl Bowie nemohl dělat absolutně nic, aby je zastavil."

„Ona ale neznala opravdový důvod."

„Ze začátku ne. A pak myslím, dalo by se říci, že bylo příliš pozdě, aby s tím mohla něco dělat. Víš, Rockland byl jediný z těch pěti, kdo nic nebral. Vlastně ani nepil, mimo vzácné příležitosti, a ani pak ve velkém množství. Žádné cigarety. Typ, co dbá na kulturu těla. Ale měl několik kopií, za které dal v Miami pět dolarů. Byly na nich obchodní a obecné názvy léčiv, které jsou ve Státech pouze na předpis, ale v Mexiku dostupné bez předpisu. Vedle těchto názvů byly zde názvy ve španělštině a fonetický přepis výslovnosti. V minutě, kdy překročili hranice, si koupili dobrou, silnou marihuanu a v Monterrey naložili položky z obchodního seznamu. Rockland dbal o to, aby si nevzali léků příliš a ostentativně vše rozděloval. Když byli otupělí, nevěděli ani, co berou. Léky měl ve voze pod zámkem v boxu na nářadí, ale marihuana byla k dispozici pořád. Rocko nasadil pomalé tempo napříč Mexikem. Bylo chladné období. On a Nesta se střídali v řízení. Když našli dobré místo k táboření, zůstali dva, tři dny. Jeli z Monterrey do Torreónu, do Duranga, do Mazatlánu. Nesta neví, jak dlouho jízda trvala. Myslí, že to mohl být rok nebo týden. Zdálo se mu všechno dost rozmazané. Rockland jim přiděloval směs opiátů a povzbuzujících prostředků, barbiturátů a mescalinu. Říkal, že nikdy nevěděl, jakou euforii to přinese, až když ji měl, a některé byly zlé.

„Je zázrak, že nikoho nezabil."

„Já vím. Ze začátku byla Bix s Carlem Sessionsem a Minda McLeenová s Jerrym Nestou. Tyhle vztahy se rozpadly. Nezvrhlo se to v nějakou orgii, i když podle toho, co mi řekl, to tak vypadá. První krok byl, když se Rocko pomiloval s Bix. Carl byl ze začátku rozzlobený a

rozčilený, ale překonal to, když se s ním vyspala Minda, protože jí ho bylo líto. Pak se Jerry Nesta pohádal s Mindou a vyrovnal se s ní tím, že se vyspal s Bix. Mimo napětí na začátku se zdá, že se to všechno vyvinulo v klidnou, nenucenou a snad mimo Rocka, ne příliš častou záležitost. Nesta mi sdělil, že Bix byla naprosto flegmatická a povolná. Bylo jí jedno, který z těch tří ji měl. Zdálo se, že to přijímala a snášela bez nějakých známek rozkoše nebo nelibosti.

Jednou, když byl ještě Carl celkem při smyslech, se ho Nesta zeptal, jestli s ním byla někdy Bix vášnivá, a Carl řekl, že ne. V té době se Minda o Bix starala. Pokud na to nedohlédla a nepomohla jí, Bix by se neumyla, nevyčistila si zuby, nevysmrkala, nepřevlékla. Byl to proces dezintegrace pro všechny. Kromě Rocka. Každý v tom nějak jel. Rocko je řídil ze země. Zdá se, že Sessions se dostal do ještě beznadějnější závislosti na methadonu. Pohyboval se klopýtavě a nemotorně pohyboval jako v nějakém zamlženém snu a úplně ztratil sexuální pud. Nesta byl na marihuaně a mescalinu. Minda McLeenová brala povzbuzující léky a amphetaminové a dexedrinové sloučeniny a stále víc se třásla, byla hubená a nervózní. A stala se ještě více fyzicky závislou na Rocklandovi. Začíná se ti to rýsovat, Travisi?“

„Mezi slepými jednooký králem. A když se má člověk šábnout mezi pěti, existuje dost možností, jak to udělat.“

„Ale Nesta zřejmě neměl žádné podezření. Když se přiblížili ke Culiacánu, Rocko vzal Bix její nepostradatelnou marihuanu, takže se chovala přesně tak, jak jí nařídil. Poslala pro peníze, vyzvedla je a dala Rockovi. Byla odměněna půl tuctem cigaret marihuany a rychle se přivedla zpět do svého bdělého snu. Rocklandův kontakt byl spolehlivý. Dostali čistý heroin v domluveném množství. Rocko ho sám přesypal do malých sáčků z tlusté průhledné umělé hmoty zavázaných nylonovou šňůrou, vyndal vnitřní panel přívěsu a sáčky naskládal do měkkého prostoru mezi vnitřní a vnější plášť. Cestou do Nogalesu byl nervózní. Sessions mu lezl na nervy, jak hrál na kytaru ty samé akordy pořád a pořád dokola, až jednou večer vzal Rocko z boxu na nářadí tenké kleštičky a struny mu ustřihl. Ale Sessions hrál dál, jakoby se nic nestalo. Slyšeli pouze jeho nehty na pražcích a tělu kytary. Deset mil od Nogales došel Rocko k závěru, že to všechno šlo moc snadno. Rozhodl se, že pojedou bez toho. Takže svázal všechny balíčky do pláštěnky a zakopal je do země blízko kvetoucího keře. Vzal s sebou

na hranice Bix a poprvé ji nechal celý den bez marihuany. Zbylé tři nechal se zásobou tabletek a marihuany v laciném motelu s příkazem, že mají čekat, dokud se nevrátí. Vrátili se za čtyři dny. Měl nové papíry na vůz a přívěs a nové turistické průkazy pro sebe a Bix. Ale Rocko zuřil. Prodejci zřejmě podplatili celníky. Celá prohlídka trvala patnáct hodin, a když bylo po ní, museli vůz a přívěs smontovat zpět. Celníci znali jména pětice a oznámili jim, že vědí, o jejich velkém nákupu a ať už se pokusí převézt jakkoli, dostanou je všechny nebo jednoho po druhém."

„Velmi svědomití."

„Vrátili se po silnici číslo patnáct a vykopali heroin. Rocko ho schoval v přívěsu. Utábořili se dost daleko od silnice u vyschlého potoka asi dalších deset nebo dvanáct mil po silnici. Rocko měl hroznou náladu. Minda si prozpěvovala a s kypící energií vařila, umývala, prala, zašívala, uklízela, starala se o Bix, o její vlasy, o ní celou. Druhý den si začala Rockovi stěžovat, že jim dochází plyn, že ukazatel hladiny je dole. Kde ho doplní? Bylo jí špatně při pomyšlení, že bude muset rozdělávat oheň dřevem, až jim plyn dojde. Nevěnoval jí pozornost. Zpozorněl, až když se zmínila o tom, že ještě že jim na hranicích plyn z nádrže nevypustili, proto by měla být vděčná alespoň za to. Nadskočil a běžel si prohlédnout nádrž. Plnicí a vypouštěcí ventily byly součástí mosazné jednotky připevněné na vršek nádrže. Zajeli na jih do Hermosilla, kde koupil dva malé klíče na potrubí, a celou jednotku odmontoval. Hrdlo bylo přesně tak velké, že po srolování plastikových sáčků je mohl naházet do nádrže. Jeden tam opravdu hodil a nádrž nechal v Hermosillu naplnit. Za tři dny plyn vypustil a balíček s určitými obtížemi vyndal. Obsah vypadal a chutnal jako čerstvý, takže že se tomu nic nestalo. A tak tam balíčky naházel a nádrž nechal znovu naplnit. Nesta si myslel, že zamíří rovnou na hranice. Ale Rocko se neočekávaně uvolnil a nikam nespěchal. Zbylo ještě dost Bixiných peněz. Mohou se třeba porozhlédnout po Mexiku. Začal být okouzlující."

„Život jako jeden dlouhý mejdan."

„Ano. Dokonce měl malý dárek pro Carla Sessionse. Cestou na jih v Ciudad Obregon sehnal injekční jehly a destilovanou vodu, nějaké gázové tampony a alkohol. Připravil svému dobrému příteli Sessionsovi něco jako šampus a píchl mu to pod kůži na vnitřní straně před-

loktí. Sessionsovi bylo po tom zle. Ale Rocko mu pomáhal tak dlouho, až si to Carl nakonec mohl píchat sám a bylo mu potom moc dobře. Když se to naučil píchat přímo do krve a cítil se moc a moc krásně, přesvědčil ho Rocko, aby se o tento nový poznatek podělil s Bix.“

„Už vím, proč jsi říkal, že je ti špatně.“

„Ten Walter Rockland je opravdu okouzlující chlápek. Skutečně dobré srdce. Takže naše malá karavana přijela přes hory sem do Oaxacy. A atmosféra se změnila nebo, spíš bych mohl říct, rozdělení rolí. Minda onemocněla. Rocko nařídil Nestovi, aby se postaral o Bix. Když odmítl, Rocko ho strašně zmlátil. Ale po čase se mu to jistým způsobem zalíbilo. Drhnout z ní špínu a mýt jí vlasy. Ale fyzicky ho úplně přestala přitahovat. Ona a Car1 Sessions odcházeli do nějakých jim vlastních krajin, ze kterých se s pokyvujícími hlavami náhle vynořovali. Minda, vyděšená, že je jí špatně, se tvrdohlavě snažila přestat brát povzbuzující léky. Myslím, že protože způsobují spíše návyk než narkomanii, člověku s dostatečně silnou vůlí se to může podařit. A zřejmě, aby to nějak kompenzovala, Rocko se pro ni čistě fyzickým způsobem stal ještě větší posedlostí. Po nějaké době začal Rocko Carlovi a Bix přerušovat dodávku jejich životabudičů. Nechával je tak dlouho, až jim bylo zle, a pak jim přidělával velmi malá množství. Jednou vzal Nesta Bix na nějakou pochůzku. Chtěl jít Rockovi z cesty, protože ten měl jedno ze svých řídkých opileckých období a pak měl sklon k násilí a podlostem. Když se vrátil, Carl tam nebyl. Rocko spal a hlasitě chrápal. Minda byla v šoku. Nesta dlouho nemohl přijít na to, co se stalo. Pak se dozvěděl, že Carl přišel za Rockem, prosil a žebronil. Rocko se v Mindině přítomnosti Carla zeptal, jestli by za jednu dávku udělal cokoli. Carl řekl, že ano. A když se svlékl, jak chtěl Rocko, Rocko ho vysadil do manželské postele v přívěsu a vlezl za ním. Minda utekla. Slyšela, jak Carl pláče. Tím to zřejmě pro Mindu skončilo. Několik dnů nato odešla a vzala Bix s sebou. Nestovi se zdálo, že je Rocko naprosto spokojen, že když jsou ti tři nadobro pryč. Nesta zůstal. Začal mít ale pocit, že ho Rocko pozoruje a plánuje, jak ho zabít. Mohla to však být paranoická halucinace navozená drogami. Později se sebral a šel pryč. V té době už na tom byl hodně špatně. A postupně se z toho dostal v Mitle, kde se o něj starala Luz zrovna tak, jak se on staral o Bix.“

„Takže teď víme, proč Rocko reagoval tak, jak reagoval, když někdo vypáčil dvířka a vzal plynovou nádrž. Věděl, že to musel vzít někdo, kdo znal, co tam bylo schované. Na první pokus bych hádal Sessionse. Takže ho šel hledat."

Meyer přitakal. „Řekněme, že ho nenašel. Sessions byl nalezen mrtev sedmého dopoledne. Mohl to ukrást, vyndat, někam schovat a zemřít na předávkování."

„Nebo když ho Rocko našel, možná se přesvědčil, že o tom Carl nic neví. Anebo předpokládejme, že Rockovi ještě zbývalo dost, aby mu píchl příliš silnou dávku."

Meyer o tom uvažoval. Pak zavrtět hlavou. „Tomu nevěřím, Travisi. Nevěřím, že by Rocko někoho zabil. Ne tehdy. Ne tenkrát. Možná teď. Možná se k tomu blížil. Myslím, že o tom hodně přemýšlel, když přišel na schovávačku, kterou na hranici přehlédli, když jeli bez toho. Věděl, že kdyby se pokusil přejít s celou skupinou, pětiminutový výslech by zlomil kohokoli z těch čtyř a celá pětice by byla rozprášena. Proto tábořili v divočině. Věděl, že sám by to mohl dokázat. Možná, že plánoval, že to střelí za desetinásobnou cenu, schová peníze na stejném místě, vrátí se a pojede pro novou dávku, pro velký konečný zátah. Myslím, že určitě přemýšlel o jasném řešení. Vezmi je po hlavě a zakopej někde v poušti. Je to tak naprosto účinné, že o tom *musel* uvažovat. A pokud ne, tak jen proto, že se nedokázal přimět k tomu, aby to udělal."

„Protože je to takový milý chlapec."

„Protože došel k názoru, že se zničí sami, jestliže je postrčí správným směrem. A uvědom si, jak na tom teď je. Carl a Bix jsou mimo. Nevíme nic o Mindě McLeenové. Víme, že má v sázce pět set. Mohlo by to být sedm set padesát."

„Tak kdo ukradl plynovou nádrž, Meyere?"

„Nutíš mne, abych hádal? Řekl bych, že Carl Sessions si pustil ústa na špacír. Mluvil o Američanovi s balíkem heroinu, uloženým v plynové nádrži, a nemýlím-li se, jeho stav způsobil, že se dostal do styku s některými velmi drsnými místními typy, pro které je přirozené si to hned ověřit. A dost snadné. Rocko pak musel sehnat další balík, aby mohl koupit další dávku, schovat ji v jiné nádrži a sám ji převézt. A tak tady kroužil, nechal se od Bruce Bundyho sbalit, ale nefungovalo to tak, jak si naplánoval. Když zjistil, že z Bundyho žádné peníze ne-

vymámí, začal kroužit znovu a přišel na otce Mindy, Wallyho McLeena. Takže v té době už věděl, že Bix a Minda jsou hosty Evy Vitrierové.“ Byli jsme oba chvíli zticha a zkoušeli zvažovat možnosti.

Zeptal jsem se: „Pamatuješ? Děvčata se pohádala. Minda odjela do Mexico City. Takže Rocko se s ní nemohl zkontaktovat. Předpokládejme, že když si vzal Bundyho auto, jel s ním rovnou k Vitrierové do La Colonia. A další věc, kterou víme, je, že v neděli odpoledne je on, Bix a žluté auto tam nahoře v horách.“

„Bylo by zajímavé pohovořit si s Evou Vitrierovou,“ podotkl Meyer.

„To tedy ano. Totáiní samotářka, která vynakládá balíky peněz, aby si zajistila úplné soukromí, aby kolem sebe postavila vysoké zdi. A je pryč. Zkus zjistit kde.“

„Někdo by k ní mohl zajít a porozhlédnout se tam.“

„To jako já?“

„Nu, řekněme jakýkoli urostlý, zvědavý, bystrý chlapík.“

„A vrazí mě do cely v zimatlánské věznici.“

Meyer pokrčil rameny. „Budu tam každý návštěvní den. Když už mluvíme o vězení, co uděláme tady s naším kamarádem?“

„Je na tobě, abys rozhodl.“

„Nevím. Zdá se, že je poddajný. Kdyby to bylo jen na mně, asi bych to risknul. Ale pokud se zmýlím, bude mít Enelio potíže. Je to prostě takové tušení, kamaráde. Cítím tady jakousi zvířecí divokost, potenciál nepředvídatelnosti. Když jsem s ním mluvil, dokonce i když plakal, bylo to jako sedět v zoo. Nechci dělat žádná unáhlená opatření. Cítil bych se lépe, kdyby mezi námi byly mříže.“

„Tak se tedy podřídím tvému instinktu, Meyere. Tvůj postřeh je zřejmě dobrý. Můžeme se spojit s Eneliem a zjistit, jestli chce ten balík dát zpět do skladu.“

Zvedli jsme se. Meyer prošel dveřmi jako první. Deka byla odhozena. Dveře koupelny zavřené. Slyšel jsem, jak teče voda. Nebyl naprosto žádný důvod nepřijmout jasný závěr, že Nesta vstal a šel do koupelny. Přijal jsem ho, ale v náhlém vzedmutí adrenalinu jsem ho o mikrosekundu později zamítl. Zamítl jsem ho, když jsem procházel dveřmi. Zpětný pohyb znamenal nechráněnou stagnaci příliš dlouhou dobu a tak jsem se ponořil dopředu a právě když jsem dlaněmi narazil do středu Meyerových zad a odhodil ho na nejbližší zdvojené lůžko,

něco mě mohutně a velmi bolestivě udeřilo do zad, přesně pod pravou ramenní lopatku. Použil jsem Meyerovy masivnosti jako páky a vrhl se doprava. Setrvačností jsem se kutálel po dlaždičkách podlahy, na všech čtyřech se pokusil najít rovnováhu a současně se otočit tak, abych viděl na dveře, až budu vstávat. Podařilo se mi to a uviděl jsem Nestu, jak vylézá oknem. Byl už na verandě a pohyboval se rychle.

Chytil jsem ho na cestě asi sedmdesát yardů v kopci. Neměl sílu na to, aby běžel do kopce. Se srdcem až v krku a lapající po dechu se ke mně otočil a rozmáchl se po mě nějakou tmavou holí, která mi mířila přímo na hlavu. Ač vyveden z rovnováhy, měl jsem ještě čas udělat krok zpět a nechat hůl prosvištět kolem. Otočilo ho to o sto osmdesát stupňů. A v tom maličkém okamžiku, kdy byl téměř nehybný a snažil se nasměrovat zpět, jsem ho udeřil pravačkou dobře mířenou ranou přímo do toho určitého bodu na rameni. Je to starý a efektivní způsob mučení na školních a jiných hřištích. Nervy přesně v tomto bodu přecházejí přes kost jamky paže. Pustil zbraň. Něco uvnitř ponožky. Kovově to zadunělo. Paže mu povolila, mrtvá a nepoužitelná. Objal si svou velkou levou rukou rameno a podíval se na mne zkřiveným obličejem dítěte, které se snaží ovládnout slzy. Hrudník se mu zdvíhal po námaze běhu.

„Ošklivý hošík!“ pronesl jsem, rychle jsem se natáhl a chytil ho za špičku nosu mezi palec a ohnutý kloub ukazováčku. Dlouze a pevně jsem ho táhl z kopce a pak pustil. Popoběhl půltucet klopýtavých kroků a zastavil se, zády ke mně. Sebral jsem jeho improvizovanou zbraň a trochu ho postrčil. Rozhýbal se a došel zbytek cesty do bungalovu, nahoru na verandu a do pokoje. Když míjel Meyera, ani se na něj nepodíval. Meyer stál přede dveřmi, s prsty položenými na týlu, a jak pohyboval svou velkou hlavou ze strany na stranu, šklebil se.

„Asi mám něco s krkem,“ pravil.

„Pane, stačilo málo a dostal jsem to naplno.“ Roztáhl jsem tmavý otvor ponožky, která patřila Meyerovi a podíval jsem se do ní. „Ale, ale! Malý dárek pro vás.“

Vzal si ode mě improvizovanou zbraň a z ponožky vytáhl svůj malý, bytelný cestovní budík. Bytelný už nebyl. Skříňka se rozbila a v palci ponožky chřestila kupa součástek.

Vysypal je všechny na kovový stůl na verandě a poznamenal smutně: „McGee, musím přiznat, žes reagoval první. Způsob, jak to děláš, mě nikdy nezbaví pocitu nejistoty. Co tě k čertu varovalo?“

„Nemám tušení. Nějaký podprahový vjem. Něco, co jsem ucítil, uslyšel nebo uviděl na úrovni podvědomí.“

„A kdybych byl primitivnější organismus, mohl bych také předvádět takové výkony?“

„Lichocením si nepomůžeš.“

Vešli jsme. Nesta seděl na kraji Meyerovy postele. Pravou paži si choval na klíně, díval se na ni a pomalu ohýbal prsty.

„Bude je zajímat, že rád mlátíš lidi do lebky,“ řekl jsem mu.

Nezdvihl oči. „Právo chce případy rychle vyřešit. Snižuje to napětí. Myslel jsem, že radši zvednu kotvy, než si mě vyvolí,“ odsekl.

„Vrátíš se tam zpátky.“

„No a?“ zeptal se bezbarvým hlasem.

„Mohu jim o tom tvém malém pokusu říci nebo to mohu nechat mezi námi.“

Obezřele po mně mrkl a potom zase rychle sklopil zrak. „Co to bude stát?“ zeptal se.

„Něco důležitého, co jsi možná v té hodince zpovědi Meyerovi vynechal. Možná je pravděpodobné, že Rockland se pokusil přimět Bix, aby sjela z toho kopce za šera, a tak ji poslal na smrt.“

„Já jsem o tom až donedávna vůbec nevěděl, až když mi to Mike a Della řekli. Nevěděl jsem ani, že je mrtvá.“

„Cos cítil, když ses to dozvěděl?“

„Nic zvláštního. Dříve byla jiná. Byla to hezká holka a měla nádherné tělo. Byl jsem ochoten vyměnit Mindu, jen abych si s ní mohl začít. Ale nestálo to za nic. Byla jako jedna z těch plastikových figurín ve výkladní skříni. Museli jste ji akorát odvést do křoví nebo si ji vzít v přívěsu a ona si hned lehla na záda. Pak později, když ztratila hodně ze své podoby a nikdo už s ní ani nespal, začalo se mi docela líbit starat se o ni. Nevím proč. Starat se, aby vypadala o něco lépe, aby se najedla, prošla. Ale stejně s ní byl konec. Byla mrtva, ještě než skutečně zemřela. Dokonce i marihuana ji stačila odvést z tohoto světa. Když ji Carl naučil na heroin, bylo už příliš pozdě, aby v tom byl nějaký rozdíl. Co jsem cítil? Myslím, že nic. Vůbec nic.“

„Přál by si Rockland, aby byla mrtvá?“

„Proč by měl? Nevěděla vůbec, kdo je, kde je, ani kdo jsme my. Neměla žádnou paměť. To, jak prostě jenom… existovala, jako kus hadru, lezlo Rockovi na nervy. Pokoušel se ji nějak probudit. Jednou… nevím, kde to bylo, myslím asi někde na jih od Puebla na kraji jednoho z těch městeček, přišli večer nějací Mexičani, zle vypadající bastardi v těch svých bílých pyžamových oblecích a slamácích.

Jeden měl novou lesklou pušku, ti ostatní mačety, myslím, že jich bylo asi tucet. Měli oči jen pro Bix. A Rocko se začal smát, popadl ji za zápěstí, vzal deku a odtáhl ji do kukuřičného pole a prodal ten její zadek za dvě pesa za jedno číslo. Vrátil se s ní a sdělil mi, že si bankéřova dcerka vydělala třicet dva pesos. Ty peníze mi dal a řekl mi, abych jí v příštím městě koupil nějaký penicilin. Proč by ji zabíjel? Byla míň než nic. Bože, v té době už vypadala na čtyřicet.“

„Když jsi odcházel, tak ses vzdal svého podílu na kořisti v Los Angeles?“

„Na to jsem vůbec nepomyslel. Měl jsem hrozné halucinace. Zavřel jsem oči a cítil jsem, jak se mi ruce roztékají a odkapávají mi ze . zápěstí. Pod šaty mi pobíhaly krysy a žraly mě. Chlupatí, červení pavouci, velcí jako foxteriéři, skákali tam a zpět v jakémkoli směru, kterým jsem se pokusil jít. A Rocko je po mě házel a byl to on, kdo mi rozpouštěl ruce, a já jsem prostě zatraceně potřeboval tam odtud vypadnout. A to jsem taky udělal. Přeji si, abych vám s něčím mohl pomoci. Ale nevím nic jiného, než jsem řekl.“

„Co bys dělal, kdybys mě praštil tím budíkem, když jsem vcházel do dveří?“

„Pak bych praštil jeho. Vzal bych vaše peníze a klíčky od auta a dal bych se stoděvadesátkou na jihozápad, protože by čekali, že pojedu do Mexico City. V nejlepším bych se pokusil dostat do Vera Cruz a uklidil bych se na palubě nějaké staré rachotiny mířící přes Záliv.“

„A kdybys nás praštil tak, že bys nás zabil?“

„Dal bych se na útěk. Vypadá to, jako že jsem zabil tamty, takže jaký by v tom byl rozdíl?“

„Pro tebe by v tom mohl být nějaký rozdíl,“ podotkl Meyer tiše.

„Pro mě? Nu… ano. Myslím, že ano. Ale ne zas tak moc velký.“

Sedl jsem si na postel a zavolal Eneliovi. Oznámil jsem mu: „Nechceme nic riskovat. Zkoušel na nás svou mazanost a vyzkouší ji znovu.“

Enelio mě informoval, že Alberto Tielma, ředitel zimatlánské věznice, mi pro něj připraví pěkné oficiální přivítání. Zeptal se mě, jestli jsme z Nesty něco dostali, a tak jsem mu řekl, že jsme se dozvěděli historii mexického výletu jejich pětice, ze kterého se člověku zvedal žaludek, ale nic, co by nám pomohlo s primárním problémem, proč ta dívka sjela ze silnice.

„Když mě něco mate," řekl mi, „vymýšlím všechno možné, ale stále nevidím důvod, proč by se proboha měl někdo hnát tou prašivou krajinou. Snad jedině že by se chtěl zbavit přívěsu, což je velká věc. Kdybych se snad, bůh chraň, chtěl zbavit velkého předmětu na kolech, tedy, kdybych ho nechtěl prodat, což je vždycky možné a je jedno, jaké na něj máš nebo nemáš papíry, možná, že bych tam s ním zajel."

„Takže vy uvažujete ještě o jedné expedici s Meyerem a McGeem?"

„Můj problém je, že jsem impulsivní. A taky nedělám znovu stejnou chybu. Myslím, že… Ano, pokud proti tomu nic nemáte, vyzvedl bych vás třeba zítra odpoledne v Marquézu?"

A bylo ujednáno. Odvezli jsme Nestu zpět do vězení. Byl lhostejný tou lhostejností lidí, kteří jsou od narození odsouzeni prohrávat. Celou cestu neměl co říci.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Ve středu jsme Meyer a já právě dojedli pozdní oběd na terase Marquézu del Valle, když podle dohody přijel Enelio Fuentes v džípu. Když jsme vyjížděli na silnici na Mitlu, střídali jsme se s Meyerem a snažili se překřičet vítr, jak jsme Enelia informovali o našem rozhovoru s Nestou a o následujícím problému, jak mu vymluvit útěk.

Pravil jsem, že po pečlivé úvaze a zvážení všech faktorů jsem policejnímu veliteli pomocí gest naznačil Nestovo antisociální chování. Prásknul jsem ho.

„Hej, jak může zvíře jako on," zařvat Enelio, „vyřezat takovou opravdovou, nádhernou dřevěnou hlavu? Jak je to možné?"

„Všichni velcí umělci vedou poklidné, prosté, tiché životy," zakřičel Meyer. „Žijí v celibátu a nikdy nepijí, neznají násilí. Však víte. Tak jako váš Diego Rivera."

Enelio s úšklebkem sundal pravou ruku z volantu a udělal to jedinečné a výrazné mexické gesto vyjadřující ohromení, jako když si pokouší setřepat vodu z konečků prstů.

Cesta, kterou hledal, začala asi dvacet mil za Mitlou. Byla to prašná cesta, která procházela vesnicí asi čtyři míle od hlavní silnice a pak pokračovala, a než narazila na suchou, kamenitou plošinu, ztratila asi tisíc stop výšky. Někdy Enelio dosáhl rychlosti až dvacet mil za hodinu, než musel zabrzdit a zpomalit a kolébavě pokračovat přes dešťové strouhy a měsíční krajinu kráterů. Pak se cesta začala vyrovnávat a nerovnosti ztrácet. Mohl na to šlápnout. Za námi se táhl dlouhý, vysoký chochol zvířeného prachu v bezvětří horkého odpoledne.

Zpomalil, zastavil a my vystoupili. Vyndal z pouzdra dalekohled a podíval se na západ. „Ano, ta menší cesta z Ocotlánu vede přes tamty hřebeny. Když jsem byl malý, lovili jsme tam králíky. Ale tady ne. Tohle je spálená země. Písek, skála, kaktus. Stromy jsou jenom u vyschlých řek. Podívejte. Hluboké kořeny. Napijí se z hloubky jenom po deštích. Víte, zdá se mi trochu přehnané, že ti učitelé z Texasu tu byli zrovna v ten pravý čas a zrovna se dívali sem a zrovna náhodou uviděli to, co ona si myslí, že byl přívěs a on, že ne."

„Ale ten prach by přitáhl vaši pozornost," poznamenal Meyer. „A tohle," vysvětlil jsem, „je ten druh náhody – *pokud to opravdu viděla* – která náhodou vůbec není. Protože svět je plný lidí, a jestliže s dostatečným počtem z nich mluvíte, obvykle zjistíte, že věci, které nikdo neviděl, ve skutečnosti někdo viděl. A pokud jsou jenom trochu nezvyklé, jako třeba ten vůz jedoucí příliš rychle, zapadnou vám do paměti. Kdyby jel pomaleji, nikdy by si ho dalekohledem tak pečlivě neprohlížela a do druhého dne by to pustila z hlavy. Říkala, že viděla modrou a odlesky něčeho, co mohla být kapota aluminiového přívěsu. Ale je to tam strašná dálka."

„Opravdu hrozná. A cesta nevede nikam," připustil Enelio. „Takže to, co po ní jelo, se po ní muselo vrátit nebo to tam ještě musí být. A vítr rozfoukává písek a prach, takže tam nejsou žádné stopy."

Cesta ještě mizela a znovu se objevovala asi dalších šest mil. Enelio nás vybídl, abychom se drželi. Ostře zahnul doprava a brzy mi došlo, co chce udělat. Udělal velký kruh okolo skalnatého terénu. Musel to být nepravidelný kruh kvůli obrysu. Několikrát musel zacouvat a zmenšit průměr kruhu.

Když jsme se nacházeli ve dvou třetinách obvodu, poklepal jsme Eneliovi na rameno a ukázal směrem dopředu po levé straně uvnitř oblouku kružnice. Zajel tam, zastavil a my jsme opět vystoupili. V závětrné straně na povrchu červenohnědého skaliska se vyjímala jasně rozeznatelná stopa po pneumatice. Vjela do nějaké drobivé hlíny, a i když do ní nafoukalo trochu písku, bezpochyby tam byla.

Enelio se posadil na bobek a rozemnul jílovitou hmotu mezi prsty. „*Animalito*s. Říkáme jim *hormigas*. Někteří jsou červení. Štípou. Dělají si malé kopečky."

„Mravenci?"

„Ano! Pneumatika projela prostředkem tady toho malého a po okraji tohohle velkého. Vynášejí hlínu zpod písku a ta je skoro vlhká."

Vstal a zaclonil si oči. „Tam vzadu je konec cesty. Takže spojte vzdušnou čarou tyhle stopy…"

Otočili jsme se a podívali se. Meyer navrhl, abychom se šli trochu provětrat, prošli se tam a hledali nějakou stopu. Abychom tam nejezdili, když tam není cesta pro vůz.

Po sto yardech má cesta skončila. Vrátil jsem se a přešel na druhou stranu, až za Meyera. Pak jsem se dostal na místo, kde se země propadla. Byla to hluboká, klikatící se puklina, možná dvacet stop široká a padesát hluboká, se zaoblenými balvany a s křovinatým porostem na dně. Enelio zakřičel. Pospíchali jsme po okraji srázu tam, kde stál. Byl na kraji polokruhovitého výčnělku a díval se směrem, kde sesutá půda zasypala dno vyschlého potůčku. Na vrcholu hromady bylo neobvyklé množství vyvrácených křovin.

Enelio rozšířil nosní dírky a začichal ve vánku. Pokřižoval se a pronesl: „Smrt." Pak jsem to ucítil také – ten sladký, shnilý, lepkavý zápach rozkládajícího se masa.

Klopýtli jsme a uklouzli po svahu písčité půdy. Odtáhli jsme křoví a odhalili vrchní polovinu zadní části přívěsu. Byl předkem zabořen do kamenů a sesutá půda byla vysoko kolem navršena. Zápach byl odporně silný.

„To McLeenovic děvče?“ zeptal se Meyer kostelním hlasem.

„Někdo, kdo se našemu chlapci Rockovi znelíbil,“ odvětil jsem.

„Odstraňte zem ze dveří a já zatím pro něco skočím,“ řekl Enelio.

Vyřítil se po sypkém svahu a zmizel. Oběma dlaněmi jsem začal uvolňovat dveře. Meyer mi pomáhal. Nad námi jsme uslyšeli zvuk džípu. Pak zvuk přestal. Za několik minut k nám Enelio sklouzl. Okolo hlavy měl uvázanou tenkou tkaninu, která překrývala horní ret. Pro nás dva měl také. Centrální část, která překrývala ret, byla zvlhčena benzínem.

„Jednou jsme museli do hor hledat těla po letecké nehodě a jeden doktor mě tohle naučil. Benzin otupuje ten zápach. Přebíjí všechno. Byl s tím ale jeden problém. Skoro rok potom, vždycky když jsem ucítil benzin, začal se mi zvedat žaludek. Taky to popálí ret. Ale je to lepší než ta zbývající možnost, že?“

Přívěs stál nakřivo a dveře byly zataraseny. Byl ale v takovém ostrém úhlu, že jsem si mohl stoupnout na hliníkový plech vedle dveří, naklonit se a dosáhnout na kliku. Škubl jsem jimi a dveře se rozevřely. Odráželo se tam dost světla, abychom jasně viděli do tmavého vnitřku. Enelio zachrochtal, otočil se, skočil dolů, odklusal dvacet stop po dnu potůčku a začal prudce zvracet.

„Můžeš jít taky pryč,“ poradil jsem Meyerovi. „Chci se ujistit.“

„Měl bych ti pomoci.“

„Jdi pryč.“

„Díky, Travisi.“

Zhluboka jsem se nadechl a vyškrábal se do přívěsu. Byl spoután se značnou láskyplnou péčí. Prodlužovačkou. Roztažen na zádech na úzké podlaze, hlavou dolů, s chodidly směrem ke dveřím. Kabel bezpečně zavázaný na uzel k oběma zápěstím a kotníkům a obtočený okolo čehokoli, co bylo dost pevné a co se k tomu účelu hodilo. Mrtvá ústa byla něčím vycpána a přelepena páskou. Objemný srolovaný spací pytel pod zády ho měl držet ohnutého. Zkoušel jsem se na něj nedívat moc zblízka. Jeho kalhoty jsem našel u přepážky v přední části. V kapse na boku jsem nahmatal náprsní tašku. Otočil jsem průkaz k jasnému světlu, které sem proudilo, abych se ujistil. Náprsní tašku jsem strčil do kapsy a opatrně se vyšplhal až tam, odkud jsem se mohl jedním posledním zátahem vytáhnout a vyprostit. Pak jsem se na něj dlouze zblízka podíval a ve spěchu místo opustil. Po srázu jsem vy-

hopkoval jako nějaký gigantický zajíc a džíp jsem minul v docela rychlém tempu. V běhu jsem si strhl hadr s benzínem a zahodil ho. Zastavil jsem se, nastavil obličej alespoň tomu slabému vánku a začal zhluboka dýchat.

Džíp se za mnou zastavil. Přes zvuk motoru jsem zavolal: „Nedělejte si legraci."

„To nemáme v úmyslu, seňore," odpověděl Enelio.

Věděl jsem, že se nebudou chtít náprsní tašky dotknout. Otočil jsem se a podržel ji tak, že si mohli přes žlutý plastikový obal prohlédnout řidičský průkaz.

„Rockland!" zvolal Meyer nahlas. „Rockland?"

„Popis odpovídá tomu, co… zbylo."

„Zastřelili ho nebo co?" zeptal se Meyer.

„Myslím si, že tahle otázka není podstatná. Nevím, co všechno se s ním dělo. Myslím ale, že ho praštili po hlavě, svlékli, natáhli, přivázali a ucpali mu ústa. Pak s ním prováděli různé věci. Nejpůsobivější asi byl řez nožem přes břicho dolů ke stehnům, pak přes stehna asi šest palců nad kolena. Celá tato oblast pak byla pečlivě stažena z kůže, jako když kucháte rybu. Myslím, že ho oslepili až později."

„Byl bych vám velmi vděčen, kdybyste už nepokračoval," požádal Enelio.

„Jsem rád, že tady mohu skončit."

Přistoupil jsem k zadní části džípu a vyhoupl se dovnitř, protože jsem cítil, že mě nechtějí mít moc nablízku.

Meyer pronesl: „Dokonce ani Rockland by neměl takhle …"

„Jseš si tím jistý?" zeptal jsem se.

Meyer se zamyslel. „Ne zcela. Ale kdybychom porozuměli všem vlivům, které formovaly Waltera Rocklanda –"

„Dozvěděli bychom se," přerušil jsem ho, „jak to přišlo, že se z něj stal podlý, odporný, zlý bastard."

A pak už bylo moc pozdě na další řeči. Enelio chtěl domů. Chtěl tam strašně moc. Byl ochoten tomuto vytouženému cíli obětovat naše ledviny, naše ploténky a naše stříbrné plomby.

Ale blízko Oaxacy Enelio náhle zabrzdil, zajel ke krajnici a vypnul motor. Otočil se na sedadle a začal hovořit současně ke mně a k Meyerovi: „Jsem bezúhonný občan státu Oaxaca," začal. „Mám určitý vliv. Jsem šťastný člověk. Mám rád svou práci. Mám rád své přátele.

S radostí prokážu příteli laskavost. McGee, byl jsem rád, že vás mohu uvítat v Oaxace, když si to přál můj dobrý americký přítel Ron Townsend.“

„A já si toho cením.“

„Ale já *nepůjdu* za muži zákona a nepokusím se jim vysvětlit, jak jsme náhodou našli to tělo. Už teď se na mě dívají divně. Na vás se dívají ještě divněji. Nejsem ten typ, kterého přitahuje zabíjení a mrtvoly a vyšetřování. Bude ze mě špatný občan. Jestli to ohlásíte, nikdy jsem o tomhle malém výletu neslyšel. Jeden drahý drobeček odpřisáhne, že jsem s ní strávil dlouhou, dlouhou siestu. Vlastně jsem to tak plánoval. Vlastně jsem měl být s ní. Nerad zvracím. Bolí mě z toho pak strašně hlava. Vy to ale samozřejmě můžete ohlásit.“

„Bylo by dobré, kdyby o tom věděli,“ poznamenal Meyer.

„Myslím, že zítra jeden z pilotů naší letecké společnosti uvidí v tom vyschlém korytu nějaký záblesk a oznámí to policii.“

„V tom případě, done Enelio,“ připojil jsem se, „jsem rovněž ztratil chuť splnit svou občanskou povinnost. Myslím, že ten váš seržant by mě rád klepl přes prsty.“

„Tak nějak to naznačoval. Je o něm známo, že se v takových radovánkách vyžívá.“

„Co s tou náprsní taškou?“

„Kdybych ji měl já, velmi pečlivě bych ji otřel a vhodil do schránky u hotelu Marqués del Valle.“

„Můžete se spolehnout, ale až se podívám, co je uvnitř.“

Čekal. Neotočili se, aby mne sledovali. Tři sta šedesát dva pesos, což je dvacet osm dolarů a devadesát šest centů. Když mexické peso přejde několikrát na trhu z ruky do ruky, změní se na něčo, co vypadá jako kousek papírového kapesníku, zachráněného ze dna hrnce se značně starou a značně mastnou fazolovou polévkou, který byl následně použit na ucpání trubky v dost neuklizené garáži. Floridský řidičský průkaz. Doklad o registraci vozu s několik měsíců prošlou lhůtou pro přeregistrování. Turistický průkaz. Malý pomačkaný zápisník ve špinavém, červeném plastikovém obalu s adresami, telefonními čísly a vlastními poznámkami. Zdálo se, že byly seřazeny tak, jak je psal za sebou. Byl více než z poloviny plný. Prolétl jsem přes několik posledních stránek a našel Bruce Bundyho, jeho adresu a telefon. To, co nevěděli, bylo tady a určitě by to nepřehlédli a vyžadovalo by to

delší a pečlivější studium, takže jsem si ho dal do kapsy. Našel jsem zdravotní průkaz z Miami Beach s otiskem palce a fotografií. Fotka potvrzovala identifikaci toho, co jsem našel v převráceném přívěsu. Našel jsme dva klíčky, byly to jistě klíčky od auta, pravděpodobně náhradní. Našel jsem tři přeložené, barevné polaroidové fotky. Dost staré a vybledlé a byly na nich tak zvláštní a nepravděpodobné obscénní scény, že po prvním momentu překvapení už jejich protagonisté nevypadali obscénně a nešokovali, ale působili jen divně a bezútěšně. Nikdo, koho bych znal. Všichni mi byli cizí, dokonce i ten pes. Vrátil jsem je se vším ostatním kromě červeného zápisníku do náprsní tašky a myslel jsem na to, že ty fotky mohou docela dobře skončit přilepené na vnitřní straně dveří skříňky nějakého místního poldy. Někteří odvážní sociologové by jednou měli vyjít na světlo se sbírkou uměleckých prací, nalezených na vnitřních stranách dveří skříní policajtů, požárníků, hráčů baseballu a golfových rozhodčí.

Takže jsme se zase s řevem rozjeli zpět k hotelu na místo, kde nás Enelio vyzvedl. Auto bylo zaparkováno kousek odtud u pošty. Po cestě jsem cítil, jak se mi čas od času na mém přihlouplém obličeji objevuje přihlouplý úsměv. Možná spíš mi poklesávala ústa, než že by to byl úsměv. Je to jeden z mnoha zvláštních fenoménů reakce. Někde uvnitř náš je schované hrozné zvíře, které nám neustále připomíná, že my jsme naživu, zatímco někdo jiný je mrtev. Pořád mi něco říkalo, abych si pamatoval, jak hluboko se Walteru Rocklandovi kabel zakousl do zápěstí, kde narazil na křeč vyvinutých svalů, které reagovaly nevyslovitelnou bolestí.

Už žádný spěch s ručníky pro hosty u bazénu. Už žádné dvousetprocentní přirážky na legrační cigarety. Už žádná rozhodnutí, chlapče. Všechny problémy jsou navěky vyřešeny.

Fuentes zaparkoval vedle jiného vozu před hotelem a zdviženým palcem a ukazováčkem naznačil policistovi na pochůzce, že se zdrží jenom chvíli. Policista se dotkl čepice a prokázal tak úctu místní mocenské struktuře.

Enelio příkře poznamenal: „Jste moc milí chlapíci. Jste bezvadní. Lita mi pověděla, že ty kouzelné sestřičky z Guadalajary mají oči jenom pro vás a říkají, že je to teď pro ně nejkrásnější dovolená. Za ně a za sebe jsem vděčný a moje očekávání a víra se splnily. Ale už žádnou smrt, ano? Možná, že nejsem opravdový Mexičan. Smrt mě neokouz-

luje. Už mi neříkejte, co se dozvíte. Neptejte se mě na radu v žádné takové záležitosti, ano? Vlastně bych byl rád, kdybychom se dnes večer nesešli tak, jak bylo plánováno. Přesně za… čtyřicet minut budu ve velké vaně naplněné horkou vodou a pak brzo hlasitě zařvu a Lita přiběhne s velmi, velmi studeným vínem, protože ho mám rád vychlazené, když ležím v horké vodě. Naleje mi sklenici, a až ji celou vypiju, vezme velký kartáč a speciální mýdlo a vydrhne mi záda. Pak mi naleje další sklenici a pak si možná brzy začnu trošku prozpěvovat. Řeknu jí, že zůstaneme doma, protože s ženou v náručí nebudu muset myslet na smrt. Vím, že budu žít věčně. Takže tady v hotelu je místo, v tom druhém hotelu je místo a já budu u sebe. A tak bych vám, pánové, radil, abyste se rozdělili a pobyli se svými milujícími dívkami. Abyste v jejich sladkém oparu ztratili ten zápach smrti. Nechte si přinést jídlo a pití, to je možné na obou místech, rozesmějte dívky z Guadalajary a pak je také trochu rozplačte, protože smích a pláč patří k životu. Zítra se vám možná ozvu. Adios, amigos.“

A tak odjel. Bylo něco po páté. Meyer zabral stůl. Šel jsem na záchod, umyl si ruce, obličej, zátylek a paže a podíval se na sebe do zrcadla. Viděl jsem, že se pořád tak přiblble usmívám. Je to úsměv toho, který přežil. Člověk poodejde od blýskavého šrotu, který býval letadlem, které z nějakého neznámého důvodu nevybuchlo a nezačalo hořet, a usmívá se takhle. Otřel jsem náprsní tašku a hodil ji do poštovní schránky. Meyer mi nechal přinést Negro Modelo, které mne čekalo na stole.

„Pokouším se nemyslet,“ řekl. „Nechci na nic myslet, prosím.“

„Tak na nic nemysli.“

„Mně se to ale v hlavě pořád mele. Pořád se mi vrací ten den na *Přívalu*. Snažil jsem se říci Bix něco, co by jí nějak ulehčilo přijmout matčinu ošklivou smrt. Ty její krásné hluboké modré oči byly absolutně nijaké a lhostejné, bez ohledu na to, co zdvořilého říkala její ústa. Byla v tom… výzva. Něco takového. Chtěl jsem se jí přiblížit a dostat z ní nějakou reakci, opravdovou reakci, jakýmkoli způsobem. Říci nebo udělat něco… ošklivého, aby ji to probudilo. Travisi, zajímalo by mě, jestli jsou na tomto světě lidé, které bohové předurčili k roli obětí. Takže aktivizují v každém, na koho narazí, to nejhorší, co v něm je. A perfektní oběť by musela být mimořádně přitažlivá, aby to samozřejmě bylo co nejúčinnější. Pořád musím myslet na to, jestli

katalyzátorem nebyla ona, ne Rockland. A možná kdybych nebyl toho dne podrážděn, že z ní žádnou reakci nemohu dostat, a pokoušel se víc…“

„Meyere, Meyere, Meyere.“

„Já vím. Trpím na to. Jako ta nemoc králů. Hemofilie. Vnitřní rány nepřestávají krvácet. Celý můj život je jedna výčitka. Kdybych udělal to, kdybych udělal ono…“

„A kdyby tvoje teta měla kolečka, byla by servírovací stolek…“

„Kde to *jsme*, Travisi? Kde to *ksakru jsme?*“

„V Oaxace. Motto místní Obchodní komory je: ‚Zůstaň ještě jeden den v Oaxace.‘“

„Možná nemám zájem.“

„Je škoda zničit dovolenou jedné milé holce, zrovna když se to začíná rýsovat, Meyere.“

„Ale, Travisi.“

„Ach Bože, když se začneš ostýchat, vypadáš přesně jako Howland Owl.“

„Tedy… je dost mladá a… a k čertu, McGee, všechno, co ti přináší rozkoš, musí být zahanbující, hříšné a podlé. Jsem starý chlípný chlap zachvácený výčitkami. Měli bychom jet domů.“

„Tak se můžeme vrátit do Lauderdale, země pevných a opálených dívčích zadečků, domov licenční diety s vysokým obsahem škrobu. Můžeme oceňovat cenu a způsobilost k plavbě všech těch hraček, které se kolébají v kanálu, a můžeme kritizovat, jak se s nimi zachází. A můžeme hádat, co kdo komu udělal a proč, a divit se, proč jsme nezůstali o trochu déle a nepřišli na to.“

„Nebo nepřišli *na nic*.“

„Ten někdo to neudělal pro peníze. Nebál se inkriminujících drobností v náprsní tašce. A Rockland byl mrtev v tom horkém hliníkovém boxu od sedmého srpna. Ať už to udělal kdokoli, myslím, že zaparkoval vůz tam na tom kraji, dlouho ho zpracovával, pak ho převrátil, naházel na něj hlínu a křoví a odjel. Byl to trest, který někdo zosnoval. A pracovala tu velmi chorá mysl. Velmi chorá a velmi surová.“

„Jako u Mika Barringtona, Delly Davisové a Luz?“ zeptal se Meyer. „Jako u mého budíku, který je teď na vyhození?“

„Pan Nesta? Měl jsi s ním to, čemu říkáme seznamovací sezení. Myslíš, že on?“

„Ne. Ne tady. Možná bez toho alibi na to, co se stalo na cyotepecké silnici. Halucinace, násilí, ztráta paměti. Ale ne to, co udělali Rocklandovi. Přirozeně, je velmi zrádné odhadnout, čeho je jakákoli lidská bytost schopna.“

„Víš Meyere, příteli, vědomí, že Rockland byl pravděpodobně schopen dělat druhým to, co udělali jemu, nás intelektuálně šokovalo. Byl to on, ten milý chlapík, který zavedl Bix Bowieovou do kukuřičného pole. Byl to ten okouzlující muž, který přidal tu poslední kapku, co nakonec zničila Carla Sessionse. A – zřejmě – taky vyvedl Bix nahoru, aby slétla z hory.“

Meyer mohutně, pomalu a výmluvně pokrčil rameny. Měl ten nevyslovitelně truchlivý pohled obrovského antropoida, té opice, která ví, že v tomhle deštném pralese už není ani jeden banánovník.

„Pak je tu Bundy,“ prohodil bez přesvědčení. „Nevíme, jestli nám Bundy řekl všechno a… Na to zapomeň. Byl to někdo cizí. Byl to někdo, komu se z nějakého zvláštního důvodu znelíbil.“

Zezadu ke mně přistoupila madam Rebecca Divin-Harrisonová a něžně mi zmáčkla rameno. „Travisi, miláčku! To je dobře, že tě zase vidím, drahý.“ Stoupl jsem si a cítil se tak neohrabaný a deprimovaný jako dítě s velkýma nohama, které musí jít do obývacího pokoje, aby se přivítalo s matčinými přítelkyněmi z bridžového dýchánku. Zamumlal jsem, kdo je Meyer. Měla s sebou přítele. Sluncem spálený mladík, jehož výška přesahovala šest stop, dost na to, aby se mi mohl dívat přímo do očí. Byl vyzáblý, plachý, s krátce ostříhanými blonďatými vlasy a s výrazem a chováním z farmy někde na Středozápadu.

„Dovolte, abych vám představila Marka Woodenhause. Není to krásné jméno?“ Chlapec najednou vypadal ještě spálenější. „Pracuje v jedné z domorodých vesnic na projektu ozdravění s… jak se to jmenuje, drahý?“

„Výbor přátelské služby, madam.“

„A našla jsem ho, jak se celý zpocený a zaprášený plahočí po dálnici a nese obrovitý loďák, protože nemá na autobus. Je to dobrovolná práce, že drahý?“

„Ano, madam.“

„A já si opravdu myslím, že parazité jako já by měli využít každé příležitosti a vyjádřit hlubokou vděčnost takovým báječným mladíkům jako je Mark, že Travisi?“

„Ani ta nejlepší na to nestačí," odvětil jsem. Neviděl jsem dobře přes tmavá skla jejích brýlí, ale myslel jsem si, že vidím významné mrknutí. „Posadíte se s námi?"

„Ach, moc děkujeme, ale myslím, že ne. Musíme za nějakými pochůzkami, že Marku, miláčku? Trochu luxusu pro chudé mladé lidi, kteří otročí tam v buši. Jsem opravdu *tak* ráda, že jsem tě viděla. Doufám, že se tu ještě zdržíš, Travisi. Pojď, Marku."

Vypadala, jak by člověk mohl říci, fantasticky. Plná života, se svým osobitým šarmem, překypující nepravděpodobnou energií. Jako šťastný dravec cupitala rajcovním krokem ve svých citrónově žlutých kalhotách vedle klátící se a nic netušící kořisti. Pevné a vytvarované pozadí se jí pohybovalo v půvabném rytmu a sevření a když jsem je pozoroval, jak mizí dlouhou uličkou mezi večerními stoly, vzpomněl jsem si najednou na jednu starou příhodu i na její pointu, protože se sem tak moc hodila.

Byl jsem se svým dobrým a starým přítelem jménem Bill Ward na malém člunu v klidném Mexickém zálivu u Manasota Key. V poklidu jsme lovili ryby a těšili se na nějakou zajímavou nebo jedlou. Nezabíralo ale nic. Kolem proletěl racek a v tichu a z nudy na něj Bill namířil ukazováčkem a tiše šeptl: „Bum!" V přesně stejném okamžiku spatřil racek na hladině kousek masa a spustil se jako kámen. Bill s očima a ústy doširoka otevřenými se ke mně překvapeně obrátil a mířil na mě smrtonosným ukazováčkem. „Nemiř tou věcí na mě," přikázal jsem mu.

„A ty tady sedíš a užíráš se žárlivou závistí," řekl Meyer.

„Ten chlapec zemřel s úsměvem na rtech."

„Nu, našel prostě Přítelkyni. A to kouzelné slůvko je Služba. Ale bude ho to stát zatraceně mnoho sil, aby se pokusil vrátit se do domorodé vesnice s loďákem na zádech."

„A po čtyřech. Kde jsme to byli? Bože, Meyere, napišme už konečně závěr, závěr špatného filmu. Harl Bowie ve skutečnosti vůbec není upoután na vozíček. A ta jeho německá ošetřovatelka byla vyškolena v koncentračním táboře. A základní dějovou osou je, že nás sem podvodně vylákal. Věděl, jak to bylo, tajně zajel do města s německou ošetřovatelkou a vyřídil si to s Rocklandem ještě předtím, než nás sem poslal."

Meyer se usmál a pak zvážněl. „Vzpomínáš si, jak jsem říkal, že člověk by neměl hádat, čeho jsou lidé schopni? Myslím, že kdyby Harlan Bowie věděl, jak to celé bylo, možná by to Rockovi mohl udělat.“

„Takže přisuďme tuhle roli Wallymu McLeenovi. Minda se nechovala tak úplně hrozně jako Bix, ale nebyla to úplně tatínkova představa hezkých prázdnin pro miláčka dcerušku.“

Meyer se zasmál. „Chudák Wally. Jak se říká tomu, o co se snaží? Snaží se srůst s jejich stylem života. Nebo možná je tenhle výraz už pasé.“

„A na člověka, který vynakládá veškerý čas na hledání dcery, si to neumí moc zorganizovat. Nepřišel ani na jména v té původní partě.“

V tichosti jsme seděli a pozorovali lidi.

Meyer pronesl: „Někdo si musel udělat sakra dlouhou a osamělou a nápadnou procházku z toho místa, kde jsme našli přívěs. Pokud samozřejmě neměli vypůjčenou Hondu, kterou vyložili, než s vozem zajeli do té vyschlé průrvy.“

„Nech toho, kamaráde. Wally se snaží navázat komunikaci. Je to velmi seriózní chlapík. Nudný, to je jasné, komický… ale seriózní.“

Zase ticho. Pak byla řada na mně. „Takže nám řekne o konverzaci s Rocklandem. *Říká*, že nevěděl, že to byl Rockland. Říká, že ten tajemný cizinec se z něj pokusil vypumpovat peníze za to, že přivede miláčka dcerušku.. To znamená, že ti dva byli spolu viděni na veřejnosti… jak dlouho předtím, než se Rocklandovi stala ta malá nehoda?“

Meyer přivřel oči a nastartoval svůj počítač. „Wally McLeen tvrdil, že spolu mluvili… došli jsme k názoru, že to muselo být posledního července. Rockland žil ještě pět dnů. Mohl ale ten korpulentní mužíček znehybnit Rocklanda na tak dlouho, aby ho stačil spoutat a ucpat mu ústa? Nepravděpodobné. A mohl provést ten kousek na cyotepecké silnici? Třem lidem?“

Zamyslel jsem se nad tím a nakonec jsem pronesl: „Řekněme, že Wally jel do toho tábora, protože si myslel, že s ostatními je tam i Jerry Nesta. Marka mohl překvapit a ty dvě ženy dostat, než stačily utéci. Pak mohl cupkat kolem dokola a zjistit, že Jerry tam není. Sdělil mi, že to ráno jel na vypůjčené motorce po cyopetecké silnici.“

Meyer zavrtěl hlavou. „Ne, Travisi. Hrajeme špatně.“

„Souhlasím. Ale on *je* společným jmenovatelem. A tak za ním musíme jit, abychom ho mohli škrtnout, protože jinak zatemní logiku celé situace. A zabijeme dvě mouchy jednou ranou, protože možná ví něco užitečného a neví, jak moc je to užitečné.“

„Budeme ale muset znova vyslechnout přednášku o komunikaci.“

„A obdivovat pokrok v růstu vousů na bradě.“

Meyer si pamatoval číslo pokoje, odešel, aby se zeptal a vrátil se s tím, že klíč je ve schránce. Takže Wally McLeen je venku. Prošel jsem se po terase, ale neviděl jsem ho. Hodil jsem mu do schránky vzkaz, aby mi zavolal do Victorie. Pak už ale bylo pět minut poté, co jsme se všichni měli sejít na terase. A sestry se objevily v nových, příliš elegantních účesech, na vysokých podpatcích, v rukavicích, s večerními kabelkami a v šatech, které se spíš hodily pro noční život v Guadalajaře nebo Mexico City než do zářijového večera v Oaxace.

Jejich slavnostní úsměvy a tančící oči potemněly, když viděly, že jsme s Meyerem pořád v pomačkaných a zaprášených šatech z expedice do spálené země. Vyměnily si významné sesterské pohledy. Přišly ke stolu a usadily se. Omluvil jsem se, že jsme se ještě nestačili převléknout a že to byl zlý den. Budou nám muset odpustit, jestli jim budeme připadat vážní a unavení. Vysvětlil jsem, že Enelio Fuentes je také unavený a s Litou se rozhodli, že nepřijdou. Výraz uražené ješitnosti, pokud tam kdy byl, okamžitě zmizel a v Eleniných očích ho vystřídala starost, když si mě zkoumavě prohlédla. Přisunula židli blíž a položila mi ruku na zápěstí. Za chvíli jsem si všiml, že Meyer a Margarita jsou pryč. Neviděl jsem je odcházet. Řekl jsem Eleně naší speciální neumělou směsí angličtiny a španělštiny, že je mi líto, že si dala takovou práci a oblékla se jako na večírek. Odvětila, že se oblékla pro mě, aby mi udělala radost. Zeptala se mě, jestli mi udělala radost. Já na to, že samozřejmě. Připustila, že ať chci cokoli – cualquier tu quieres – bude se jí ten večer líbit. Já jsem ji poprosil, aby šla se mnou nahoru, chci se s ní v klidu napít, najíst a pak milovat. Nesměle podotkla, že s milováním počítala tak jako tak.

Poslední oblouk slunce předtím, než sklouzlo za hory, jí ozářil obličej oranžovým paprskem. Dívala se na mě, oči jí klouzaly sem a tam, jak se snažila zachytit můj pohled. Trochu tázavě a smyslně se mračila. Černé zornice zasazené v nejtmavší hnědi, modrobílá bělma zářící pevným zdravím, dlouhý okraj zahnutých černých řas, podlouhlý

oválný obličej, matná zlatá pokožka, mikroskopické kapičky vlhkosti v dolíku horního rtu nad širokými pevnými rty. Pak jí najednou ztěžkly oči a ústa povolila, hlava se lehce sklonila. Zhluboka se zachvěním se nadechla a pomalu vydechla. Nosní dírky se jí rozšířily a její nalakované nehty se mi zaťaly do zápěstí. Usmála se a zeptala: „Proč tu tak dlouho sedíme, *querido?*“

Mohl jsem Eneliovi říci – ale věděl jsem, že mu to neřeknu – že záda se mohou dobře vydrhnout i ve vykachlíčkované sprše a že speciální kartáč a speciální mýdlo vlastně ani není třeba. A gin s ledem je také studený a příjemný a rozkošně se hodí k horké sprše. Mohl jsem mu říci, že brzy začnu věřit, že budu žít věčně, a dokonce jsem si i trochu prozpěvoval.

Z hotelu přinesli dobré bifteky, a když jsme dojedli, odvezli jsme servírovací stolek ven do rohu verandy, zhasli a v klidu seděli u kávy a dívali se na hvězdy. Wally byl tak laskav, že zrovna v té době zavolal. Šel jsem tedy dovnitř, vzal si telefon ve tmě a sedl si na sklopenou postel.

„Trav? Tady Wally. Před chvílí jsem našel vzkaz ve schránce. O co jde? Slyšeli… slyšeli jste něco o Mindě?“

„Kéž by, Wally. Ne. Tohle je něco jiného.“

„A co tedy?“

„Meyer a já bychom si s vámi chtěli promluvit, až se vám to bude hodit, Wally.“

„O čem?“

„Myslíme si, že by bylo dobré dát dohromady všechno, co jsme se až dosud dozvěděli. Co myslíte?“

„Nu… škodit to nemůže.“

„Kdy by se to hodilo? Teď?“

„Ne, teď ne. Jdu s partou děcek nahoru na Monte Albán podívat se znovu na vykopávky za měsíčního svitu. Co takhle zítra ráno? Viděli jste někdy vykopávky v Yagulu? Je to jenom deset mil po silnici na Mitlu a je tam značka, kde máte odbočit.“

„Viděl jsem tu značku, když jsme tam byli posledně.“

„Ty vykopávky mě začínají zajímat. Jsou takové nadčasové a zdá se vám, že vaše vlastní trable zas tak moc neznamenají. O Yuagulu se toho moc neví. Je tam takové ticho, že si sednete a… můžete přemýšlet. Chtěl jsem vyrazit brzy. Budu tam celé dopoledne. Přijeďte s

Meyerem kdykoli dopoledne. Bude to dobré místo k rozhovoru. Myslím, že místo, které je strašně, strašně staré a klidné a mrtvé, je dobré na opravdový rozhovor, že?“

„Dobrá, Wally. Sejdeme se tam.“

Jak jsem mluvil, slyšel jsem, že zavřela dveře a zajistila je. Slyšel jsem klapot podpatků na dlaždičkách, pak jsem cítil, jak postel poklesla, když se posadila na druhou stranu. Zašustění punčoch, pak pleskot bosých chodidel. Zvuk zipu, šelest látky, cvaknutí patentky. Opět zhoupnutí postele. Zavěsil jsem. Ruka na rameni mnou otáčí a táhne mě dolů. Dolů k ústům, co se pevně a krásně přisála, zatímco druhá ruka škubnutím uvolnila pásek na županu, co jsem si oblékl po koupeli. Hlas, tvořící v silném zaobleném hrdle nemelodické spokojené vrnění.

„Tohle chceš?“ zašeptala. „Změnit zlý den v dobré věci?“

„Tohle chci.“

„Tohle máš, Tuh-rrrravisi.“

„Jsi milá.

„Velmi děkuji. Děláš v Mexiku nějakou věc… jak se to řekne?… *peligroso?*“

„Nebezpečnou? Nevím. Možná ano, možná ne.“

Pevně mě držela a vydávala tiché broukání, které jí stoupalo z hrdla. „Když nějaká osoba tě zraňuje, Elena to napraví. Vyškrábe několik očí. Vyřeže nějaké jazyky. Zlomí všechny kosti, *verdad?*“

Něco se mihlo u zadních dveří mé mysli, ale pak už byl každý příliš zaměstnán, aby si toho všiml. A tak tam ta myšlenka trpělivě seděla u zadního vchodu a čekala, až bude mít někdo čas si jí všimnout.

Všiml jsem si ji, když mi Elena ve spánku dýchala na hrdlo a lechtala mě masou svých dlouhých těžkých vlasů na hrudi. Opatrně jsem přes ni přetáhl deku, aniž bych ji vzbudil. Myšlenka, která mi vyvstala v zasuté části mysli, byla vzpomínka, jak se primitivní válečníci ze starých dějin děsili toho, že budou živí předáni ženám nepřátelského kmenu. V Eleniných hrozbách, co udělá každému, kdo mi ublíží, bylo dost přesvědčivé surovosti.

Rockland jel do domu Evy Vitrerové na La Colonia a podařilo se mu odvézt Bix Bowieovou Bundyho autem. Bundy měl škodolibou radost, když se dozvěděl, že Eva je schopna nějakého citu, schopna zamilovat se do dívky, kterou viděla na ulici a vzít si ji a její přítelkyni

k sobě. Ty dvě dívky byly jejími hosty dlouhou dobu. Bylo možné, že popsaly Evě Vitrierové odporné detaily svých prázdnin v Mexiku. Totéž, co Nesta řekl Meyerovi.

A tak dříve nebo později se paní Vitrierová záměrně nebo náhodně vyzná ze své touhy po dívce Bowieové. Když vezmeme v úvahu Bixinu pasivitu v tom, jak byla fyzicky zneužívána, možná, že už začal skutečný poměr. Můžeme předpokládat, že Minda McLeenová by proti tomu byla, ale je rovněž fér konstatovat, že s tím těžko mohla co dělat. Takže ten vzkaz Harlanovi Bowiemu o tom, že si má pro Bix přijet, byl možná od Mindy. Možná se děvčata pohádala kvůli Evině pozornosti vůči Bix a třeba Minda chtěla, aby Bix odešla. Bix odmítla. Tak odešla Minda. Když víme o tom, jak Rockland v minulosti Bix zneužíval, když víme, že byl zodpovědný za její narkomanii a za její smrt ten nedělní večer, co by se Rocklandovi stalo, kdyby se pak vrátil do domu Vitrierové? Mohla by ho docela dobře zohavit přesně tak, jak jsem to viděl. Mohlo by se dokonce říci, že to stažení z kůže a oslepení mohlo být symbolickým výrazem jejího postoje k mužské sexualitě. A možná, že jí její bohatství umožnilo, aby si najala sílu, které mohla věřit – sílu, která ho mohla přemoci, svázat, nechat ho k dispozici jejím surovým pozornostem a pak se zbavit vozu, přívěsu a těla najednou.

Pak ale bude Wally McLeen ztráta času. Ale už se to domluvilo, takže nic neztratíme, když tomu necháme volný průběh. Přišel jsem na dvanáctisekundový systém, jak ho přinutit, aby se otevřel, a věděl jsem, že způsobí omámený prázdný pohled s široce rozevřenýma očima. Byl jeden z těch milých lidiček, které potkáváte na Hondě.

Elena sebou najednou začala škubat a cukat a vydávat dušené zvuky. Vzbudil jsem ji a něžně a jemně ji utišil. Zdál se jí prý hrozný, hrozný sen. Byl jsem rozsekán na maličké kousíčky, a kdyby je včas složila dohromady, žil bych. Ale ty vlhké kousíčky jí pořád unikaly všemi směry, když se mne pokoušela zrekonstruovat.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Ve čtvrtek bylo další jasné, horké, nádherné ráno. Když jsem Elenu odvezl do města, trávil jsem čas u stolu v pokoji prohlížením Rocklandova malého červeného zápisníku. Našel jsem zde adresy z Miami a Miami Beach, ale i adresy z celé země. Zřejmě lidí, kteří bydleli v hotelu Sultana a předplatili si Rocklandovy služby. Takové či onaké. Bylo logické, že si vedl takový záznam.

Vpisky a poznámky byly příliš krátké, než aby se k něčemu hodily. Byiy toho typu jako „L 2 Sat aft"; „2 doz, suite 20B"; „100 USD Reb 7". Protože šly chronologicky za sebou, stačilo mi, abych odhadl, kde byly napsány. Nenapsal jich mnoho. Byla tu poznámka o ceně nových pneumatik v pesos i dolarech napsaná ještě než přijeli do Oaxacy. A potom několik málo adres: Bundy, dům Vitrierové, hotel, kde bydlely Minda s Bix a jedna, která zněla „I. V. Rivereta, Fiesta D., Mex. City." Zbylé stránky zely prázdnotou. Na vnitřní straně desek stálo číslo jeho sociálního pojištění.

Při snídani jsem si u Meyera ověřil svůj dvanáctisekundový systém. „Když na něj půjdu pomalu, bude mít čas se přizpůsobit. Za předpokladu, že je to náš kůň, což pochybuji. Takže mu to vyklopím najednou a ze značné výšky. Budeme ho pozorovat jako dva ostříži, jeho hrdlo, ústa a oči. Žádný člověk se nemůže tak rychle vzpamatovat a ovládnout, aby zcela zakryl své překvapení, zvlášť pokud budu přátelský, laskavý a plný porozumění."

Vyložil jsem mu svůj přístup. Souhlasil. Už mě sledoval v minulosti, jak to dělám. Viděl, že se střídal úspěch s neúspěchem.

A tak jsme jeli k odbočce na Yagul. Když jsme odbočili, viděli jsme je několik mil severně od hlavní silnice. Staré kamenné figury na vrcholu zaobleného kopce, které nesly nevýrazné známky starých horizontálních říms. Jel jsem po rovině a pak po strmé kroutící se cestě nahoru k širokému vydlážděnému parkovišti. Stál tam starý sedan s mexickou poznávací značkou a malá Honda. To bylo všechno. Když jsme vystupovali, přišla po vyšlapané cestě od vykopávek velká mexická rodina. Začali nastupovat do sedanu a přít se, kdo bude kde sedět. Dali jsme se nahoru po cestě. Větrem ošlehaný chlapík se k nám s námahou doplahočil ze svého stinného místa, aby vybral nízké vstupné. Dal nám hezky vytištěné vstupenky. Vrátil se na své místo do stí-

nu, zády k obnaženým skalám. Odtud mohl přehlédnout celé údolí se všemi vykopávkami v zádech.

Ranní obloha měla bohatý, jasný odstín kodakové modři. Ze stráně zakroužilo káně, vydávající zvuky velmi podobné prasečím. Z kamenité půdy vyrůstaly vysoké shluky kaktusů s velkými červenými květy. Bylo, tu opravdu ticho. Dva autobusy se dole v údolí sunuly směrem na Oaxacu. Apatičtí, tišší brouci.

Přišli jsme k dávnému stadionu. Dlouhý obdélník pod úrovní země, se svažujícími se stěnami z pečlivě vybraných, přesně zapadajících kamenů. S vyvýšeným místem, kde seděli kněží a sledovali hru, a nižším prostorem pro ostatní diváky. Bylo zrádné odrážet se od postranních stěn. Železné kruhy vsazené do kamene na obou koncích už dávno zrezivěly. Archeologové věří, že kapitánovi vítězného týmu usekli hlavu. Byl to jistý druh cti, o kterou se usilovalo. Znamenala permanentní místo ve starých knihách. Zabránilo se tak mužstvu, aby vítězilo s příliš velkým náskokem. Zřejmě tatáž teorie, jako když má poslední tým ligy možnost přizvat nové hráče jako první.

Podívali jsme se na přední část dlouhého chrámu, na oltáře a vrchol vzdáleného umíráčku nad okrajem průčelí chrámu. Proti obloze jsme uviděli zároveň s několika pokřivenými stromky zavalitou siluetu, která na nás mávala. Po větru přišla slabá ozvěna pozdravu.

Našli jsme kamenné schůdky, které nás dovedly nahoru na úroveň . chrámu. Velká část byla zrestaurována. Když to dělají, přilepují obláz ky do malty mezi novou vrstvu kamenů. Akademická mysl říká: „Vidíte? Je to všechno podvod. Slepili jsme to tak, jak si *myslíme*, že to bývalo."

Za průčelím chrámu se nacházela malá nádvoří a kamenné zdi bez střech, které tvořily bludiště z malých místností a chodeb. Když jsme narazili na dva slepé konce, našel jsem výstupek ve zdi, vylezl naň a vybral správnou cestu k návrší, kde stál Wally. Vyšli jsme ze zadní části chrámového komplexu a stoupali po úzké cestičce. Trochu jsme se v nezvyklé výšce zadýchali.

Wally McLean zářil. „Není to nádherné? Vidíte, odtud máte výhled i do sousedního údolí. Docela strategické místo. Tady ty díry bývaly hrobky. Ti největší šéfové se pohřbívali na nejvyšších místech. Vloupají se do každé, kterou najdou, protože v některých jsou zlaté šperky. Podívejte se na to všechno. Zlato, oběti, podzemní chodbičky, astro-

nomie, mozková chirurgie. Když o tom přemýšlím, jde mi z toho hlava kolem.“

Měl na sobě košili z trhu, samozřejmě nebělená bavlna, bleděmodrý baret bůhví odkud, šortky v barvě burgundského, zajištěné okolo jeho blahobytného bříška páskem s četnými stříbrnými cvoky, připevněnými ke kůži, a sandály z trhu. Jeho bradce se dařilo. Měl tkanou nákupní tašku ze žluté látky se dvěma držadly. Tmavá skla měl připevněná ke svým brýlím s tlustými skly. Odstín jeho tváře se změnil z předchozí rozzlobené červeně na červenohnědý, s několika růžovými místy na čele a na nose, kde se mu loupalo první spálení.

„Až se Minda vrátí, chci ji to tady, Trave. všechno ukázat, protože vím, že ji to ohromí. Pamatuji si, když byla malá, jak jednou v létě u jezera našla špičku šípu. Přečetl jsem jí všechno o Indiánech a byli byste překvapeni, kolik si toho takové malé dítě pamatovalo. Bylo jí přesně pět let. Mohou přimontovat na Hondu další sedadlo a můžeme procestovat celou tuto část Mexika.“

Meyer se přisunul blíž, takže jsme se mu oba dívali do obličeje.

„To ale nepůjde, Wally,“ řekl jsem.

„*Samozřejmě*, že ano!“

„Možná chvíli. Ale dříve nebo později policajti najdou to dítě z vesnice, které tě vidělo, jak jsi shodil přívěs do rokle, zjistí, co jsi udělal Rockovi, začnou si to skládat dohromady a zmáčknou tě i za Mika a Dellu a tu Mexičanku. Takže radši s tou motorkou zamiř k nejbližšímu hraničnímu přechodu.“

Je to jako ta všivá práce s žábou, kterou jsem musel dělat na střední škole v biologické laboratoři. Připojíte baterii, dráty se dotknete správného místa a tenká, mrtvá noha začne skákat.

Zíral na mne a zíral na Meyera. Ústa se mu roztáhla do slabého úsměvu a pak se rozevřela do tvaru „O“. Ne velkého „O“. Asi tak dvakrát většího, než když hvízdáte. Bylo to zase úplně stejné.

„O čem to ksakru *mluvíte?*“

„Příliš dlouho, Wally,“ pokračoval Meyer smutně. „Trvalo ti příliš

dlouho, než jsi našel správný způsob, jak to zahrát. Hlavou se ti toho honilo příliš mnoho. Ztuhl jsi. Musel sis toho hodně rozmyslet, aby to dávalo smysl.“

„Já… já *musím* čekat na Mindu! To můžete pochopit. Musím čekat, až se sem vrátí!“

Bylo těžké tomu uvěřit, když jsme se na něj dívali. I když to bylo tak jasné jako desetistránkové přiznání.

„Wally," začal jsem, „to s Rockem svým způsobem chápu. Je toho na tebe moc. Zjistil jsi příliš mnoho. Ti tři – Sessions, Nesta, Rockland – naučili tvou holčičku na drogy, spali s ní a pokořovali ji. A něco se ti z toho v hlavě polámalo, Wally. Je to zatraceně dlouhá cesta od zasedání v Kivanisu a nákupních středisek. To, co jsi udělal Rocklandovi, znamená, že jsi onemocněl. Znamená to, že musíš jít do města a říct o tom lidem a najít pro sebe pomoc, protože tady byl Mike Barrington a byla tu Della Davisová a byla tady Luz."

„Já vím. To se nepovedlo. Nevadilo by mi to, kdybych dostal také Nestu, protože bych si mohl myslet, že to tak muselo být. Přišel jsem zezadu přes zeď. Když jsem jel kolem, tak tam džíp byl, ale když jsem se vrátil, abych ho našel, byl pryč. Měl jsem si na něj počkat. Ale dostal jsem strach. Víte, musím ho dostat. A dostanu ho. Přísahal jsem. Promyslel jsem si to. Mike a Luz byli tak blízko u sebe, že ona nestačila udělat ani krok potom, co on šel k zemi. Ale ta negerská děvka uměla běhat jako vítr. Kdyby nezakopla a neupadla, utekla by z brány a byla by pryč." Hlas měl slabý a přemýšlivý, slova se ztrácela v horkém vánku, který přicházel v nárazech a odeznával.

„Co ti udělali… nebo Mindě?" zeptal se Meyer.

Stín káněte šikmo dopadl na kamenitou zem mezi námi. Tichá, trapná scéna. Wally McLeen se sklonil a sebral trojúhelníkový střep zapotecanské hliněné nádoby. S odstupem se na něj podíval a odhodil ho stranou.

„Mám rád ty se vzorem," poznamenal. „Rád přemýšlím, jak před stovkami a stovkami let tady vyškrabávali do hlíny vzory, aby si vyrobili hezčí nádobí. Dnes ráno, možná před hodinou, jsem našel kousek, který mi připomněl popelník, co pro mě udělala Minda asi v první nebo druhé třídě. Udělala do hlíny stejné vlnovky. Mám ho tady v tašce." Otevřel ji, podíval se do ní a sáhl tam.

Můj poplašný systém zareagoval příliš pozdě. Prudce vytáhl nějakou zbraň a švihl s ní tak rychle, že jsem neviděl, co to bylo. Z místa, kde stál, byl jeho první volbou backhand vedený na Meyera. Myslel jsem, že na něj nemůže dosáhnout, ale dosáhl. Uslyšel jsem ohavný pevný náraz, jak tvrdý předmět narazil na lebku. Meyer šel k zemi ošklivě – jako neforemný panák bez páteře. Žádné zastavení, žádný

úkrok, žádný pokus zastavit pád. V plynulém pokračování toho pohybu šel McLeen forehandem na mě. Vymrštil jsem se dozadu a současně jsem se zaklonil a i tak jsem ještě ucítil závan vzduchu na horním rtu a uslyšel jsem zasvištění. Stál v rovnováze, lehce přikrčen, když jsem opatrně zacouval. Meyer se po svahu dvakrát pomalu převalil, ale dostal se k většímu srázu a kutálel se rychleji ještě asi patnáct stop, než mu horní polovina těla zapadla do jedné z malých otevřených hrobek. Ležel tam pak zaklíněný, s nohama rozhozenýma, s palci dovnitř, objemný zadek mířící k modré obloze.

Zbraň zůstala nyní v klidu. Viděl jsem, co to bylo. Držel tyčku z tvrdého dřeva asi dvě stopy dlouhou, šedou stářím, omaštěnou častým používáním. Kožený řemínek, těžký a pevně spletený vedl ke konci tyčky. Konec řemínku byl připevněn k hrubému kovovému kruhu, který byl nějakým způsobem přidělán k zaoblenému, vyleštěnému, nepravidelnému kameni, o něco menšímu než broskev.

Spěchal ke mně rychlými, lehkými krůčky, pružnými a vyrovnanými. Předstíral jsem, že poběžím dolů po svahu, pak jsem uhnul a běžel nahoru šikmo od něj. Ta lest byla chyba. Rána minula mou hlavu o pouhý palec. Uvědomil jsem si, že jsem v minulosti vídal korpulentní chlapíky jako Wally McLeen, jak se velmi lehce, rychle a dobře pohybují na tanečních parketech. Muži s širokým pasem jako měl Wally a se stejně silnýma nohama.

„Koupil jsem to v jednom stánku na trhu," vysvětloval. „Jedno z děcek mi řeklo, že to je napodobenina. Ale je to přesně to, co používali vojáci. Je to zrádné. Musíte s tím cvičit. Držadlo je ohebné. Vidíte? A tak potřebujete akorát dobrou práci zápěstím. Cvičil jsem na stromech. Musíte odhadnout správný rádius."

„Nechte mne jít Meyerovi na pomoc. Prosím, Wally."

„Tomu už nepomůžete. Je mrtvý. Nebo umírá."

Když se na mě zase vyřítil, otočil jsem se a vyběhl nahoru po svahu, abych se od něj dostal co nejdále, a mohl pak v kruzích sejít dolů ke chrámu. Když jsem ale na druhé straně začal sbíhat dolů, rychle jsem se otočil a viděl, že je pouze třicet stop za mnou a pohybuje se příliš dobře. Po mé levici teď stála rozpadající se nezrestaurovaná zeď. Zamířil jsem k ní, popadl nejbližší kámen, otočil se a hodil jsem ho na něj. Uhnul stranou, a tak jsem získal čas sebrat další zubatý kus a ve velkém spěchu ho přehodit. Rychle zacouval.

Protože jsem měl víc času, mohl jsem sebrat lepší, těžší kus. Otočil jsem ho v dlani tak, aby seděl a vypálil ho co nejlépe mířenou ranou. Byl ode mne padesát až šedesát stop. Nasměroval jsem mu ho přímo doprostřed obličeje. Uhnul jenom hlavou. Uhnul s ní rychle a přesně jenom tolik, kolik bylo třeba.

Boj kamením. Od posledního uplynulo příliš mnoho let. Mohl jsem mu uniknout, ale to nestačilo. Musel jsem se dostat k Meyerovi a musel jsem se k němu dostat brzy. Moje možnosti se mi nelíbily. Kdybych našel nějaké dobré kameny, trefil ho a pokusil se k němu dostat dost blízko, abych ho klepnul, měl by dobrou nebo ještě lepší šanci rozdrtit mi lebku jako těm třem ve starém táboře na cyopetecké silnici. Uměl s tou věcí příliš dobře zacházet a měl výborný švih.

Je zvláštní, jak může být šílenec nebezpečný. Když se vymažou zábrany a překážky civilizace a svědomí, může se zvíře pohybovat s dávnou mazaností. Člověk je dravec.

Stál dole pode mnou, pomalu houpal kamennou koulí na konci tyčky z jedné strany na druhou a přemýšlel, co udělá dál. Podsaditý obchodníček v modrém baretu s novou bradkou, odhodlaný, že mě zabije, a klidný jako bengálský tygr.

Sedl jsem si u zdi na bobek a sebral kámen velikosti mé hlavy a obloukem ho na něj hodil, jako bych vhazoval aut. Zašilhal po něm a udělal krok doprava. Kámen dopadl, odrazil se a skutálel po divoké trávě a trsech dolů ke chrámu. Všechny vykopávky mlčely. Snad poprvé v životě jsem si přál spatřit brebentící houf turistů, ověšených polaroidy, kteří po sobě zanechávají cestičku ze žlutých krabic.

Věděl jsem, že jestli nepřijdu na něco proveditelného, bude to Wally, kdo na to přijde, a mně se to líbit nebude.

Ta hra se jmenovala Špatné nasměrování. Nemohl jsem ukázat za něj a zakřičet: „Hej! Turista!“ a doufat, že se mu od lebky odrazí kámen, zatímco se otočí a bude zírat.

On se ale po tom velkém kamenu ohlédl, že? Opravdu! Takže jsem hrstmi nabral několik malých dobrých kamenů, přidržoval je v dlaních prsteníky a malíky a sebral další kámen velikosti melounu, zvedl ho co do nejvyšší možné výšky a vzdálenosti, a když ke mně vzhlédl, vymrštil jsem s ním první malý. Zběžně zaregistroval můj pohyb a pohlédl na mě. Přesunul se doleva a uhnul prvnímu malému, ale musel ho ve vzduchu zkontrolovat, aby se ujistil, že je mimo jeho dráhu.

Proto se posunul dopředu a v tu chvíli ho druhý zasáhl do čela tak silně, že upadl a udělal nemotorný kotrmelec. Na nic jsem nečekal a vrhl se k němu. Vzhlédl ke mně, už na všech čtyřech, zrudlý návalem krve do obličeje. Ztratil starověkou napodobeninu zbraně, modrý baret a brýle. Ale natáhl se, dosáhl na zbraň a rozmáchl se naslepo celou délkou paže a zasáhl mne do dolní části levého stehna, těsně pod kyčelní kost. Bolelo to, jako by mi rozdrtil kyčel. Upadl jsem, odkutálel se a vstal. Divil jsem se, že mohu stát. Vytřel si krev z oka a namířil si to ke mně, ale já se připravil. Říkal jsem si, že ten zatracený kámen chytím, chytím ho do zubů, když bude třeba, vezmu mu ho a nacpu mu ho do chřtánu. Zaváhal a rozběhl se ze svahu. Viděl jsem, jak upadl, kutálel se, vstal a zmizel v bludišti stěn za průčelím chrámu. Roztřásl jsem se. Sebral jsem propocený baret a brýle s nasazenými sklopnými tmavými skly a všiml si, že jedno je rozbité.

Odkulhal jsem na své zlomené a rozdrcené kyčli k otevřeným hrobkám a slyšel jsem se, jak říkám: „Promiň. Promiň, Meyere. Promiň.“

Chytil jsem ho za pásek a vytáhl ho z hrobky. Zdál se mi strašně těžký. Překulil jsem ho na záda. Byl hrozně vláčný a nechtěl sedět. Za uchem měl bouli velikosti půlky jablka. Tváře a čelo poškrábané a odřené, jak se kutálel po srázu. Položil jsem mu ucho na prsa a silné, staré Meyrovo srdce mi vrátilo klid slovy. „Buch buch, buch buch, buch buch.“

A tak jsem mu palcem zvedl víčko a prázdné, nevidoucí a jasně modré oko zíralo na mě a skrze mě. Druhé se otevřelo bez pomoci a pomalu se asi z desetimílové dálky přes všechny ty vrstvy s legračními jmény zaostřilo a upřelo na mě. Vysunul jazyk a olízl si zaprášené rty. Nakřáplý hlas zahuhňal: „Tak co? Tak ahoj.“

„Umíráš?“

„To je diskutabilní. Co se stalo? Viděl jsem nahoře McLeena. Začali jsme. A jsem tady. Upadl jsem?“

„Udeřil tě kamenem do hlavy.“

Pomalu zdvihl ruku a prsty se dotkl boule. „To je moje hlava? Tady to?“

„Chceš si sednout?“

„Chtěl bych o tom popřemýšlet. My ekonomové máme velmi silné lebky. Je to charakteristické. Každý to ví. Jsme ale šťastní lidé s dobrým smyslem pro rytmus.“

„Moc mluvíš.“

„Odvádí mě to od myšlenek na mou hlavu. Zkusme to sezení.“

Sedl si a chvíli sténal. Ale pak vstal a začali jsme velmi pomalu sestupovat.

„Proč kulháš?“ zeptal se.

„Mě taky bacil.“

„Co to máš v ruce?“

„Modrý baret a rozbité brýle. A buď zticha, Meyere.“

„Zeptej se blbě a dostaneš…“

„Buď zticha, Meyere.“

„Sedni si, Meyere. Stoupni si, Meyere. Jdi, Meyere. Buď zticha, Meyere.“

Čekal jsem na chraptivý zvuk Hondy jedoucí dolů, ale ještě jsem ji nezaslechl. To mě přinutilo přemýšlet. A tak jsem Meyera nechal sedět na krátké, široké zrestaurované zdi s baretem a brýlemi v ruce. Přešel jsem ke straně a vyšplhal na vysokou zeď. Zahlédl jsem kousek parkoviště. Viděl jsem Falcona a motorku. Rozhlédl jsem se. Viděl jsem půdorys bludiště, ale neviděl jsem dolů do místností a chodeb. Seskočil jsem ze zdi a ovládl hlasité zaječení. Zaječel jsem jenom tiše, v duchu. Čekal jsem dlouho. Pohnul jsem se o několik stop a zaposlouchal se znovu.

Vyběhl ze vchodu s burácivým zachroptěním. Přivíral oči a kymácel zbraní, jako by zapomněl na práci zápěstí i na to, jak jsem vysoký. Ustoupil jsem do kamenného oblouku, tak daleko, že smrtící kámen, který se mohl obtočit kolem mne a roztříštit mi žebro, práskl místo toho do zdi za mnou. Jednou rukou jsem uchopil hůlku, hřbet druhé jsem mu položil na prsa, zatlačil, prudce ho postrčil a současně jsem mu vzal tu hračku. Běžel pozadu, udržoval se v rovnováze, otočil se a pořád běžel. Pronásledoval jsem ho, aniž bych očekával, že ho chytím – ne s nohou, která mi připadala, jako by byla nasazená obráceně. Chtěl jsem jen vidět, kam míří a zda ho snad nechce někdo zastavit.

Přiběhl na široké kamenné nádvoří, které se rozprostíralo před průčelím chrámu. Když jsem se dostal na konec otevřené chodby a otočil se, letěl už směrem k nejbližším strmým kamenným schodům vedoucím na nižší nádvoří, na stejnou úroveň, jako byl ve vzdálenosti sto yardů stadion.

Když jsem s dupáním dokulhal, viděl jsem, že se otočil a před schody zpomalil. Pokoušel se vzít schody po několika, ale dost nezpomalil. Pravděpodobně bylo jeho vnímání hloubky a vzdálenosti bez tlustých brýlí chybné. Setrvačností se dostal na vnější stranu schodů. Nebylo tam zábradlí. Zamával rukama, aby udržel rovnováhu, ale setrvačnost ho donutila předklonit se víc a víc. Snažil se udržet nohou na příkrém kamenu. Zmizel mi z očí. Uslyšel jsem výkřik. Mohlo to být „Ach!“ a mohlo to být „Ne!“. Zvuk hlasu ukončilo hlasité žalostné žuchnutí. Sešel jsem po schodech až tam, kde ležel napůl na slunci, napůl ve stínu. Spočíval na pravém boku v bílém prachu, s hlavou na kamenném polštáři, levou ruku obtočenou kolem kamene.

S určitými obtížemi jsem poklekl na koleno a položil mu bříška tří prstů na velkou tepnu po straně hrdla. Viděl jsem mu do pootevřených úst a zahlédl úhledný záblesk celkem nové plomby. Jeho zubař pravděpodobně patřil do stejných klubů a říkal mu „Wally“ a vyprávěl vtipy a říkal, kdy si má vyplivnout. Tepna se jednou zachvěla, asi za tři sekundy se zachvěla ještě jednou s poloviční intenzitou a pak už se nepohnula. Unikající vzduch syčel v hrdle. Celý život jsem slýchal o řinčení smrti. Myslel jsem, že je to jenom mýtus. Teď se to potvrdilo. Klasický případ. Případ do sbírky.

Napřímil jsem se a obešel schody. Žádní turisté. Ticho cenné tisíce let. Spálené kameny. Střepy. Prach. Půda v Yagulu vypila hodně indiánské krve, dost na to, aby mi to způsobilo mrazení zátylku. Ale musel jsem se vrátit nahoru pro Meyera a ne se tu kochat výstupem.

Ale Meyer seděl na kamenném nádvoří, nohama na nejvyšším schodu. Měl těstovitou barvu.

„Řekl jsem ti, abys tam zůstal.“

„Přišel jsem ti říci, že se mi hrozně točí hlava. A… abych řekl pravdu, trochu se bojím.“

Vystoupil jsem po schodech, nechal ho, aby se o mě opřel a pomohl jsem mu dolů. Pak jsem položil modrý baret vedle kamenného polštáře a vsunul jednu stranu rozbitých brýlí Wallymu pod bradu. Zastrčil jsem dřevěnou rukojeť zbraně za vnitřní stranu pásku nad pravou kapsou kalhot a kamennou kouli jsem si dal do kapsy tak, že byla vidět jen spletená kůže.

Přešli jsme okolo zápasiště a na cestičku. Žádní noví návštěvníci. Turisté jezdí do Monte Albánu, do Mitly, zřídka do Yagulu. Křikem

jsem vylákal větrem ošlehaného výběrčího z jeho stinného hnízda a rozčileně jsem ukázal zpátky a pak na Hondu. Lámanou španělštinou jsem mu sdělil, že ten muž spadl a je zraněn. Vypadal naprosto nechápavě a pak náhle pochopil a začal mít starost. Řekl jsem, že zavolám *ambulancia Creez Rojo, los doctores!*[10] Odklusal za mrtvým tatínkem drahé dcerušky. Zaklínil jsem Meyera do Falcona a odjel jsem. Ještě než jsme se dostali na dálnici, Meyer se na své straně zhroutil na dveře.

Velká moderní nemocnice se nacházela na kraji La Colonia směrem do města. Byl jsem rád, že už jsem tam vezl Bruce a Daveyho. V každé zatáčce jsem nechal stopy po pneumatikách, jak jsem jednou rukou držel Meyera, když jsem zatáčel doprava.

Sestřička, vypadající jako ptáček, vyběhla ze vchodu akutních příjmů. Ignorovala moje lingvistické schopnosti. Podívala se na Meyera, a když spatřila bouli na hlavě, slyšitelně vtáhla vzduch. Vydala instrukce zřízencům. Ti ho zvedli na vozík a odtlačili dovnitř. Odmítl jsem porozumět příkazu, abych odstranil auto z cesty, protože jsem věděl, že je to asi nejrychlejší způsob, jak se dostat k někomu, kdo mluví anglicky.

Objevil se velký snědý muž v bílém plášti a pravil: „Byl byste tak laskav a odjel s vaším autem z brány pro sanitky, pane? Můžete zaparkovat vzadu."

„Já a můj přítel jsme viděli, jak nějaký muž spadl před chrámem v Yagulu. Když jsme to běželi oznámit prodavači vstupenek, můj přítel upadl a rozbil si hlavu. Ten muž, co spadl, byl americký turista a já si myslím, že ho ten pád mohl zabít, doktore. Co je s mým přítelem?"

„Je teď na prohlídce. Buďte tak laskav a odjeďte s autem a vraťte se do kanceláře, abyste pomohl s přijímacími papíry…"

„Je na tom špatně?"

„Odjeďte s autem, prosím."

Tak jsem to udělal. Pak mi tělnatá, dmoucí se, benevolentní dáma v kanceláři pomohla přeložit formulář a správně vyplnit Meyerovo jméno, postavení a rodné číslo. Chytil jsem Enelia Fuentese, právě když byl na odchodu z práce. Použil jsem telefonu přímo na jejím stole. Enelio přijel s takovou rychlostí a atmosférou, kterou může poskyt-

[10] *(pozn. překl. sanitku, Červený kříž, lékaře)*

nout pouze oficiální člen místního establišmentu. O dvacet minut později přišel doktor Elvara, jmenovaný jako konzultant tohoto případu. Byl mladý, energický, autoritativní a bez emocí. Za patnáct minut se vrátil do čekárny a referoval.

„Zlomeného není nic. Pacient nabyl vědomí a zdál se při smyslech, ale znovu upadl do komatózního stavu. Je jasné, že jde o těžký otřes mozku. Zatím nelze nic říci o tom, jestli došlo k poškození tkáně. Puls, dýchání a tlak je dobrý. Symptomy nasvědčují tomu, že velká část mozku je zhmožděna. Mohlo by dojít k pomalému prosakování z cévek a přerušených kapilár. Pokud ano, napověděl by to zhoršený tlak, dýchání a puls. Nemáme tady jednotku intenzivní péče s přístroji, takže využíváme studentky zdravotní školy, které se po hodině střídají a neustále měří puls, krevní tlak a frekvenci dýchání a hodnoty zapisují do speciální tabulky, kde je také sloupec pro celkovou změnu. Jestliže tato změna v procentech přesáhne určitou hranici, dívka bude okamžitě informovat chirurgii. Já budu na telefonu a dostanu se sem, až bude pacient připraven. Primář z chirurgie mi bude asistovat. Téměř vždycky je krvácení subdurální, snadno přístupné a s příznivou prognózou. Když dojde k traumatizaci hlubší oblasti, problém je vážnější."

„Myslíte si, že budete muset operovat?"

„Já nehádám."

Věděl jsem, že by hádal, kdybych otázku správně formuloval. „Doktore Elvaro, kdybyste měl deset pacientů s přesně stejnými výsledky jako u mého přítele, se stejnou boulí na hlavě, kolik myslíte, že by z nich bylo třeba operovat?"

„Hmmm. Deset je příliš malý vzorek. Řekněme ze sta. Nejméně dvacet by se muselo operovat, možná až čtyřicet."

„Ze sta takových operací za stejných podmínek by nepomohlo kolik?"

„Možná pět, možná čtyři."

„Jak dlouho obvykle trvá, než zjistíte, jestli budete operovat?"

„Ke zhoršení dojde během prvních dvanácti hodin. Budeme ho ale sledovat osmnáct, abychom měli jistotu. Pak další dva dny na pozorování před propuštěním."

„Děkuji, doktore."

„Není zač.“ Zastavil se u dveří, otočil se a podíval se na mě. „Vy… se umíte ptát,“ řekl. Pravděpodobně to byl jeho první kompliment za celý kalendářní rok.

Takže je tu riziko tři ku deseti, že ti budou muset otevřít lebku, Meyere, a pokud ano, máš naději dvacet ku jedné.

Takže když si někdo v tvém přátelském sousedství otevře sázkovou kancelář v kursu padesát babek proti dolaru, že to nepřežiješ, bude mít ještě dvacetiprocentní šanci na tom vydělat. Ale když ti byly vidět kalhoty nad okrajem té hrobky, takhle dobře to s tebou nevypadalo.

Přesto nemohlo nic na světě odvrátit, že to nebude velmi, velmi dlouhých dvanáct hodin.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Ve čtvrtek v jedenáct večer uplynulo dvanáct hodin. Enelio, Margarita a já jsme ho šli navštívit. Malý pokoj. Nemocniční župan. Na posteli vytažená postranice s tyčemi. Modravé strnisko na Meyerově čelisti. Bílý obvaz na bouli. Přikrčená dívenka v šedém a bílém s barvou pleti jako na starých penny mačkala balónek na měřidle krevního tlaku a odečítala jeho hodnotu.

„Jo, jo,“ řekl Meyer.

Fuentes pravil: „Meyere, kdybyste byl gentleman, řekl byste té mladé dámě, že jí po čepečku leze brouk.“ Když se nepohnula, Enelio se usmál a poznamenal: „Neumí anglicky.“

„Jednou mi laskavě řeknete, co se stalo,“ požádal Meyer. „Paměť se mi zasekla. Travisi, ty už tolik nekulháš.“

„Píchli mi tam něco, co funguje jako novokain.“

Dívka pověsila tabulku a začala měřit puls. Pohybovala rty, jak pozorovala vteřinovku na zlatých hodinkách připevněných k uniformě.

„Meyere,“ řekl jsem, „vypadá to, že ti nebudou muset otevřít lebku a zkontrolovat, co tam máš.“

Oči se mu široce rozevřely. „Oni o tom uvažovali?“

„Celý den.“

„Škoda, že je připravím o takovou příležitost. Možná příště.“

„Teď jdeme do Victorie a budeme oslavovat. Objednáme drinky i pro tebe a budeme se střídat v jejich pití.“

„Na zdraví a užijte si.“

Margarita ale nešla. Přitáhla si židli blíž k vzdálenější straně postele. Přikrčená žákyňka něco prudce namítla. Margarita vybuchla a u dívčiny hlavy nechala explodovat několik rachejtlí ve španělštině. Dívku to zarazilo a umlčelo. Brzy začala znovu s testováním.

Margarita vypadala spokojeně jako kočka u teplého krbu. Držela Meyerovu ruku a tou druhou volnou nám mávla mexické sbohem, které spíš vypadá jako gesto svolání než propuštění.

Meyer se na nás nesmírně hloupě usmál. Oznámil jsem mu, že přijdu ráno. Pravil, abych se neobtěžoval. Elena čekala ve Falconu. Zdálo se, že vůbec není překvapena, když její sestra zůstala s Meyerem. Měl jsem pocit, že by ji spíš ohromilo, kdyby tam Margarita nezůstala. Enelio jel za námi do Victorie. Nechal jsem Elenu v hlavní budově a požádal ji, aby na mne počkala v baru. Zaparkoval jsem, opět jsem onu zbraň schoval v kapse a s Eneliem jsme sešli k bungalovu. V bungalovu se staženými roletami a zataženými závěsy stál Enelio, držel rukojeť zbraně a nechal kamennou kouli pohupovat ze strany na stranu, pak s ní několikrát opatrně zakýval.

„Hej, je to zatracená věc. Viděl jsem ve sbírkách *autenticos*.[11] V podstatě totéž. Jako u každé zbraně. Nepřestanou je měnit, dokud nebudou zcela dokonalé. Myslím, že bude lepší, když to zahodíte, kamaráde.“

„Také si to myslím.“

„Ach bože, byli to hrozní lidé. S touhle věcí nejdete na půl cesty. tahle věc zabíjí.“

Vzal jsem ji a položil do zásuvky na polici. Vyndal jsem láhev pravého ginu House of Lords, plněného v Guadalajaře, a zatelefonoval, aby přinesli led pro oba a nějakou sodu pro seňora Fuentese.

„Co je s tím přívěsem?“

---

[11] *(pozn. překl. - pravé)*

„Taková legrační věc. Jeden z našich pilotů viděl něco lesklého v té rokli a ohlásil to federální policii. Možná, že tam dnes jeli. Možná hned ráno. Ještě se o tom nezačalo mluvit. Řeknu vám, Martinez a Tielma už mají po krk mrtvých amerických turistů. Volají jim z Mexico City – O co se to tam dole pokoušíte, *estupidos*?[12] Zničit byznys? – Myslím si ale, že ten tlustý chlapík nebude problém. Mexiko je plné pyramid a chrámů a všechny jsou z kamene. A někteří jsou slabí, někteří neopatrní a jiní opilí. A někteří mají nemocné srdce, omdlévají a padají, takže jeden mužík navíc s pytlem plným kusů keramiky není nic zvláštního, že?“

„Kdyby se tam byl někdo objevil, byla by to úplně jiná píseň.“

„Do Yagulu moc lidí nejezdí. Možná, že některé dny vůbec nikdo. Není tam třeba ani noha dva, tři dny.“

Přinesli led a sodu. Udělali jsme si vlastní drink. Trochu pozdvihl sklenici a připil španělským přípitkem, který zahrnuje vše. „Zdraví, peníze, lásku a čas si vše užít.“ Nemohl jsem přijít na nic, co by vynechal.

„Takže,“ začal Enelio, „váš přítel se z toho dostane a tím to skončilo. Teď pojedete domů a otci trochu hezky zalžete, že?“

„Skončilo to? Celý den jsem se napůl strachoval o Meyera a druhou půlí mysli jsem dával dohromady otázky, které bych položil Wallymu McLeenovi, kdybych měl tu možnost.“

„Co potřebujete vědět od jednoho malého tlustého šílence?“

„Chtěl jsem vědět, kdo ho zbláznil. Někdo mu musel říct dost špinavých a konkrétních informací, že to z něj udělalo bombu, že ho to změnilo ve vražednou zbraň.“

„Říkal jste, že mluvil s Rockem?“

„Ano. Zřejmě hned první večer, co tu byl. Takže sem přijel s tím, že věděl, koho má hledat. A tak se dá předpokládat, že mu Minda někde z cesty poslala dopis nebo pohled a napsala mu, s kým je a kam jedou. Těžko věřit, že by se s Rocklandem dal dohromady tak rychle. Byla by to příliš velká náhoda. Chápu, že to Rockland mohl vidět jako příležitost, jak přijít rychle k penězům. Byl by to jeho styl, prodat někomu jeho vlastní dceru. Ale nedává žádný smysl, aby mu Rocko vyklá-

[12] *(pozn. překl. - hlupáci)*

dal, v jakém stavu je dívka nebo co to bylo za výlet, natož aby mu vykládal, že je jeho dcera závislá na rychlovce.“

„Na rychlovce?“

„Stimulačních drogách. Amfetaminu. Dexedrinu. U lidí se vyvine fyzická tolerance, ale nikoli mentální tolerance. A tak toho berou pořád víc a mohou se stát dost nervózní a nevypočitatelní. Když se pak chtějí vyspat, snaží se to vyrovnat barbituráty a pak začnou skutečné problémy. Podívejte, Enelio, Wally McLeen sem přijíždí, aby našel dceru. Hledal Rocklanda a našel ho. A Rockland mu sdělil, že za určitý poplatek by ji možná přivedl. Věděl, že dívky jsou hosty Evy Vitrierové a můžeme předpokládat, že věděl, že její dům je jako pevnost. Musel se dostat k Mindě, přinutit ji, aby napsala otci vzkaz a ten lístek prodat za polovinu peněz s tím, že zbytek dostane, až dívku přivede. Ale podle toho, co policii řekla Eva Vitrierová při identifikaci těla dívky Bowieové, Minda a Bix se pohádaly a Minda několik dnů před smrtí Bix odešla do Mexico City. A tak se Rockland vrátil do Bundyho domu a snažil se odejít uprostřed noci. Bundy o tom měl ale jinou představu. A tak odchází až v sobotu, něco po poledni. To znamená, že Wally McLeen má zbytek čtvrtka, pátek a polovinu soboty na to, aby zjistil, kde by mohla jeho dcera být. Myslím, že se mu to mohlo povést. Mohl se dostat k Vitrierové bez Rocklandovy pomoci. Vede mě to sem. Tady je výchozí bod pro Wallyho McLeena, Mindu, Rocklanda i Bix. A tak ta Francouzka musí vědět něco, co tomu všemu dá smysl. Jak se zase jmenuje ten malý právník na berlích?“

„Alfredo Gaona y Navares.“

„Ale já se přes něj při hledání Evy Vitrierové nemohu dostat. Vy byste mohl?“

„Myslím, že ne.“

„On ji ale přece informuje o důležitých věcech.“

„Možná nepřímo. A stejně jsem vám řekl, že ty vaše hry už se mi nechce hrát, McGee.“

„Co když s ní může komunikovat přímo? Existuje něco, co by mu někdo ohlásil a on by to považoval za tak důležité, že by ji s tím obtěžoval?“

Enelio vstal a namíchal si nový drink. Pokrčil rameny. „Myslím, že zodpovídá za dům a zaměstnance. Musí být pro ni kdykoli připraven, pokud tomu rozumím. Nevím o žádném problému s domem, který by

nemohl vyřešit sám, aniž by ji obtěžoval. Za předpokladu, že dům není úplně zničen. Chcete, abych ho zapálil? Děkuji, ne!“

„Musí existovat nějaký způsob.“

„Je to ostřílený starý chlapík a je placen za to, aby ji *neobtěžoval*, Travisi.“

„A je to také mazaný starý chlapík.“

„Velmi.“

Zamračeně bloumal po místnosti a v přestávkách usrkával drink. Zastavil přede mnou. „Takový nápad, možná ne dobrý. Z jakéhokoli místa na světě je možné zavolat do Oaxacy. Říkám, že je to možné. Naše slavná ústředna pro *larga distanicia*[13] by rozplakala dospělého člověka. Pokud se s ní ale může spojit, poslechl by ji, kdyby od ní dostal příkaz, že ji má ihned zavolat. Takže, kdybyste se mohl nějak dozvědět, kam ten hovor jde… Jak to ale zjistit? Schovat se mu pod stolem? Sakra!“

„Řekněmě, že ten vzkaz dostane po telefonu, Enelio.“

Vypadal nechápavě. „No a?“

„Spojení dálkových hovorů je často špatné, že?“

„Špatné? Někdy je takové, že se to ani nedá vyslovit ve slušné společnosti.“

„A místní linky někdy nefungují?“

„Pokud se to stane jenom jednou za týden, je to velmi dobrý týden.“

„Co kdyby si tedy ten starý právník jenom *myslel*, že mluví se spojovatelkou mezinárodních hovorů?“

„Myslím, že začínám chápat…“

„A ona by oznámila, že měla spěšný hovor se seňorou Vitrierovou, ale když se ho pokusila spojit, linka nefungovala a hovor vypadl, ještě než stačila zjistit místo hovoru a číslo. Kdyby jí to číslo dal, mohla by se pokusit s madam znovu spojit.“

Tvář se mu pomalu roztáhla do úsměvu. „Seňore McGee, máte velký talent. Avšak trpíte tou odpornou nemocí, že musíte vědět všechno. Je to ale nádherný talent. Pro tuhle improvizaci znám tu správnou dívku. Velmi chytrá, velmi milá, velmi, velmi uličnická. A může se jí věřit… Proč *já*, Enelio Fuentes, vám s tímhle nesmyslem pomáhám?“

„Protože ta nemoc je nakažlivá.“

---

[13] *(pozn. překl. - dálkové hovory)*

„A možná jste si všiml, že je to také typicky mexická nemoc.“

A tak jsme se dohodli, že přijdu k němu do práce v pátek v deset třicet, dívce dá příslušné instrukce a uvidíme, co se stane.

Ráno jsem šel nejdříve do nemocnice. Meyer seděl a jedl velkou mísu horké ovesné kaše. Obvaz se scvrkl na jednoduchý převaz a otok ustoupil. Ale jeho jasně modré oči se dívaly ze dvou škvírek v naběhlém mase, zbarveném do tmavě červené a kobaltové modři. Nevypadal už tolik jako opice – spíš jako chundelatý prostopášný výr. Děvčata přestala s nepřetržitou kontrolou jeho stavu. Trpěl tupou bolestí hlavy. Řekl, že se cítí, jako by ho pustili ze svahu v sudu. Liboval si, že jsou všichni na něj hodní. Zřejmě si myslí, že když k němu nebudou dost milí, seňorita z Guadalajary jim poví něco, z čeho se jim začne kouřit z hlavy. Odešla do centra, aby mu koupila několik věcí, které mu trochu zpříjemní pobyt. Neměl tušení, co by to mohlo být.

Zeptal se na Elenu, Enelia a Litu a já ho informoval, že jsme včera v noci oslavovali jeho silnou lebku. Zastavili jsme u Eneliova bytečku, vyzvedli Litu a koš se sýrem, ovocem a vínem a udělali jsme si ve čtyřech piknik při měsíčku na vykopávkách v Monte Albánu. Často jsme mu připíjeli na zdraví, vymýšleli nová slova na staré písničky a ukazovali si souhvězdí. Elena a Lita teď odpočívají a přísahaly, že zavraždí každého, kdo je vzbudí před polednem. S lehkou nostalgií prohlásil, jak je rád, že si všichni tak užili. Pak chtěl slyšet o Wallym. Traumatická ztráta paměti na onen časový úsek stále ještě trvala. Odbyl jsem ho s tím, že na to ještě není připraven. Měl by odpočívat.

Když jsem se dostal k Eneliovi do kanceláře, byl už netrpělivý a připraven začít. Zavřel za mnou a zamkl dveře. Vybraná dívka se jmenovala Amparo. Měla růžové minišaty, krátce ostříhané vlasy, obrovské tmavé oči a napůl pobavená, posměšná ústa. Ze svého úkolu nebyla ani trochu nervózní. Použila Eneliovu přímou linku, která nešla přes ústřednu.

Ačkoli její španělština byla moc rychlá na to, abych jí rozuměl, nasadila pro tuto příležitost nevýrazný, nezaujatý, korektní tón spojovatelek dálkových hovorů na celém světě i přepečlivou výslovnost všech číslovek.

Mluvila, poslouchala, znovu hovořila, psala na malou trhačku vedle telefonu, řekla něco jiného, chvíli seděla s dlaní přes mluvítko. Zakončila slovem *momentito*, poděkovala a zavěsila.

Enelio přistoupil blíž a vytrhl vrchní papír z trhačky. Sklonil se k dívce a srdečně ji políbil. Rozzářila se, zvedla a odkráčela. Když odemykala dveře, vážně na Enelia mrkla.

„Je blízko," pravil Enelio, „Mexico City, Hotel Camino Real. Linka F.D."

Potřásli jsme si rukama. Úspěšný komplot zahřívá krev. Sdělil mi, že dívka předstírala, že hovor spojuje a oznámila advokátovi, že linky jsou obsazeny, ale zkusí to za chvíli znovu. A tak, když Alfredo Gaona nic neuslyší, pokusí se znovu volat, ale to už půjde normálními linkami, dojde k určitému zmatení a omluvám.

Enelio se podíval do letového řádu a zjistil, že když se dostanu do patnácti minut na letiště, mohl bych být v Mexico City dvacet minut po dvanácté. Slíbil, že to Eleně vysvětlí. Nebyl jsem na takový výlet oblečen. Prohnal mě ložnicí, šatnou a koupelnou u jeho kanceláře, popadl nějaké šaty a nacpal je do kufříku.

Dal jsem mu klíče od auta a řekl mu, kde parkuji. Slíbil, že bude informovat Meyera a nechá auto přivézt nahoru do hotelu. Klíče budou na stole. Během divoké jízdy na letiště jsem se převlékl do jeho košile. S uvazováním kravaty jsem skončil, právě když jsme dojeli na místo. Věděl jsem, že sako mi bude nepříjemně těsné. S přípravami k odletu už byli tak daleko, že by na mě nečekali. Všichni ale byli šťastni, že mohou něco udělat pro seňora Fuentese. Letušce vsunul do ruky bankovku a poplácal ji po zadečku. Řekl, že mi v hale zařídí letenku. Nastoupili jsme, schody se vytáhly, letuška zajistila dveře, a když letadlo dojelo na konec ranveje a otočilo se k poslední kontrole před startem, připoutal jsem se.

Do hotelu Camino Real jsem přišel v pátek odpoledne pět minut po jedné. Žádná rezervace. Jednolůžkový pokoj. Jakýkoli jednolůžkový. Ano pane, samozřejmě pane, děkuji pane. Dvě stě dvacet osm pro pána. Příjemný pobyt, seňore McGee.

Vybalil jsem si šaty. Seděl jsem na posteli a četl instrukce, jak se dovolat do jiných pokojů hotelu. Nebylo tam ale ani zmínky, jak volat F. D. Zkusil jsem to přes spojovatelku. Ta bez jediného zaváhání oznámila: „Velmi lituji, ale bylo mi řečeno, abych na toto číslo žádné hovory nespojovala, seňore."

Hmmm.

Posadil jsem se ke stolu a použil elegantní dopisní papír a obálku. *Velmi si přeji s vámi hovořit o velmi důležité záležitosti*. Jméno a číslo pokoje. Zalepil jsem obálku. Seňora Eva Vitrierová. Sešel jsem s dopisem do recepce. Muž za pultem zkontroloval seznam hostů. Dopis mi vrátil.

„Bohužel, pane. Nikdo takového jména v hotelu není. Možná byste se mohl zeptat u rezervací, jestli teprve nepřijede."

Děkuji vám.

Hmmm.

A tak jsem šel do obchodu hlízko kavárny a koupil žiletku, kartáček na zuby a další nezbytnosti. Zašel jsem do kavárny. Hamburger a káva. Jako pravý turista.

Je jasné, že ta dáma se obehnala zdmi i tady. Měla ráda zdi se skleněnými střepy nahoře.

Velké peníze a vášeň pro soukromí je efektivní kombinace. Jak je to dlouho, co někdo viděl naposledy Howarda Hughese?

Vrátil jsem se do haly a bloumal tak dlouho, až jsem narazil na poslíčka s velmi přátelským výrazem. Dal jsem mu deset pesos, aby mi odnesl toaletní potřeby nahoru do dvě stě dvacet osmičky. Stačilo to, aby vypadal ještě přátelštěji. Pasovalo mě to na hosta. Když se vrátil, znovu jsem ho s rukou v kapse zastavil. Vypadal jako v sedmém nebi.

„Pověz mi něco. Všechny pokoje mají čísla, ale tady jsou telefonní čísla s písmeny místo čísly."

„Co, pane? Cože, prosím?"

„Řekněme, že telefonní číslo je F.D. Kde to je?"

„Co, seňor? Nerozumět."

„*Si el número de teléfono es effay day, donde está el cuarto?*"[14]

„Aha! Ach ano, pane. To není pokoj, to je apartmá. Jiná část hotelu, tudy. F znamená apartmá Fiesta. F.A., F.B., F –"

Strčil jsem mu dalších deset pesos a řekl, že je to velice zajímavé. A něco se mi začalo nesměle vynořovat v zasuté části paměti. Ano, jistě. Fiesta D v Rocklandově zápisníku. Se jménem, které jsem si nemohl vybavit. Našel jsem psací stůl a několikrát to zkusil. I.V.Rivareta. I.V. Traviata.

Blízko. Ale ne dost blízko.

---

[14] *(pozn. překl. - Jestliže je telefonní číslo F.D., kde je ten pokoj?)*

Eva Vitrier. Existuje jedna stará hra s anagramy. Škrtněte „i“ a „v“ a máte písmena EAVTRIER. A po třech pokusech se složí do Rivereta. LV Rivereta bylo naprosto správně.

Nová obálka. Stejný vzkaz. Roztrhnout starou a znovu zalepit. Paní I.V.Rivereta. Cesta do recepce.

„Mohl byste, prosím, zařídit, aby to bylo doručeno?“

Kontrola seznamu. „Ano, pane. Děkuji, pane.“

„*Já* děkuji.“

Vracím se zpět do pokoje, pouštím televizi, dívám se na díl seriálu *Gunsmoke* a divím se, jak je možné, že všichni mluví španělsky. A čekám. A čekám. A čekám. Začínám to vzdávat a přemýšlet, co k sakru zkusit dalšího.

Tři čtvrti na pět. Telefon jsem zvedl při druhém zazvonění.

„Pan McGee?“ Hrdelní okouzlující hlas s tím divným francouzským přízvukem u samohlásek a chrčivá „r“ Pařížanky.

„To je on.“ Gramatika vrací sebedůvěru.

„Mám váš vzkaz. Co je to za velmi důležitou věc?“

Nadešel rozhodující okamžik. Měl jsem pocit, že kdybych řekl něco špatně, zavěsila by a to by byl jednou provždy konec.

„Týká se to Beatrice Bowieové, Waltera Rocklanda, Mindy McLeenové, Waltera McLeena a samozřejmě vás.“

„Možná je to důležité pro vás, ano? Ale ne pro mne.“

Alespoň jsem ji ještě neztratil. „Chtěl bych vám připomenout, že v Oaxace v policejním protokolu je napsáno, že slečna McLeenová a slečna Bowieová u vás bydlely. Je tam zapsáno, že jste identifikovala tělo. Dále se píše, že slečna Bowieová byla podezřelá z pokusu propašovat narkotika do Spojených států.“

„S tím já nemám nic společného. Nic. Neměla jsem… jim prokazovat laskavost a říci jim, kdo bylo to chudák dítě, a dát jim její věci, aby je poslali rodině. Já se do takových záležitostí nepletu.“

„Háček je ale v tom, že jste se *zapletla*. Souhlasím s vámi, paní Vitrierová. Člověk by vždycky měl jednat důvěrně a diskrétně. Jsem v trapné situaci. Musím se vrátit na Floridu a říci, co se stalo, otci slečny Bowieové. Chce znát okolnosti její smrti. Pokud se vrátím s mnoha nezodpovězenými otázkami, má dost moci k tomu, aby tu záležitost nechal prošetřit diplomatickou cestou. Hovořil jsem s vaším právním zástupcem v Oaxace, Alfredem Gaonou. Ten mi ale odmítl pomoci v

navázání kontaktu s vámi. Ale podle rozhovoru s ním soudím, že vím, jak moc si ceníte soukromí.“

„Chcete mi nějakým způsobem vyhrožovat, pane McGee?“

„Ne. Kdyby však Harlan Bowie šel dál za svou věcí v případě, že bych mu nemohl odpovědět, myslím, že by mexická vláda zahájila úplné a oficiální vyšetřování jako výraz diplomatické zdvořilosti. A já si nemyslím, že byste za těchto okolností mohla… zůstat za svými zdmi.“

Následovala tak dlouhá odmlka, že už jsem se začal bát, že velmi tiše zavěsila. Pak promluvila: „V téhle zemi se mi vždycky velmi líbilo. Ale víte, není nezbytně nutné, abych tu zůstávala, že? Nic mi nemůže zabránit v tom, abych zítra neodjela a už se sem nikdy nevrátila. To, co tu mám, by se prodalo bez obtíží.“

„Myslím, že by to bylo velmi podivné.“

„Vaše soudy o tom, co dělám nebo nedělám, na mě nedělají žádný dojem.“

„Pouze jsem tím myslel, že by to byla extrémní reakce na velmi jednoduchou věc. Chci prostě jenom vyplnit bílá místa. To vám nezabere moc času. A pak už vás nechám na pokoji a budu moci podat hlášení panu Bowiemu. Je to jednoduché.“

„Myslím, že jste bystrý muž, pane McGee.“

„Nijak zvlášť.“

„Zjistit, pod jakým jménem tady jsem, bylo chytré. Chudák Alfredo byl strašně rozčilený, když se dozvěděl, že jsem mu nevolala. Takže je to takhle – kde jsem, jste zjistil tak, že jste mého stařík napálil. Ale on vám jistě neřekl krycí jméno, které jsem vymyslela.“

„Někdy máte štěstí.“

„Myslím, že štěstí je něco, co si člověk buduje sám, Pane McGee, asi vám poskytnu trochu času, abyste mi mohl položit své otázky. Přijdete do apartmá přesně v sedm?“

„Děkuji vám.“

„Dělám to jenom proto, že věřím, že jednáte důvěrně a jste diskrétní.“

„Budu tam v sedm.“

Křídlo hotelu, které vedlo k apartmá, mělo širší a luxusnější chodby, vyšší koberce a bohatší výzdobu. Apartmá Fiesta se nacházelo ve čtvrtém patře. Dozvěděl jsem se od lidí z rezervační přepážky o ubytování

v tomto apartmá a bylo mi řečeno, že jsou od čtyřiceti do tří set dolarů za den. Křídlo mělo pět pater a několik apartmá Fiesta bylo ve dvou patrech s obývací plochou ve čtvrtém patře, která vedla na prostorné obezděné střešní zahrady. V pátém patře byly dvě ložnice a dvě koupelny s vnitřním schodištěm. Dívka z rezervace byla přátelská, neměla co dělat a byla ochotna si popovídat.

Sdělila mi, že největší apartmá, prezidentské, má čtyři ložnice, pokoj pro služebnou, obrovskou jídelnu a na větší střešní zahradě velké stromy vrhající stín a rozlehlý bazén s vyhřívanou vodou. Několik apartmá je zadáno nastálo buď firmami, nebo jednotlivci, kteří se zde ubytovali, když byl hotel otevřen, a buď tu většinu roku žijí, nebo apartmá používají, kdykoli jsou ve městě.

Stlačil jsem bronzový knoflík vedle dveří. Všiml jsem si jednoho z těch kukátek s širokoúhlou čočkou ve dveřích a potlačil jsem obvyklé nutkání položit přes něj palec.

Dveře se rozevřely na šest palců, až kam to dovoloval těžký mosazný bezpečnostní řetěz. Eva Vitrierová se na mě mezerou podívala. Eneliův popis seděl. Její obličej měl všechny ty půvabné tahy a křivky a lehce lstivou drsnost Nefertiti. Vysoko vyčesané černé vlasy. Dlouhé svalnaté hrdlo, půvabné, ale ne jemné. Bylo tak široké jako její štíhlý obličej. Ústa měla malá, buclatá a masitá. Její oči byly zvláštně posazeny a jedno mělo trochu větší sklon než druhé. Měla na sobě něco jako elegantní župan modré barvy až na zem s širokým nabraným límcem a kovově zlatým páskem, obtočeným v přirozené výšce pasu. Měla vzezření neobyčejně smyslné vitality, držené pod tak intenzivní kontrolou, tak trénovanou, že se okamžitě stala výzvou.

Za ní bylo vidět do tichého a hezkého pokoje s vysokým stropem a skleněnými dveřmi vzadu. Přes ně jsem zahlédl zahradu na terase, která působila tak svěže a reálně, že bylo těžké přivyknout myšlence, že se nachází ve čtvrtém patře. Rozložité stromy a masivní dlaždice, pokládané mezi bujným rostlinstvem.

„Vy *jste* pan McGee? Nechci vás zvát dovnitř, ani necítím potřebu se omlouvat. Jsem tu úplně sama. Není důvod, proč bych vám měla dávat i čas, co vám dávám. Byla jsem ale zvědava… možná, jak se hodí obličej a tělo k vašemu hlasu.“

„Jsem ten, koho jste si představovala?“

„Záleží na tom? Myslela jsem si, že budete silný muž, ale že budete mít více amerického vzezření klidu a drzosti a ten rychlý a bystrý pohled v očích za brýlemi. Pohled těch, kteří se dokážou snadno dostat k penězům. Byla bych raději, kdybyste tak vypadal, protože to, jak vypadáte, mě zneklidňuje. Jste tak svalnatý a v kondici, opálený a máte takový pohled, který mi říká, že se mi někde uvnitř vysmíváte. A vypadáte tak… lhostejně – možná, že je to součást vaší důmyslnosti. Vytvořit představu věrného psa, kterého lze drbat za ušima a poslat ho, aby něco aportoval nebo zabil nějaké zvíře. Nu, když mi teď řeknete o těch bílých místech, odpovím vám, abyste je mohl vyplnit. A všechno bude v naprostém pořádku a vy budete moci podat hlášení.“

Dne rychle ubývalo a v pokoji za ní se stmívalo. Bylo mi líto, že neumím být sebejistě otevřený a klidný s těma mazanýma očima šetrných Američanů, které by jí dodaly jistotu.

„Dobrá. Kdy Minda McLeenová odešla do Mexico City?“

„Dvacátého osmého července. V neděli.“

„Proč se pohádaly?“

„Nemám tušení. Bylo to protivné děvče. Nervózní a nepokojné, popudlivé. Požádala mě, abych jí půjčila peníze, aby mohla odejít. Udělala jsem to s radostí.“

„Kolik?“

„Nevím přesně. Asi dva tisíce pesos.“

„Jak jela?“

„Nemám tušení. Někdo říkal něco o tom, že jede do Mexico City autem: Neposlouchala jsem to. Nezajímalo mě to. Nevím ani, jestli sem dorazila, a je mi to jedno.“

„Proč jste je k sobě pozvala, když vám muselo být jasné, že slečna Bowieová bere drogy?“

„Bylo mi jich líto. Člověk čas od času udělá nějaké impulzivní gesto a pak toho většinou lituje. Měla jsem pro ně ve svém domě v Oaxace místo pro tucet takových jako ony. A služebnictvo a peníze. Byla to čistě lidská pohnutka. Myslela jsem, že bych jim mohla pomoci.“

„Zkoušela jste něco udělat s Bixinou narkomanií?“

„Samozřejmě! Poslala jsem pro diskrétního lékaře a nechala ji celkově vyšetřit. Byla v hrozném stavu. Drogy, podvýživa, střevní parazité, několik menších chronických infekcí. Slečna McLeenová potřebovala rovněž lékařskou péči, ale spíše klid a výživnou stravu. Brzy

byla schopna pomáhat mi se slečnou Bowieovou. Hodně jsem se o ni sama starala. Mám nějaké zkušenosti. Můj první manžel byl vážně nemocen rok a půl, než zemřel. A nikomu jinému by byl nedovolil, aby se o něj staral. Dávala jsem jí předepsané injekce, které tišily abstinenční příznaky po heroinu."

„A věděla jste, co si uvazujete za břemeno kolem krku?"

„Člověka časem všechno začne nudit a cítí se takový… nepotřebný. Je to tedy pozitivní čin, udělat ze sebe někoho, koho druhý potřebuje. Samozřejmě, že by to tak nešlo donekonečna. Chtěla jsem ji nechat poslat domů na Floridu, až na tom bude lépe."

„Kdy slečna Bowieová od vás odešla?"

„Začala být bdělejší a více reagovat. V sobotu brzy po poledni za ní přišel nějaký mladík a chtěl ji vidět. Řekla jsem svému vrátnému, že ho může vpustit. Pak za mnou Bix přišla a zeptala se mě, jestli s ním může jet na projížďku. Prý to je její přítel. Myslela jsem, že to pro ni bude dobrá zkouška vůle a touhy se vyléčit. A tak s ním odjela. Když se v sobotu večer nevrátila, byla jsem znechucená, zklamaná a docela vyděšená. Stala se z ní příjemná osobnost. Nebyl ale žádný důvod, proč bych to měla jít hlásit. Člověk nemůže držet své hosty pod zámkem. Pak se však nevrátila ani do neděle do večera. Moje kuchařka šla v pondělí ráno na trh a po návratu mi vyprávěla o neznámé dívce zabité na horské silnici. Měla jsem doma Bixiny doklady a věci. Neměla jsem zájem zaplétat se do nepříjemných věcí. Zavolala jsem svého právního zástupce, Alfreda Gaonu, vysvětlila mu situaci a poslala ho na policii zařídit to tak, aby vše proběhlo co nejrychleji a nejtišeji. Tělo bylo samozřejmě hrozně rozbité, ale podle řetízku okolo kotníku a červené boty jsem hned věděla, že to byla Beatrice Bowieová. Policie ke mně přišla a odnesla si její věci. A já jsem pak už v domě nechtěla zůstat. Bylo to velmi deprimující. A tak jsem ještě týž večer přijela sem. Mám tohle apartmá pronajato od doby, co byl hotel otevřen."

„Bix už překonala svou závislost?"

„Vybudovali jsme u ní záměrně závislost na několika látkách, z nichž každá je dost slabá. Je to obvyklá metoda léčení. Možná, že mohla být vyléčena úplně. Nevím. Zdálo se mi, že potřebuje uniknout sama před sebou, vymazat svět, který znala."

Úhledně se zaplňující bílá místa.

„Kdy k vám přišel pan McLeen, aby se zeptal na svou dceru?“

„Počkejte. Byla tam Bix? Ne, protože on se jí chtěl zeptat, kam mohla Minda jít. Myslím, že to asi mohlo být někdy dost pozdě v sobotu odpoledne.“

„Pak jste mu ale musela říci, aby se vrátil, protože v té době jste byla přesvědčena, že se Bix vrátí z projížďky.“

„Tak se tedy mýlím a bylo to pozdě odpoledne v neděli, protože jsem mu neřekla, aby se vrátil. Je to velmi nudný a upovídaný člověk.“

Bílá místa mi docházela. Zbývalo pouze to, co jsem si myslel, že bude pecka.

„Paní Vitrierová, pokoušela se vám Minda McLeenová zabránit v poměru se slečnou Bowieovou?“

Zírala na mě tak nehybně, až jsem si myslel, že přestala dýchat. Pak se krátce, chraptivě, zemitě a posměšně zasmála.

„Divíte se, že se zavírám před světem, pane McGee? Vždycky se v něm najde nějaký obscénní jed, že? Můžete se na mě dívat a uvěřit tomu?“

„Nu, není to jednoduché.“

„Pochovala jsem čtyři muže, pane McGee. Všichni byli starší a značně bohatí. Reaguji na starší muže. Možná, že je to slabost. Nevím. Milovala jsem je. A tenkrát také závistivci ukapávali jedu. Pokaždé. Chichotali se, jak jsem dokázala, že všichni umřeli v posteli. Svět je zlý a krutý. Naštěstí mi odkázali dost na to, co budu do smrti potřebovat. A zlé pomluvy se mě nemohou dotknout.“

„Možná, že pomluvy začaly, když jste s sebou vozila tolik velkých, zdravých, hezkých děvčat. Pokaždé jednu, samozřejmě.“

„Cože? Ach, *ano*. To by mohl být ten důvod, že? Ale je to groteskní! Je to práce, kterou dělám pro jistou instituci v Bruselu, pane McGee. Náprava a výcvik mladých děvčat ze špatného prostředí. Jsou u mě rok, a když ode mě odcházejí, jedna jako druhá je kompetentní, disciplinovaná a zdvořilá. Musím přiznat, že si vybírám ty, na které je příjemné se dívat. Vybírám si i obrazy a lampy, na které je příjemné se dívat. A pokouším se dohlédnout na to, aby dívky byly dost zdatné a mohly dělat namáhavou každodenní práci. Chápete? Člověk se neuchrání jalové zloby. Jsem pro ně tajemstvím. Hledají odpovědi. Nespokojili by se s tím, že žádné tajemství není. Myslím ale, že vy ano.

Myslím, že jste chápající, komplikovaný muž. Vypadáte jako muž, který je placen za odpálení míčku nebo za to, že odletíte na jinou hvězdu. Jste ale uvolněný a víte, co je rozkoš, že? A vedete život, který vás uspokojuje, myslím. Zneklidňujete mě. A fascinujete.“

„V tom jsme si kvit, paní Vitrierová.“

„Další bílá místa?“

„Když na nějaké přijdu, přál bych se sem vrátit, stát tady v hale a trochu si pohovořit.“

„Bohužel. Tohle je jediná možnost, kterou vám poskytnu.“

„A… bílá místa už došla.“

Usmála se a bez jediného slova zavřela dveře. Zíral jsem na ně a uvažoval, jestli se na mě dívá kukátkem. Vrátil jsem se na chodbu. Pěkně to vedeš, McGee. Sfouknul jsi to s ní opravdu skvěle. A kromě toho vedeš život, který tě uspokojuje. Ne ale zrovna teď. Pro jednu sekretářku v pojišťovně z Guadalajary jsi oheň pekelný, ale na hezkou francouzskou dámu děláš asi takový dojem jako nosič u A & P.

Bylo v ní něco živého a přesně namířeného a silného, že bylo obtížné myslet jasně v její přítomnosti.

A tak jsem schůzku přerušil a posadil se u kovového stolku na terásce před Azulejos. Jeden člověk je usnášeníschopný.

Dobrá. Přistupme k jednání. Co bylo špatně? Jak jsme stáli v hale. Je sama, má ráda soukromí, příliš mnoho lidí by mohlo pást po penězích po těch čtyřech mrtvých starých chlapcích. A tak žije sama, že? Kde je všechno služebnictvo? Dobrá, je to jeden z nejlepších hotelů na světě a mohou tě obsluhovat tak dlouho, až tě v péči utopí, zvláště pokud máš takové apartmá najaté stále a vyžaduješ služby, které ona vyžaduje. A služebná mohla mít zrovna volno.

Když jsem vyrukoval s tou peckou, proč mě nevyhodila a místo toho se mi svěřovala? Co by mohla ztratit? Možná, že je až moc hrdá na to, že je žena na 110%. Nechce, aby někdo věřil, že má ráda děvčata.

Proč jsem se to ale nepokusil *zarazit* a nezmínil se o Brucy Bundym? Protože jsem věděl, že stejně lže. A jak jste to poznal, McGee, vy, jemný, bystrý, komplikovaný chlapík? Prostě jenom instinkt. Něco tam nehraje. Meyer říká, že jsou v tom věci, které vidíš, aniž víš, že jsi je viděl.

Takže co jsem viděl a nevěděl o tom? Zavřu oči. Soustředím se na pokoj za ní. Ouha! Znovu si ho prohlížím. Změním úhel pohledu. Ně-

co tam je. Roh kávového stolku. Hezká krabice. Bonboniéra. Jak víš, že jsou to bonbony? Protože přece tam na podlaze byly ty věci. Jaké věci? Nu, papírky od bonbonů. Zmuchlané kousky červeného, žlutého a modrého staniolu, do kterého se balí cukroví. A také několik kousků hnědého papíru.

Tak ona je na sladké.

A hází papírky na zem pod kávový stolek?

Možná, že není pořádkumilovná.

Nebyl ale zbytek pokoje, kam až jsi viděl, tak uklizený, že působil skoro sterilně?

Seděla na gauči a jedla čokoládu. Proč ne?

Ale já jsem z té ženy cítil jen dva pachy. První byl parfém. Slabý a svíravý. Druhý gin. Gin a sladkosti? Ech!

Tak jí bonbony služebná.

A hází obaly na zem?

Nu, je to velký hotel a o movitého hosta se tam asi budou dost dobře starat. A asi si dají pořádný pozor, aby jim vešel zvyk nepodávat o nikom informace do krve. Ale ve velkém hotelu musí být hodně zaměstnanců a vždycky se tam najdou nějací noví, kteří se ještě nenaučili mít pořádně zavřenou pusu. A pro hosty jsou tu služby na pokoj, služebnictvo, prádelna, čistírna, opravna televizorů, venčení psů. Bezpochyby všechno ve španělštině.

Když se budeš plížit, vzbudí to pozornost a podezření. Když musíš něco nenápadně zjistit, mluv hlasitě, buď otevřený a sebejistý.

Můj přístup vyvolal nechápavé pohledy u zaměstnanců služeb pro hosty a vyvolal nechápavé pohledy v cestovní kanceláři a i u děvčat v ústředně. Pak jsem to zkusil s obchody, které v této večerní hodině byly všechny otevřeny. Nacházely se na nižším podlaží. Ukazoval jsem své bílé zuby a zkoušel odhadnout, který prodavač umí nejlépe anglicky. Měnil jsem posazení hlasu podle charakteru obchodu.

„Mluvíte anglicky? Dobrá. Jémine, doufám, že mi budete moci pomoci z trapné situace. Právě jsem byl na skleničce nahoře ve Fiesta D jako host paní Riverety a ona mi prokázala takovou laskavost. Chtěl bych jí, miláčku, nahoru poslat nějaké dárky. Ale asi už mi vynechává paměť nebo co, protože nevím žádné jiné jméno než Rivereta. Myslel jsem si, že jsi tam třeba něco prodávávala a posílala a znáš ta jména.“

A tak jdete a všude jenom nic, nic, nic až v obchodě se stříbrem je z toho NĚCO!

Byla malá a energická a měla odbarvených několik pramenů svých černých, černých vlasů a mračila se, jak jela palcem po záznamech. Pak se na něco zeptala druhé dívky a nakonec vytáhla kartu.

„Ano! *Myslela* jsem si, že si na něco vzpomenu. Ale nevím, jestli je to host, který tam bydlí, nebo s těmi věcmi půjde k někomu mimo hotel a dá mu je k svátku nebo k narozeninám. Ty věci si paní Rivereta objednala a jdou jí na hotelový účet. Velmi hezké. Ukážu vám jednu z nich." Odběhla a vrátila se s věcí, která na první pohled vypadala jako stříbrné cigaretové pouzdro, ale vyklubala se z toho maličká kabelka s prostorem pro mince, zápisníkem, tužkou a přihrádkou pro průkazy.

„A tady uvnitř si lidé rádi nechávají vyrýt jméno. Můžeme to udělat za dva dny. A tady, vidíte, je ta s tím jménem. Minda McLeenová. Objednala si taky mnoho, mnoho těch iniciál na zavazadla a osobní věci. M.M. Ve zlatě a stříbře, různými druhy písma. A také jeden náramek s těmi iniciálami. Ukáži vám jaký. Seňore? Stalo se něco?"

„Ne. Moc jste mi pomohla. Moc jste mi pomohla a jsem vám tak vděčen, že si ani neumíte představit jak."

Byla ráda, že mi pomohla. Měla dychtivý a hezký úsměv. Našel jsem dveře, aniž bych prošel sklem, potácel se chodbou a narazil na obchod s kávou. Sedl jsem si za pult a dal si kávu.

Vytříbilo se to s ponurou a krutou logikou. Když ti jedna šance nevyjde, protože sjede z horské silnice, tak sbal tu malou brunetku a překonej ztrátu s tou druhou. Dveře byly stále na řetěz. Možná, že ta druhá volba nebyla úplně povolný host? Chceš vychutnat dramatický pokus o záchranu, McGee? Pubertální emoce. Je třeba s Mindou promluvit, protože měla k Bix nejblíže a bude vědět, jak to bylo, a bude moci odhadnout, jak to muselo skončit.

Trochu jsem se tu porozhlédl. Našel jsem místo, kam jsem mohl dojít z jednoho konce těch budov. Bylo s ním rovnoběžné a vzdálené dost na to, aby se z něj dalo vzhlédnout a vidět noční zeleň na terasách čtvrtého patra, stejně jako úzké balkóny před okny ložnic apartmá Fiesta v pátém patře. A tak jsem se vrátil do čtvrtého patra a šel po dlouhé rovné chodbě a počítal kroky k jejím dveřím. Venku jsem je

spočítal znovu ze stejného výchozího bodu a zjistil, že ložnice apartmá Fiesta D musí vést na sedmý a osmý balkón od konce.

KAPITOLA OSMNÁCTÁ

Střešní plochy vedle tenisových kurtů a přistávací plocha pro vrtulníky byly oblíbenými místy pro kradmé polibky nebo místem, kde lze pozorovat velké bzučící město. Zdálo se, že chlad noci ve výšce sedm a půl tisíce stop neodrazoval od žádné z těchto činností.

Byl zde také jeden zaměstnanec hotelu, který to tu čas od času obešel. Potloukal jsem se tam téměř hodinu a půl, i když jsem přesně znal cestu, jakou se mám dát. Ale nemohl jsem, protože někteří lidé jsou nervózní, když vidí jiné lézt přes střechy.

Když se osazenstvo zredukovalo na jeden pár, který se vydal směrem ke schodišti, zamířil jsem ke své zóně sestupu. Protože jsem nevěděl, jak dlouho mi to soukromí vydrží, pověsil jsem se za ruce, odkopl se ode zdi a pustil se. Přistál jsem v rovnováze a odběhl na bezpečné místo. Stál jsem za osvětlenou plochou a čekal, že někdo začne ječet.

Někdo se samozřejmě mohl dívat z okna nějakého pokoje a třeba už teď telefonuje s někým z recepce a stěžuje si na lidi, co se tu o půlnoci tajně plíží.

Dávám se tedy znovu do pohybu a uvědomuji si ještě určitou strnulost v noze, kam mě Wally uhodil. Dolů po římse za reflektory a záplavu světla a znovu na tu vyšší. Skákám a chytám se. Slyším, jak mi ruplo v rameni, když se vytahuji. Na této úrovni střechy světla nejsou. Šikmo po ní přejdu. Podívám se dolů. Počítám úzké balkony. Sedm a osm. Zvol si jakékoli číslo od sedmi do osmi. Protože sedmička je šťastné číslo, volím osmičku. Mají tu v tom hotelu ale vysoké stropy. Vypadá to, že budu muset sestoupit o třicet stop, abych se dostal na střešní zahradu ve čtvrtém patře.

Řekněme, že je to patnáct dolů na balkónek. Cementová zábradlí jsou možná čtyři a půl stopy vysoká, takže takových deset a půl dolů na zábradlí. A zábradlí je asi čtyři palce široké a je nahoře ploché. Seskok na podlahu balkonu nebude, jako když spadne zatoulané ptačí pírko. Když se zavěsím za ruce, bude to skok naslepo na zábradlí do hloubky nějakých dvou stop.

Boty dolů. Svázat tkaničky. Pověsit okolo krku. Zkontrolovat kapsy, zda v nich není něco, co by mohlo chrastit. Klíče nebo drobné. Pořádně se rozhlédnout, jestli se někdo nechystá tu legraci pozorovat. Zamávat a podívat se, jestli také nezamávají. Mami, mami, podívej se na toho legračního pána na střeše!

Tak se do toho pust, ať to máš z krku. A proboha, McGee, proč propříště také jednou nezkusit věřit tomu, co ti lidé řeknou? Modli se, že dobře přistaneš, že budou zatažené závěsy a dveře nebudou zamčené.

Zavěsil jsem se, v duchu si to znovu promítl a skočil jsem. Pootočil jsem se nalevo, abych přistál s nohama v pravém úhlu k okraji balkonu. Snížil jsem tak riziko, že bych přistál rozkročmo, což by šíleně bolelo. Přistál jsem tak, jak jsem zamýšlel. Předklonil jsem se ve snaze nalézt ztracenou rovnováhu. Vyrovnal jsem se a pak se snesl jako to ptačí pírko na podlahu balkonu. Podíval jsem se do místnosti škvírou v závěsech, širokou tak osm palců. Světlo bylo jasnější, než se mi shora zdálo. Neosvětlovalo balkon, protože jeho zdrojem bylo bílé světlo zasazené do stropu ložnice. Zářilo přímo dolů na vypolštářovanou plochu s modrým kobercem. Za ní jsem v mdlé záři viděl otevřené dveře a zařízení koupelny. Vlevo stála nízká pohovka, židle a kávový stolek. Vpravo jsem viděl dolní roh něčeho, co byla zřejmě postel, přisunutá k pravé zdi. Tento roh byl asi šest stop od úzkého otvoru mezi otevřenými posuvnými dveřmi a stejně daleko odhrnutým závěsem.

Zdálo se mi, že světlo je trochu moc silné na to, aby bylo nočním osvětlením. Možná ale, že to tak stačilo. Ještě pravděpodobnější bylo, že je pokoj prázdný. Držel jsem se pod úrovní zábradlí. Snižovalo to riziko, že by si mě někdo všiml ze sousední budovy nebo z jednoho z dalších balkonů.

Klekl jsem si, našel okraj posuvné stěny a velmi jemně a opatrně jsem do ní strčil. Potichu se o palec posunula. Ještě o jeden. Ještě o jeden. A někdo zasténal. Právě když jsem se začínal vzpamatovávat,

někdo něco napůl zamumlal a napůl zašeptal a já se musel uklidnit znovu. Člověče, který tam mluvíš ve spánku, ať už jsi kdokoli, proč jsi k čertu nechal rozsvícené světlo? Mělo to ale jednu malou výhodu. Možná, že světla bylo dost na to, aby člověk rozlišil jednu tmavou hlavu a mohl zjistit, zda je to Eva Vitrierová. Pokud ano, mohl jsem provést svůj známý smrti se vysmívající skok do prázdného prostoru.

Posunul jsem stěnu až ke dveřím a věděl jsem, že budu potřebovat ještě několik palců, abych se jimi mohl šikmo protáhnout. Právě když jsem položil dlaň na okraj dveří a stěny, zaslechl jsem dýchání. Žádné hluboké oddychování člověka ve spánku. Spíš jako běžce na dlouhé trati. Plíce pracující stále intenzivněji a rychleji, supění a hekání, zakašlání a pak to nezaměnitelné pozvolné, vypjaté zavzlyknutí ženy při orgasmu, které jí vyjde z otevřeného hrdla a zní jako prosba o slitování. Skončilo to. Následoval šepot, příliš slabý, abych rozuměl. Pak nastalo ticho. Právě byla oznámena nová pravidla.

Postel zapraskala a náhle se okolo rohu postele mihl bledý stín. Zastavil se proti světlu, čelem k balkonu. Rychle jsem zacouval, ale ten okamžik se mi vtiskl do paměti a zůstane tam, dokud bude tahle paměť existovat. Byla nahá a pokožku měla tak bílou, že se zdálo, že v proudu stropního světla září. Jedinečná postava, současně bujná a jemná, bez jediného kazu. Bradavky té vzácné mladistvé růžové barvy, jemný trojúhelník chloupků bledších než staré peny. A to způsobilo, co fotografie nemohla. Vynořila se mi ve vzpomínce staré téměř rok, kdy se Meyer chopil kormidla a já šel dopředu, abych přivázal lano k nové kotvě. Byla to ona, kdo stál na přídi v bílých šortkách a červené blůzce a díval se přes Lake Worth s téměř stejně jemným, přemýšlivým, zasněným vnitřním výrazem. Vítr jí tenkrát zcuchal vlasy stejně tak, jako je o rok později zcuchala postel. Vítej ze svého vlhkého hrobu na Floridě, slečno Bowieová.

Hrdelní hlas Francouzky z rohu postele řekl: „Miláčku? Jseš moc zpocená na to, abys stála v tom chladném nočním vzduchu. Nachladíš se.“

„Mohli bychom jít na balkon a podívat se na hvězdy, Evo?“

Byl to hlas malé holčičky. Pokorný a poslušný.

„Samozřejmě, miláčku. Musíme si ale vzít něco na sebe.“

Přemýšlel jsem, jestli na druhé straně závěsů nebyla také mezera, odkud bych se mohl dívat přes sklo z tmavší části. Posunul jsem se

tam, vstal a našel dostatečně širokou škvírku. Viděl jsem, jak Eva přistoupila k okraji světelného kuželu a přehodila dívce přes ramena jakýsi přehoz nebo kabátek až na zem. Byl tmavý, tmavě modrý do fialova. Nechala jí ruce položené na ramenou a jasně jsem slyšel, jak se zeptala: „Líbilo se ti to?“

Vysoká mlada dívka se dychtivě, šťastně a rychle otočila a padla Evě do náruče. Šepot milostných lichotek. Jemný, triumfální smích. Dlouhé polibky. A pak Bix postoupila do stínu, zatímco Eva stála napůl s úsměvem v záři světla. Tělo měla o něco hubenější, ale s přímočařejším výrazem jeho funkce, takže nahá vypadala jaksi ještě obnaženější. Snědá pleť, špičatá prsa s širokými tmavohnědými prsními dvorci, dlouhá svažující se křivka k široké živoucí ploše kudrnaté černi, výraz síly a odolnosti okolo vrchní části stehen.

Bix přinesla šedý župan ušitý na míru a podržela ho Evě. Uvažoval jsem, co se může a nemůže stát, v duchu jsem se odrážel od překážek jako lesklý míček v hracím automatu hledající nárazník, který rozezní zvonky, rozsvítí světla a udělí mi další hry zadarmo.

Když se Eva Vitrierová podívala dolů, aby si utáhla pásek na županu a udělala první krok směrem k balkonu, odsunul jsem dveře a vstoupil jsem do místnosti.

„Je mí líto, že sem musím takhle vpadnout,“ pravil jsem.

Bix Bowieová zacouvala do stínu a bezvýrazně na mě zírala s jakousi ostražitostí psa na trhu, říkající, že se musí počkat, zda začnou létat kameny nebo jídlo. Jako pes, který je připraven zároveň prchat i žrát. Eva Vitrierová se předklonila a se zuřivostí trhovkyně si opřela hřbety rukou v bok s lokty vystrčenými. Myslím, že kdybych rozuměl francouzsky, její slova by mi vypálila kousíčky masa z kůže a zanechala po nich doutnající krátery. Jak jsem čekal, až se vyčerpá, otočila se na patě a skočila po telefonu na nočním stolku. Zmáčkl jsem vidlici ve stejném okamžiku, kdy zvedla sluchátko. Udeřila mě s ním doprostřed čela. Klepl jsem ji pootevřenou dlaní do spánku. Porazilo ji to na všechny čtyři. Pomalu vstala, dotkla se účesu a přikázala: „Bixie, miláčku, jdi do koupelny a zavři dveře.“

„Chci se dívat, Evo.“

„Poslechni mne! Nebo nebude zítra žádné překvapení a žádné bonbony.“

Dívka se otočila, vstoupila do koupelny a zavřela dveře. A Eva na mě zaútočila svými dlouhými nehty rovnou do očí. Pružná rozzuřená žena bez zábran může být nebezpečná každému muži, který ji z kavalírství chce uklidnit tak, že ji chytí za zápěstí a vyhýbá se kopancům a kousancům, dokud se sama nevzdá.

Kavalírství má různou modifikaci. A někdy prostě není přítomno. Když se přiblížila, vzal jsem ji hákem vedeným lehce vzhůru do žaludku, takže jí podklouzly paty, nohy se vymrštily a první částí těla, která se dotkla podlahy, bylo její pozadí, které na Enelia před dlouhou dobou udělalo takový dojem. Setrvačností se skulila na záda a s nohama nahoře se překulila a skončila na kolenou, šedý župan zamotaný okolo hlavy a rukou, které jí spočívaly na podlaze. Možná, že by se Eneliovi zdál tento úhel ještě úchvatnější. Překulila se na stranu, sedla si a uhladila župan. Natáhla se pro židli, vzepřela se a posadila se na ni. Dýchala přitom nahlas, jak se snažila dostat do sebe dost vzduchu. Jak můžeš udeřit ženu, McGee? Nu, tu a tam mohu.

Všechna jiskra a nadávky ustaly. Uviděl jsem vedle dveří vypínače a šel rozsvítit zbytek světel v pokoji. Zavřel jsem skleněné dveře a zatáhl závěsy. Sedl jsem si do nohou rozházené postele.

Napřímila se. „Za tohle bych vás mohla nechat zabít."

„Kdybyste věděla, kam jít a kolik nabídnout."

„To mohu zjistit."

„A já vás mohu odvést do koupelny a zkusit vás naučit dýchat pod vodou. A přesně to mohu udělat, když se mi nebudou líbit vaše odpovědi."

„Žádné odpovědi nebudou."

„Jak je libo, francouzská dámo."

„Co hledáte?"

„Něco, čím bych vás mohl svázat. Nylonky se báječně hodí. Jsou silnější než ocel. Pak se podíváme, kolik tady těch papírových kapesníčků se vám vejde do úst, takhle vás svážu a odkutálím pod postel, do něčeho obleču slečnu Bowieovou, odvedu ji na velvyslanectví a zavolám odtud jejímu otci. Takže, zapomeňte na odpovědi. Nepotřebuji je."

„Počkejte. Sedněte si. Přestaňte otevírat zásuvky, prosím. Poslouchejte mne chvíli. Vyléčila jsem ji ze smrti zaživa, pane McGee. Nevíte, jak vypadala. Ani já jsem nevěděla, že bude tak hezká."

„A v čem to jede poslední dobou? Teď v sobě něco má.“

„Nemůže být bez ničeho. A myslím, že ani nikdy nebude moci. Užívá charas. Někdo mi to vozí z Kalkaty. Je to jako marihuana, ale velmi, velmi silná. Užívají jenom pryskyřici. Dávám jí tři malé cigarety denně. Děláme z toho obřad. Cožpak to nechápete? Příliš ji to poškodilo. Nemůže existovat ve skutečném světě.“

„Kdežto váš svět je prostě úžasný. To nejlepší, co by si pro ni člověk mohl přát.“

„Dostává se jí lásky a ochrany. Udržuji ji v kondici. Máme takové hloupé hry, které spolu hrajeme. Dohlížím, aby se udržovala v čistotě a vybírám jí šaty.“

„A snášíte její záchvaty pomatenosti a dohlížíte, aby zvenku vypadala elegantně. A jednoho dne ji pohřbíte v rohu zahrady a vztyčíte tam náhrobní kámen obrostlý mechem. Bix. Milované zvířátko. Ale to by bylo trochu sentimentální, že?“

„Vy jste ale krutý bastard. Dobrá! Možná, že už nechci žádné složité lidské vztahy.“

„Po svých čtyřech starých manželech?“

„Seznámíte se s obyčejnými mladíky, kteří vás mohou představit těm významným mladíkům, co vás seznámí s těmi starými a významnými. A vy děláte, co můžete. A něco jim za to dáte. A všichni vás využívají jako koš na odpadky. Jako vhodně tvarovanou popelnici, zrovna tak jako chlapi zneužívali Bixie. Ale ještě je tu tenis a projížďky po moři a temperamentní hrátky v posteli. A tak ti staří dlouho nevydrží. Ty peníze jsem si vydělala. Soukromí jsem si vydělala. Svobodu jsem si vydělala.“

„Mohl bych vám dohodit dalšího. Jen tak pro štěstí.“

„Myslím, že by mě to nepřekvapilo.“

„Hm, takže se jí dostává lásky. Od vás.“

„Viděla jsem ji a Mindu na zocalu. Šla jsem za nimi. Musely zastavovat u laviček, aby si Bix odpočinula. Něco v ní na mne zapůsobilo. Musela jsem ji poznat. Potřebovaly pomoc. To slovo pro vás pravděpodobně nic neznamená, ale víte, že ještě nebyla sexuálně probuzena? Dovedete si představit, kolik sebezapření a trpělivosti to obnášelo? Ale teď ji lze stimulovat každým dnem stále snadněji. Je velmi smyslná. Ale bude už navždy na ostrově Lesbos, protože ten je jediný, který kdy poznala.“

„To zní docela poeticky, dámo. Co se mi snažíte naznačit? Chcete si ji tady nechat?“

„Nikdy nebude schopna překonat jakýkoli kontakt s jakoukoli částí svého starého života, aniž by se nedostala do původního stavu. Nechala jsem jí prodloužit turistický průkaz na jméno Minda McLeenová. Bylo to drahé. Beru ji… do jiné země, kde si člověk může koupit nové jméno. Mám v úmyslu zařídit, aby jí nic nechybělo v případě, že by se se mnou něco stalo.“

„Takže z kopce ve žlutém autě sjela Minda. Proto nepotřebovala nové doklady. A Bixiny odletěly na Floridu s tělem a osobními věcmi. Bylo drahé nechat Mindu sletět ze silnice, dámo?“

„Tak to nebylo.“

„Jak to tedy bylo?“

„Minda začala něco tušit, když se Bixie počala lepšit. Začala mě špehovat a nakonec mne přistihla, jak… se s Bixie mazlím, takže to nemohlo vypadat jako nic jiného, než co to ve skutečnosti bylo. Ztropila hroznou scénu a řekla mi několik dost ošklivých věcí. Řekla, že to nedovolí. Nedovolí! Chápete tu drzost? Nehnula se od Bix ani na vteřinu, ve dne v noci. Zavolala jsem ji k sobě, abychom si promluvily. Zkoušela jsem ji svést, protože jsem věděla, že by jí to zavřelo ústa. Chovala se ale, jako kdybych byla nějaké odporné zvíře. Řekla mi, že se spojí s Bixiným otcem. Začala jsem mít strach, že Bix ztratím. A tak při první příležitosti, když Minda odešla z domu, poslala jsem hned pro svou dobrou přítelkyni a nechala Bix odvézt sem do města. Požádala jsem ji, aby s ní zůstala v tomhle apartmá do doby, než budu moci přijet. Informovala jsem hotel, že se v apartmá ubytuji. Věděla jsem, že své přítelkyni mohu věřit, že bude opatrná a diskrétní, ale věděla jsem, že nebude schopní se s takovým krásným dítětem nepomilovat. Musela jsem se s tím ale smířit, i když mi to trhalo srdce. Takže když se Minda vrátila, zeptala jsem se jí, jestli viděla Bix. Zdůraznila jsem, že všechny její věci zůstaly v pokoji. Minda poznala, že to bude nějaký trik. Prohlásila, že u mne zůstane a já že ji k Bix zavedu, ať je, kde je.“

Dveře koupelny se otevřely a Bix z nich vyšla. „Už mě to tam nebaví, Evo.“

„Ještě chvilku, miláčku. Prosím.“

„Tedy… dobře.“ Vrátila se.

„V sobotu brzy odpoledne ke mně přišel Rockland a chtěl vidět Mindu. Nevěděla o tom. Byla ve svém pokoji. Dala jsem Rocklanda přivést ke mně do zahradního domku za bazénem a poručila Ramónovi a jeho synovci, aby se drželi blízko. Už jsem vám říkala, že se dalo snadno poznat, že to byl nízký typ. Prohnaný a arogantní. Člověk musí využít jejich chamtivosti, aby zjistil, co se chystají podniknout. Tak očividně se mu ulevilo, když slyšel, že tam před ním nikdo nebyl a neptal se po ní. Chvíli to trvalo a musela jsem mu trochu vyhrožovat, ale nakonec jsem zjistila, že je v Oaxace Mindin otec a vyhledal Rocklanda. Rockland se s ním domluvil, že dívku otci přivede za peníze. Myslel si, že dostane deset tisíc amerických dolarů, pokud bude postupovat šikovně. Bylo mi nad slunce jasné, že pokud se to povede, bude hledat Minda pomoc od otce, aby mi sebrala Bix. Člověk nikdy neví, jaké kontakty může pro případ takových záležitostí mít americký obchodník. Bylo jasné, že by se přinejmenším snažil seznámit se situací jejího otce. Nechtěla jsem ani skandál, ani právní problémy, ani jsem nechtěla riskovat, že holčičku ztratím. A tak jsem mu nabídla dvakrát tolik, co očekával od McLeena, když s sebou Mindu pod nějakou záminkou vezme a nechá ji někde dost daleko, abych byla dávno pryč, než se vrátí, a aby neměla šanci mne dostihnout nebo najít. Pak, pokud chtěl, mohl pokračovat ve vyjednávání s jejím otcem.

„Časově jsme to naplánovali. Dala jsem mu pět tisíc dolarů a navrhla, aby ji vzal do Coatzacoalcos v Campecheckém zálivu pod záminkou, že jedou tam, kde je Bix. Měl auto. Mohl jet v noci. Je to něco přes tři sta mil z Oaxacy. Měl ji tam nechat bez peněz a rychle se vrátit. Já budu čekat na letadlo v devět z Oaxacy v pondělí večer. Pak mu dám zbytek peněz a on, pokud se ho na to bude někdo ptát, odpřisáhne, že Bix půjčil peníze, aby odletěla zpátky do Států."

Vyprávěla, že ji v neděli o půlnoci probudili a oznámili, že ten mladý Američan se vrátil, je tu pěšky u brány a chce dovnitř. Oblékla se, sešla dolů k bráně a hovořili spolu na dvoře. Řekl jí, že byl příliš unavený na to, aby jel tak daleko. Myslel si, že by zrovna tak dobře stačilo, kdyby ji odvezl do hor. Šla ochotně, když jí sdělil, že ji Bix potřebuje a on ji za ní doveze. Začala ale něco tušit. Když se setmělo, našel místo, kde zastavil. Mindu měl s sebou. Chtěl čekat tak dlouho, aby si paní Vitrierová myslela, že Mindu odvezl daleko. Nechtěl, aby se mu ztratila, protože pro něj měla cenu, až ji bude zpětně prodávat jejímu

otci. V pondělí ji chtěl přivázat ke stromu nebo tak něco, někde, kam není vidět z dálnice. Pak se chtěl vrátit vyinkasovat peníze, zajet pro ni zpátky a dohodnout se o ní s Wallym.

V pozdním nedělním odpoledni, když podřimovala na zadním sedadle malého auta, on usnul na předním sedadle. Spal tak tvrdě, že mu mohla vyndat klíček z kapsy, zasunout do zapalování, tiše otevřít přední dveře, zapřít se o druhé dveře, opřít se do něj nohama a prudce a rychle ho vystrčit ven. Prudce zabouchnout dveře a zamknout. Když se snažil dostat do vozu, rychle nastartovala a rozjela se směrem dolů. Po dlouhé pěší chůzi našel místo, kde musí náklaďáky přeřazovat, aby zdolaly strmou zatáčku. Čekal hodiny, než přijel jeden se zadními dveřmi, takže si mohl naskočit. Vyskočil ve městě a šel do Evina domu. Když zjistil, že tam Minda nedorazila, byl přesvědčen, že sjela z horské silnice. A pokud ano, pak je mrtvá.

„Vzala jsem ho do obýváku, který sousedí s mojí ložnicí. Hovořili jsme o možných reakcích na tuto událost. Bylo tam auto, které si vzal bez dovolení, ale byl si jistý, že jeho majitel toho policii řekne velmi málo, pokud vůbec něco, a vysvětlil mi proč. V té době už jsem věděla, že auto sjelo z kopce a že ho ve dne budou hledat. Dělalo se mi špatně, když jsem na to pomyslela. Dělala mi potíže, ale tohle jsem jí nepřála. Ale stalo se to. Ale v mnoha ohledech to zjednodušovalo situaci. Člověk se musí chovat zrale a přijímat věci tak, jak jsou, že? Řekl mi, že chce zbytek těch peněz, protože jsem mu je slíbila. Připadalo mi, že se na mě dívá divně. Chtěl po mně navíc deset tisíc, které by dostal od jejího otce. Odpověděla jsem mu, že to není moje věc. Namítl, že teď už to je i moje věc. Dala jsem mu peníze, abych se zbavila té holky, a on mě jí zbavil. Prý by se to obtížně vysvětlovalo.

To už jsem začínala chápat, že by pro mě mohl být nebezpečný. Byl chamtivý, mazaný a brutální, ale nebyl inteligentní. Udělala jsem chybu, když jsem se na něj obrátila. Věděla jsem, že abych ho odzbrojila, musím vypadat… ovladatelně. Zalhala jsem, že nemám doma tolik v amerických dolarech, ale že mu ten rozdíl mohu dát ve švýcarských francích. Všechny jsem mu je přinesla a vysvětlila kurs. Pověděla jsem dokonce i jméno, které používám v tomhle hotelu. Peníze přepočítával příliš mnohokrát. Také mi příliš mnohokrát opakoval, že to je naposled, co jsem mu musela dát peníze. Znamenalo to, že myslí na to, že bude chtít znovu.

Začal se na mě dívat nějak divně, ale jiným způsobem. Prohlásil, že jsme se v té záležitosti stali partnery. Od Mindy ví, co jsem zač, ale rád by šel se mnou do postele a vzal si mě jako ženu. Stvrdil by tak naše přátelství a vzájemnou důvěru. Odmítla jsem, protože pro mne by to nebyla žádná rozkoš. Oznámil, že je mu to celkem jedno. V takových chvílích musí být člověk velmi opatrný. A tak jsem předstírala, že se bojím, a prosila, aby to nedělal. Pak jsem jakoby přijala nevyhnutelné a zeptala se ho, jestli by mu nevadilo, kdybych si předtím dala brandy. Podle očekávání přikývl, že by si dal také. Připijeme si a zpečetíme tak naši dohodu. Vyndala jsem zvláštní láhev, kterou mám na určitém místě, a stříbrné sklenky, takže nepoznal, jak nechávám vytéci tekutinu z úst do skleničky. Za chvilinku se začal hloupě usmívat, blábolit a brzy mu spadla hlava a začal chrápat. Vzala jsem mu peníze a dala je zpět do sejfu ve zdi za nočním stolkem. Připadalo mi, jako bych se pohybovala ve snu. Zbylo mi docela dost meperedinu, který jsme někdy dávali Bix, když byla nekontrolovatelná. Deset malých ampulek. Když umíral můj první manžel, naučili mě píchat podkožní injekce. A Bix jsem samozřejmě také dávala injekce. Správně jsem vše připravila a se smotkem namočeným v alkoholu poklekla u jeho židle. Ale nemohla jsem. Člověk se ptá, jestli je vůbec možné zabít jinou lidskou bytost. Měla jsem tucet důvodů to udělat. Ale nemohla jsem. Nahmatala jsem to místo na žíle na vnitřní straně jeho paže, ale nemohla jsem mu to píchnout, ať jsem si namlouvala cokoliv.“

Nakonec ho pevně svázala a přivázala mu zápěstí a kotníky k těžké židli. Chodila po místnosti sem a tam až do rozednění a přemýšlela, co udělat. Když se začal hýbat, nacpala do něj sedativa. Brzy ráno v pondělí přišel Wally McLeen, když nakonec svou pohřešovanou dceru vystopoval do jejího domu. Odvedla ho do zahradního domku a živě mu vylíčila některé hlavní body Mindiných prázdnin v Mexiku. Vyprávěla Bixiny příhody, jako by se staly Mindě, včetně toho, jak ji Rocklaad zavedl do kukuřičného pole, aby obsloužila muže, co se objevili večer u tábora. Podle jeho reakce se bála, že došlo k těžké srdeční příhodě. Když se dostal alespoň trochu do normálního stavu, sdělila mu, že je možná Minda mrtva a že za to může Rockland. Víc nic. Řekla mu, že kdyby sehnal nějaké auto a přijel s ním k bráně pro vozidla ten večer v deset hodin, mohla by mu možná předat Rocklan-

da, aby ho odvezl na policii. Ukázala mu, kde je brána. Na jeho otázky neodpovídala.

Později toho dne, když slyšela, že tělo nemohlo být identifikováno, rozhodla se, že půjde a tělo identifikuje. Oznámil, že dívku viděla naposledy v sobotu, kdy odjela s Rocklandem. Ochrání ji to proti všem budoucím obviněním.

„Když jsem ale viděla, jak… v jakém hrozném stavu je tělo, poznala jsem, že by člověk mohl říci, že je to téměř kdokoliv. Byl tam samozřejmě ten řetízek, který Minda nosila okolo kotníku. Kdo ale mohl říci, že ho Bix nenosila a že to zrovna nebyl tenhle? Nebo, že to nebyly Bixiny červené boty? Měla jsem doklady a osobní věci obou. Horečně jsem přemýšlela. Stála jsem tam s navoněným kapesníkem u nosu. Začalo se mi rýsovat, jak by to mohlo být. Kdyby zemřela Bix, mohla by být už moje bez dalších výhrad. Tak jsem ji identifikovala. Policie přišla za mnou a já jsem jim dala její věci. Sem jsem přivezla Mindiny dokumenty a nechala prodloužit povolení k pobytu na Mindino jméno. Bix u toho vůbec nemusela být. Tu noc jsem poslala všechno služebnictvo pryč. Panu McLeenovi jsem otevřela bránu. Pomohla jsem mu dostat Rocklanda dolů, pak do kufru amerického sedanu, který si pan McLeen najal. Pan McLeen se choval velmi divně, Pohvizdoval si a chodil po špičkách a prohlašoval, že všechno je bezvadné. Že se Minda vrátí do Oaxacy a on tu na ni počká, dokud se neobjeví. Rockland byl strašně zesláblý. Když jsme ho nasoukali do kufru, pan McLeen ho poplácal po zádech a říkal mu „synu“ a povídal, že všechno se dá do pořádku. Myslela jsem si, že mi nic není a že se mne to nijak moc nedotklo. Když jsem ale bránu znovu zavírala, začala jsem náhle a bez varování zvracet. Pak jsem byla tak slabá, že mi trvalo strašně dlouho, než jsem sbalila několik posledních věcí. Odletěla jsem z Oaxacy v úterý ranním letadlem. Bix byla šťastna, že mě vidí. Šťastna jako dítě o vánocích.“

Pozorně sledovala můj obličej.

Bix znovu vyšla z koupelny. „Mohu?“

„Dobře, miláčku. Sedni si tady na pohovku a buď zticha. Pane McGee, vypadá na to, že bych ji týrala? Určitě máte při své práci právo se rozhodnout. Mám ji ráda. Pečuji o ni. Vezmu ji na krásná izolovaná místa. Podívejte, jak jí tahle barva sluší. Její tmavomodré oči takhle vypadají skoro fialové. Budu ji oblékat do indigové a do hezkých

modrých, zelených a šedých. Jejímu typu sluší chladné odstíny. Umím ovládat její… potřebu úniku k drogám. Nebude nemocná, osamělá, ani nebude muset jít do ústavu. Může jí někdo jiný na světě tohle slíbit? Mohou tohle slíbit její příbuzní? Co jim vrátíte, když provedete svoji špinavou práci, pane McGee? Mladou dívku s myslí poškozenou drogami. Osobnost, která je nevyléčitelně propadlá drogám. Nevyléčitelnou lesbičku. Osobu, na kterou si policie ve vaší zemi dá pozor tak, jak slibovali. Vrátíte jim velké hoře. Není daleko laskavější, abyste ji nechal mrtvou?“

„Mrtvou?“ zeptala se Bix.

„To dítě se správně ptá, dámo. A vy také.“

„Prosím, dobře si to promyslete.“

A tak jsem si sedl a promyslel si to. Její cesta byla příjemná a snadná. Nech mrtvé spát. Řekni Harlanovi Bowiemu nějakou šťastnou historku. Naservíruj Meyerovi to, co ti Eva naservírovala přes zajištěné dveře. Vrať se a užij si posledních pár dnů Eleniny dovolené. Úkol splněn. Ale kdyby měl otec šanci napravit škodu, kterou on začal a jiní dokončili? Má hodně peněz, dost na to, aby se mohl kát a zaplatit jí dobré kliniky a spánkovou terapii.

„Mám tady ve zdi sejf,“ poznamenala. „Tady v té skříňce. Myslím, že tam budou peníze zhruba v ekvivalentu čtyřiceti tisíc amerických dolarů. Mohu vám je teď dát a mohu sehnat dalších sto šedesát tisíc do pozítří.“

„Takže vy ji kupujete za dvě stě?“

„Takhle se to nedá říci. Kupuji štěstí pro ni a pro sebe. Mohu si to dovolit.“

„Já vím. Vydělala jste si to. Těžce.“

Přistoupil jsem k ní. Vstala a vzhlédla ke mně a já jsem jí hluboko v očích uviděl posměšnou jistotu. Usmála se slabým úsměvem vítěze. Usmál jsem se také, povzdychl si, chytil ji jednou rukou a druhou udeřil do svalnatého hrdla. Zachytil jsem ji, když padala a hodil ji na postel. Přemýšlel jsem, zda se tyto chvaty pro mě už nestávají atraktivním zvykem.

Bix vstala. „Co to děláte?“

„Vezmu tě na hezkou projížďku v jednom šíleně rychlém taxíku, kočičko.“

„Do kina?“

„Možná. Proč se neoblečeš? Kde máš šaty?“

„Tamhle. Vedle ve skříňce a všude okolo.“

„Jdi se obléci.“

„Ano.“

Šla vedle. Chtěl jsem Francouzku zabezpečit, aby tak zůstala dlouho, ale ne zas moc dlouho v případě, že by se bez požádání nikdo neodvážil odemknout. Vytáhl jsem zpod ní prostěradla, namočil je do vany, až se hezky nasákla. Vyndal jsem je a rozprostřel na rohož. Svlékl jsem ji z šedého županu, položil jsem ji na konec jednoho mokrého prostěradla a zabalil ji jako roletu. Dal jsem ji zpět na postel a druhý mokrý konce jsem hezky nacpal pod ní. Dokud budou mokré, nehne se. Až uschnou, vykroutí se z nich. Otevřel jsem jí pusu a zjistil, že navzdory své buclaté pusince tam má místo pro mraky papírových kapesníčků, za předpokladu že je pečlivě naskládáte. Pusu jsem ovázal nylonovou punčochou přes zuby a proti papírovým kapesníčkům, aby je nemohla jazykem vyhodit a začít ječet. Pak jsem se šel podívat, jak je na tom Bixie. Vymknulo se jí to z rukou, protože odhodila župan a vzala si pouze krajkovou bledě zelenou podprsenku. Tak jsem jí řekl, že jsem od ní čekal, že se připraví lépe než takhle, což bylo v tom okamžiku docela zbytečné. Začal jsem to tam prohledávat a zkoušel najít něco, co by si mohla obléknout nahá mladá dívka, kterou chcete uprostřed noci odvézt na velvyslanectví.

Uslyšel jsem nějaký hluk, ale to už jsem našel, kde jsou sukně, halenky a svetry. Tak jsem si dal práci, abych našel ty, co se k sobě hodí. Bix se vrátila do první ložnice. Slyšel jsem veselé zajíknutí a potěšené chichotání a také nějaké tlumené chrochtání a mlácení.

Když jsem se vřítil do pokoje, uviděl jsem, jak se Bix sklání nad postelí. Pevně popadla Evu Vitrierovou palcem a prvními dvěma prsty za ten její Nefertitin nos a tak přerušila přívod veškerého vzduchu kromě toho, který se mohla ta ženská pokusit nasát přes všechny papírové kapesníčky. Obličej Francouzky velmi, velmi ztmavl. Nevidoucí oči jí vylézaly z důlků, svíjela se, chroptěla a mlátila sebou jako obrovitá umírající ryba na dně člunu. A věřte mi, že jí moc nechybělo. Možná ještě dvacet sekund. Odtrhl jsem Bixiny hravé prsty z nosu její milenky a Eva ochabla a vzduch hvízdal, jak ho mocně nasávala tou svou aristokratickou skobou. Otevřela oči a vzhlédla ke mně s výra-

zem kombinace nenávisti a úpěnlivé prosby. V jednom oku jí námahou praskla cévka a polovina bělma se jasně zbarvila krví.

Pevně jsem pod ní nacpal konec vlhkého prostěradla, poplácal ji po tváři, vzal Bixie vedle a ve spěchu ji oblékl. Pak jsem ji prohlédl a usoudil, že je to tak dobré. Ve výtahu cestou dolů se zeptala: „Že byla Eva legrační? Byla k smíchu, že?“

„Byla k popukání, dítě.“

„Je škoda, žes mě zarazil.“

„Svým způsobem si to také myslím.“

A tak jsme odjeli taxíkem na velvyslanectví nedaleko Reformy. Když taxík odjížděl, zůstali jsme stát na širokém chodníku. Zívla.

„Tohle je kino?“

„Bixie, kočičko, může se stát, že to pro tebe bude velmi, velmi, velmi tvrdé. Ani nevím, jestli chápeš, čím jsi prošla nebo co tě čeká. Bylo by mi o dost lépe, kdybych si myslel, že to zvládneš.“

„No jasně, samozřejmě, že ano,“ odvětila. „Pojďme.“

KAPITOLA DEVATENÁCTÁ

Když jsem se o pět dnů později vrátil do Oaxacy z Floridy přes Mexico City, Meyer mne čekal na letišti.

Vypadal odpočinutě, blazeovaně a pobaveně. Měl slamák z trhu a modrou košili pokrytou zipy s kovovými kroužky.

Oddělil jsem se z fronty a zeptal se: „Recidiva? Co se ti to vlastně k čertu vrátilo za nemoc?“

„Nic horšího než silné nachlazení.“

„Tak jsi ale mohl sám nastoupit do letadla a odletět domů, ne?“

„Já ale nerad cestuji sám. A vůbec, platíš si ten výlet?“

„Ne. Ale tohle není zrovna to nejšťastnější místo, kam bych se chtěl vrátit. Myslím, že bys to měl vědět.“

„Ach, myslím, že to vím. Ale nemusím být v depresi jenom proto, že ji máš ty. Telefonní spojení nebylo dost dobré. Jak to Harl vzal?“

„Jak bys sakra čekal, že to vezme? Září štěstím a nadějí a tak dále a snaží se zakrýt fakt, že podle jeho stupnice hodnot by bylo lepší, kdyby ta, co jsme mu přivezli, byla mrtva. Začalo to s ní jít z kopce. Když se setkali, byla už strašně moc rozházená.“

„O Vitrierové není nic slyšet?“

„Co mohla dělat? Proč by se o něco pokoušela? Oni mi museli věřit. Dívku jsem uviděl, když se toulala po Sanborne. Byl jsem si jist, že to je Beatrice Bowieová, která byla pokládána za mrtvou. Vlastně jsem byl v Mexiku na žádost jejího otce, abych zjistil, jak zemřela. Tady ji máte, Ctěné Velvyslanectví. Dejte to do pořádku. Byli by raději, kdybych jim dal pekelný stroj. Nejraději by od té záležitosti dali ruce pryč. Měli pořád ten strašně formální seriózní výraz a vzdychali a vytahovali stále nové formuláře, které jsem musel vyplňovat. Meyere, sbal se, k čertu! Chci domů. Chci na Příval. Chci jet někam na,ostrov, který ještě nenašel žádný investor, na jehož březích se ještě nikdy neobjevilo pivo.“

„Užij si nádherné Oaxacy.“

Ona do mne v pohybu vrazila a se smíchem a taháním mi sdělila, že jestli W m budeme stát celý den, Elena se svého překvapení nedočká.

Řekl jsem jí, že už přece zase má chodit do práce.

Odpověděla, že si chtěla ještě trochu prodloužit dovolenou a Margarita také. A tak si ji prodloužily.

„A to mohou?“ zeptal jsem se Meyera.

„Když Enelio Fuentes vlastní tak velkou část té pojišťovací společnosti, tak mohou, kamaráde.“

A tak jsme se napili a dali si znamenitou večeři ve Victorii a já jsem se pokoušel udržovat se ve slavnostní náladě, ale nedařilo se mi to. Pořád jsem na ten případ musel myslet. Obírat se tím. Meyer netrpělivě zavrčel: „Přestal bys už nás laskavě unavovat s tím, že ses nechtěl vrátit, McGee? Prosím! Kvůli mně. A kvůli děvčatům z Guadalajary a kvůli sobě. Dospělý muž musí čas od času činit všivá rozhodnutí, protože ta druhá možnost je všivá zase v jiném směru. A ať už se rozhodne jakkoli, líbit se mu to nebude. A tak musí přijmout fakt, že mu osud namíchal špatné karty a musí s nimi hrát. Nejlepší by bylo, kdybyste

vy dva odtud odešli spolu. Mě přestěhovali do jiného bungalovu a po setmění tam trefí jenom tahle moje kamarádka z pojišťovny.“

Mě to ale stále hlodalo a převalovalo se mi to v hlavě. Trochu mě to vzdalovalo radosti z Eleny. A vzbudilo mě to před svítáním. Znovu jsem musel myslet na pohled v očích Harlana Bowieho a ptát se sám sebe, jestli ji ten parchant někde definitivně neklepne, samozřejmě pro její vlastní dobro. Myšlenky, které člověka napadnou před svítáním, bývají neradostné. A tyhle mě vrátily do hájemství Harlana Bowieho – do Zahradního apartmá číslo 5 v nejtišší části Coral Gables. Z opatrnosti mu napřed dali nějaké uklidňující léky a pak mu oznámili, že už jsem na cestě s jeho jedinou holčičkou, která je naživu. Nechal jsem Bix s jeho ošetřovatelkou, paní Kriegerovou, zatímco jsem ho na ni připravoval.

Pokoušel jsem se, ale myslím, že mě moc neposlouchal. „Podívejte, pane Bowie, jela tam s mizernými lidmi. Domluvili se na ni. Měla přístup k dvaceti pěti tisícům a oni to věděli. A vylákali to z ní do posledního desetníku. Někteří lidé, pane Bowie, se dají na marihuanu příliš snadno. Přemůže je to. Pak se prostě jenom vznášejí a všechno

je jim jedno.“

„Moje dcera není taková, pane McGee.“

„Zneužili ji, věřte mi. Na začátku toho jejich výletu s ní všichni ti tři muži spali a s tou druhou dívkou také – s tou, kterou jste pohřbil.“ „Pak si ji ale brali násilím a já udělám všechno proto, aby byli odsouzeni.“

„To nebyla dětská hra. Dva z nich jsou mrtvi. Vaše dcera je podezřelá, že se podílela na přípravě pašování heroinu přes hranice. Vyvinula se u ní závislost na heroin, pane Bowie. Byla narkomanka a je narkomanka. Jedna žena ji trochu léčila. Vyzkoušela na ní další opiáty a pak ji naučila na něco, co nezpůsobuje fyzickou závislost. Nebylo to lehké. Ta žena ji chtěla.“

„Chtěla ji?“

„A měla ji, jako milenku. Jako homosexuální partnerku.“

„Zbláznil jste se?“

„Pokouším se vám jen říci, že vaše dcera je už jiná dívka. Je to osobnost závislá na drogách a nebude schopna se vyrovnat s ničím tady, aniž by se neuzavřela do té své euforie. A nemůžete se k ní do-

stat, protože se ničila tak dlouho a tak moc, že její myšlení už není naladěno na naše vlnové délky. Pokouším se vám říci –“

„McGee, myslím, že mě už trochu unavuje, co se mi tu pokoušíte vykládat. Chci vidět svou dceru, prosím.“

Bixie se už probrala ze své charasové euforie a nyní ji ze všech stran ohrožovaly tvrdé hrany reality. A jí se to vůbec nelíbilo. Byla hrubá, nervózní, podezíravá a nepředvídatelná. Byla vulgární a zamračená a napůl jako psychotik. A vůbec neměla náladu přispěchat a políbit starého tatínka a zaplakat radostí z takového přivítání a politovat ho, že je na vozíku.

Přišla, podívala se na něj a schoulila se do židle. Paní Kriegerová viděla, že nemocný má problémy s vozíkem, a tak k němu přiběhla a dotlačila ho k dívce. Natáhl se a vzal ji za ruku. Plakal. „Bix. Bix, miláčku.“

Ale Bix miláček se na mě podíval zúženýma očima. „Tohle je ta legrace, ty mizerný, špinavý bastarde? Tos mě přivedl za tímhle starým hloupým prďolou? Kde je Eva? Cos udělal s Evou? Podívej, já musím dostat překvapení. Přísahám, že jestli nedostanu překvapení, budu tady ječet a běhat po zdech.“

„Jsi teď doma!“ řekl.

„Zbavte mě ho někdo,“ zaječela.

„Myslel jsem, že jsi mrtvá, miláčku.“

Podívala se na něj těma nejstudenějšíma tmavomodrýma očima. „Kéž bys byl ty, chlape. To si piš, že bych si přála, aby byl s tebou konec.“

Paní Kriegerová se vmísila: „Doktor Kohn se na ni chce podívat. Neměla bych ji… teď odvést?“

„Ano. A… řekněte mi, co navrhují, prosím.“

Když odešly, utřel si oči a zakroutil hlavou. „Není možné, aby se takhle změnila. Co budu… dělat?“

„Myslím, že ji budete muset naučit žít s někým, kým pohrdá. Pohrdá Bix Bowieovou a vždycky jí pohrdala, ale nevěděla, že z toho existuje cesta ven. Přesvědčit ji, že skutečná Bix Bowieová není úplně ztracená existence, bude obnášet hodně lásky, hodně trpělivosti a velkou motivaci. Promiňte, ale máte snad na tomhle světě ještě něco jiného, co by mělo cenu?“

„Je to… druhá šance?“

„A velmi nejistá.“

„Je to to jediné, co mohu udělat.“

A tak možná, že to zkusí, a možná, že ne. Nebo ho to bude bavit jenom chvíli. Přemýšlel jsem o tom jeho pohledu. Třeba se mi jenom zdál. Druhý pokus, druhé odmítnutí. Ale možná, možná, že na to bude mít žaludek.

V dálce v Oaxace, v tichu rána před východem slunce jsem uslyšel zakokrhání kohouta

Skoro už začalo svítat a Elena ležela u mě stočená do klubíčka, s pěstmi proti mé hrudi a oblými koleny se mi opírala o břicho. Tak jsem políbil spící oko, které mi bylo nejblíže.

Zamručela a napůl se probudila, ale dost na to, aby se začala pomalu a odhodlaně ke mně zavrtávat, kroutit a pokoušet se vsunout svou nejspodnější nohu pod můj pas. Když jsem viděl, co se pokouší dělat, usnadnil jsem jí to. Zasunula tam nohu a zahákla se o mě lýtkem. Obtočila mě i druhou nohou, její ospalá tíha mi spočinula kolem pasu. Roztáhla pěsti a jela mi rukama po žebrech, jednou pode mnou, druhou nahoře, dlaněmi. které mě hladily po zádech.

Pak přišlo neviditelné tápání a vedení a pak zvyšující se tlak, který uvítala náhlým nádechem nosem, až jsme najednou byli těsně a hluboce spojeni. Posunula se trochu nahoru, změnila pozici, pevněji mne objala a tiše a horce vzdychla uspokojením.

Jel jsem rukama dolů po zádech, až jsem se dostal k teplým hladkým pevným půlkám jejího zadečku a pevně je uchopil. A jako u nějakého známého, věrného, spolehlivého a loajálního strojku, ten dotyk a tlak stačil na to, aby u ní vyvolal pomalé, rytmické pumpování boků. Překypující, ospalý a žádající pohyb.

A tak s šedí za okny a jejími ústy natočenými k polibku, s pomalým, silným a pravidelným tlukotem srdce, který se změní teprve, když se přiblížíme vrcholu, tak *tohle* začalo být realitou, *tohle* byl život, *tohle* bylo odevzdání, spojení, nesmrtelnost. Důvěrný rytmus naší potřeby, nevýznamný, osobní a naprosto sdílený byl tou jedinečnou věcí, která existuje na tomto světě a která změnila Rocklandy a Evy, Jerry a Wally a Bruce a Carly, Bixie a Becky ve strašidelné masky z lepenky a klihu. V mrtvé předměty, zavěšené na provázcích na osamělém stromě, které se otáčejí ve smrtonosném větru vanoucím v prázdném srdci.

„Ach,“ povzdechl ten neúnavný tříslově hnědý milostný motor. Bůh požehnej všem její sestrám, ať jsou kdekoli.

Bohatý starý muž ležící natrvalo v nemocnici chce za každou cenu zjistit, co se dělo v posledních měsících života jeho dcery, která se zabila v Mexiku při autohavárii. Vybrala celý svůj tučný bankovní účet a navždy zmizela z Miami...

Travis McGee se dostává mezi spodinu, toxikomany a bohaté podivíny, aby zjistil, že oznámená dívčina smrt nebyla vůbec žádnou nehodou...